

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Δ!
ΔΡΙΘ. 3

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43
ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΥΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 1
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100—ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ £ 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗΣ \$ 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

Απαράμιλλα τά
νέα αξιολύττα

ΚΑΣΜΗΡΙΑ
ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ
ΚΑΙ ΠΑΛΤΑ

ΜΙΝΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
Α.Ε.

ΟΔΟΣ
ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ
13-15
ΓΟΝΙΑ ΠΑΝΔΡΟΣΥ

ΟΝΕΙΡΩΔΗΣ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ
Δ. ΚΑΒΒΑΔΙΑ & ΣΚΙΑΔΑ
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡΙΘ. 2

Κάθε κομψή κυρία πού θέλει νά ἔχη κα-
λοχτενισμένο κεφαλάκι ἄς τρέξει εἰς τήν
γνωστήν πεπειραμένην καλλιτέχνηδα Δδα
ΣΟΦΙΚΑΝ, ἥτις γνωρίζει καλῶς ὅλα τὰ
μυστικά τῆς τέχνης. Ἄς τρέξει κάθε κυρία
νά δοκιμάσῃ τὸ καλλιτεχνικὸ τῆς γούστο
μέ τήν ἄφθαστον περιποίησίν τῆς

PERMANENTE ONDULATION
MARCEL

μεγίστης διάρκειας, βαφές κ. λ. π.

Καλλιτεχνική Διεύθυνσις:

ΣΟΦΙΚΑΣ ΤΥΛΗΡΙΔΟΥ

ΚΑΠΝΙΖΕΤΕ ΠΟΥΡΑ

ΚΟΥΒΑ

άνωτερα τῶν εὐρωπαϊκῶν

ΟΛΙΓΟΙ ΑΓΝΟΥΝ ΟΤΙ Η ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΟΛΩΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ
ΑΝΘΗ ΛΕΜΟΝΙΑΣ

ΤΟΥ ΒΟΣΥΝΙΩΤΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 15

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 25 - 080

ΑΝΘΡΑΚΙΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΟΣ
ΠΟΙΟΤΗΣ ΑΡΙΣΤΗ, ΖΥΓΙΟΝ ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΜΕΣΟΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ
ΚΩΚ — ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΕΣ

Οίκος Ι. Βαλλυνδρά
Σταδίου 23 β Τηλ. 23-538

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

Ο ΚΟΜΜΩΤΗΣ ΠΟΥ ΚΡΑΤΑ ΤΑ ΣΚΗΠΤΡΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20

Χάρης εις τὰς τελειωτέρας μηχανικὰς ἐγκαταστάσεις διαρκή παρακολούθησιν τῆς ἐξελιξεως τῆς Κομμωτικῆς Τέχνης καὶ συνεργασίαν μετὰ τῆς ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΝΥΜΦΗ

Γνωστότατος ἔμπορος τῶν Ἀθηνῶν, μὲ ἐρῶτην φήμην καὶ μεγάλων κύκλων ἐργασιῶν, προκειμένου ν' ἀποκαταστήσῃ τὸν 24ετῆ υἱὸν του, νέον μορφωμένον, τόσον ἐγκυκλοπαιδικῶς ὅσον καὶ ἐμπορικῶς καὶ διευθύνοντα τὴν ἀρίστα λειτουργοῦσαν πατρικὴν ἐπιχείρησιν, ζητεῖ ὡς νύμφην δι' αὐτὸν, κόρην περισσότερον ἠθικὴν καὶ ὀλιγώτερον μορφωμένην, μὲ ἀνάλογον προικὴν καθοριζομένην, ὡς καὶ ἡλικίαν. Προτιμῶνται αἱ ἐξ ἐπαρχιῶν. Ἐπὶ τῆς ἀλληλογραφίας θὰ τηρηθῇ ἀπόλυτος ἐχεμύθεια. Γράψατε: Κον Φίλιππον Α. Πανόπουλον Πόστ Ρεστάντ, Ἀθήνας

Κορσέδες πολυτελείας Στηθόδεσμοι νεωτάτου συστήματος Ὑπὸ Γαλλίδος τεχνητρίας Κηλεπίδεσμοι καὶ ὄλα τὰ ὀρθοπεδικὰ Εἰς τὸ Φαρμακεῖον ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Γ' Σεπτεμβρίου 5

Βάφετε μόναι σας τὰ φορέματά σας μὲ

ARTI

Βάφετε μόναι σας τὰ φορέματά σας μὲ

ARTI

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓΟΡΑΖΩ ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ, ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ, ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ, ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΟΥΣ

Πάσης ἀξίας, παντὸς εἶδους Ὁρολόγια, παλαιὰ ἀσήμια, παρὰσημα, παντὸς εἶδους νομίσματα Καποδίστρια «Φοινῆς», παλαιὰ ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα (ἀκέραια), εἰκόνες Βυζαντινές, κομπολόγια καὶ πίπες κεχοιμπύρια καὶ γιοῦσερ φίλντισι καὶ κοράλλια μὲ ἀνωτέρας τιμὰς ὄλων τῶν ἄλλων καταστημάτων. Ὅστις μὰς πωλήσῃ τὸ χρυσοῦν του ὁρολόγιον ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς του σὲ νικελένια κάσα. Κατασκευάζω καὶ ἐπισκευάζω παντὸς εἶδους καλλιτεχνικὰ κοσμήματα. Λόγῳ ρεκλάμας ἐπισκευάζω ὁρολόγια ἡγγυημένα διὰ 2 ἔτη πρὸς 40 δραχ. διὰ πᾶσαν βλάβην. Ἐξω τοὺς καλλιτέρους τεχνίτας. Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας προτοῦ μὲ ἐπισκεφθῆτε καὶ τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον σας. Ὡσαύτως διαθέτω ὀκαζιὸν ἐκ τῶν ἀνωτέρω κοσμημάτων (ἀγορασθέντων ἀπὸ δευτέρου χέρι) εἰς ἀρίστην κατάστασιν εἰς τὸ τρίτον τῆς ἀξίας. Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ διὰ νὰ πεισθῇτε διὰ τὸ ἀσυναγώνιστον τοῦ καταστήματος. ΠΡΟΣΕΒΑΤΕ εἰς τὴν διεύθυνσιν καὶ τὸν ἀκριβῆ ἀρ. 56.

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΟΣ-ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 56

Τὸ συνεχὲς πουδράρισμα εἶναι ἄσχημο διὰ τὴν ἐπίδερμίδα λεγεί ἓνας εἰδικὸς

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΝΑ ΚΟΛΛΑ ΤΗΝ ΠΟΥΔΡΑ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

Πολλὰ γυναικες νομίζουν, ὅτι πρέπει νὰ πουδράωνται συνεχῶς διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴ μύτη των νὰ γυαλίξῃ καὶ τὸ πρόσωπόν των νὰ λάμπῃ. Δὲν τοὺς ἤλθε ποτὲ στὸ νοῦν νὰ σκεφθοῦν τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἔχῃ τοῦτο ἐπὶ τῆς ἐπίδερμίδος. Μία νέα καὶ σοφὴ ἰδέα ἐπιτρέπει εἰς κάθε γυναῖκα νὰ πουδράρεται μίαν μόνον φορὰν τὸ πρωὶ δι' ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἐνα κουταλάκι μουςσε de creme, προστιθέμενον εἰς τὴν προτιμωμένην των πούδραν τὴν κάμνει νὰ διατηρῆται ἐπίμονα ἐπὶ τῆς ἐπίδερμίδος παρὰ τὸν ἥλιον, τὸν ἀνεμὸν ἢ τὴν βροχὴ ἀκόμη εἰς τὰς ὑπερθερμανσμένας αἰθούσας χοροῦ. Εἰς τὴν πούδραν Τκαλὸν mousse de creme εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀναμεμιγμένη μὲ λεπτὴν πούδραν ἐξαιρεμένην. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἡ πούδρα Τοκαλὸν εἶναι ἡ μόνη ἀληθινὴ πούδρα ρυζοῦ μὲ mousse de creme. Ἐνεργεῖ ὡς θαυμασίον τονωτικὸν διὰ τὴν ἐπίδερμίδα, τρονώνει τοὺς ἱστούς καὶ δὲν ἀποφράσσει ποτὲ τοὺς πόρους ὥπως μπορεῖ νὰ συμβῇ ὅταν πουδράρεται κανεὶς συνεχῶς. Αὐριοι τὸ πρωὶ πουδραρισθῆτε μὲ τὴν πούδρα Τοκαλὸν καὶ θὰ ἰδῆτε τὰ ἀποτελέσματα. Γεν. Ἀντ. Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

Σὰς ἐνδιαφέρει ΠΕΡΜΑΝΑΤ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

100 Δραχμὰς 100 ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ 8 ΜΗΝΩΝ 13 Χαλκοκονδύλη 13 Ἐχομε κατακτήσει ὅλην τὴν Ἀθῆνα

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΠΡΟΖΑ ΤΟΥ PIERRE LOTI ΓΕΜΑΤΗ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Σκυφτὴ καὶ συλλογισμένη ἡ φτωχὴ γρηοῦλα, ἀνέβαινε τὸν ἀνηφορικὸ βουνήσιο δρόμον ποῦ φερνε στὸ χωριὸ τῆς. Ἦταν ἓνα ἀνοιξιὰτικο δειλινὸ, κι' ἡ γλῶσσα τοῦ καιροῦ μ' εἶχε τραβήξει στὸν μακρινὸ ἐκεῖνον περίπατο... Προχωρούσαμε κι' οἱ δύο—ἐκεῖνη λίγα μέτρα πρὶο μπρὸς ἀπὸ μένα. Τὴν ἔβλεπα νὰ βαδίζῃ μὲ βῆμα ἀμφίβολο κι' ἀργό, φορτωμένη μ' ἓνα πελώριο δεμάτι ξύλα, ποῦκανε τὸ ἰσχνό, ταλαιπωρημένον κορμὶ τῆς, νὰ γέρνῃ πρὸς τὸ ἀνώμαλο, τραχύ, βουνήσιο ἔδαφος. Γύρω, μοναξιά. Κι' ὁ δεινροφυτεμένος δρόμος ἔρημος κι' ὠραίος σὰν παραμυθένιος... Προχωρούσαμε, κι' ἐγὼ συλλογίζομουν:

τισμένα καὶ λάμπανε ἀπὸ τὴν πᾶστρα. Βέβαια ποὺ δὲν ἦταν ζητιάνα. Θάταν, ἴσως, κάποια κυροῦλα, κάποια γιανιὰ χωρικοῦ νοικοκυρόσπιτου. Κάποια ἀπ' τὶς δυστυχισμένες ἐκεῖνες ὑπάρξεις, ποὺ ὅταν γεράσουνε, «δὲν ἀρίζουν πιά τίποτα» καὶ ποὺ οἱ δικαί τους περιμένουν καὶ ἴσως κάποτε κι' εὐχονται τὸ θάνατό τους, σὰν μιὰ λύτρωση. Ὁποῖος δὲν κερδίζει τὸ ψωμί του—λένε οἱ χωριάτες—δὲν πρέπει καὶ νὰ τὸ τρώῃ. Προχωρούσαμε ὁλοένα, κι' ὁ δρόμος τῶρα ἀρχινοῦσε νὰ γίνεταί πρὶο ἀνώμαλος, πρὶο τραχύς. Κάπου—κάπου, τὴν ἄκουα νὰ ἀναστεναζῇ, μὰ τόσο διακριτικὰ. Λὲς καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀκούσω... Κι' ὅμως θάθελα τόσο νὰ μποροῦσα νὰ τὴν βοηθῶ. Τόθελα τόσο πολὺ. Μὰ δὲν τολμοῦσα: δὲν θὰ τολμοῦσα ἴσως ποτέ μου. Φοβόμουνα μήπως τὴν πληγώσω μὲ τὸ φέρσιμό μου, μήπως τὴν κάνω πρὶο δυστυχισμένη δίνοντάς τῆς ἐλεημοσύνη... Ἐπὶ τέλους! Φθάναμε στὸ χωριό. Τὸ μαρτύριο τῆς γρηοῦλας θὰ ἐτελείωνε σὲ λίγο. Τὸ χωριό, ἓνα τόσο δά χωριουδάκι κατάλευκο, φάνηκε στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου...

Σὲ λίγο τὴν ἔφτασα. Στάθηκε στὴν ἀκρὰ τοῦ δρόμου καὶ μ' ἄφησε νὰ περάσω. Μὲ κύτταξε. Κι' εἶχ' ἡ ἑκφρασί τῆς τόση ἀπλότητα, τόση ταπεινωσύνῃ. Στὸ ρυτιδωμένον τῆς πρόσωπο εἶδα ζωγραφισμένη ὅλη τὴν ἀγωνία κι' ὅλη τὴν ἀθλιότητα τῆς ζωῆς... Προχωροῦσα—χωρὶς ὥστόσο ν' ἀπομακρύνωμαι πολὺ ἀπὸ κοντά τῆς—καὶ σκεπτόμουνα τὸν ἑαυτὸ μου καὶ κείνη. Ἐκάνα τὴ σύγκρισιν. Ἐγὼ ἤμουνα νέος ἀκόμα εἶχα χρήματα ἀρκετὰ καὶ ἤμουν πᾶμπλουτος σὲ ἐλπίδες. Κι' ἐκεῖνη; Ἦταν γρηὰ βασανισμένη, ταλαιπωρημένη, ναυαγισμένη. Δὲ θάχε πιά καμμιά ἐλπίδα γι' αὐτὴ τὴ ζωὴ ποὺ ζοῦμε. Δὲ θάχε καμμιά χαρά. Ὑποχρεωμένη, ἴσως, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ κάποιο ξεροκόμματο, νὰ βγαίνει κάθε μέρα νὰ μαζεύῃ τὸ δεμάτι ἐκεῖνο τῶν ξύλων καὶ νὰ τὸ κουβαλᾷ στὸ σπῖτι κάποιου γαμπροῦ ἢ κάποιου γιουκά τῆς, ποὺ θάχε βέβαια τὴν ἀξίωσιν νὰ πληρώνῃ «ἡ γρηὰ ἢ ἡ χρῆστη» μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν τὸ ξεροκόμματο ποὺ τῆς εἶδαν...

ΚΑΙ Ο ΞΕΝΟΣ

Εἶχα βραδύνει τὸ βῆμα μου ἐπὶ τῆδες, γιὰ νὰ φθάσωμε μαζί. Ἰσως καὶ μὲ κάποιαν ἐλπίδα—στὸ βάθος—πὺς θὰ μποροῦσα ὡς τὸ τέλος νὰ βρῶ κάποιον κατάλληλον τρόπο νὰ τὴν βοηθῶ... Μ' ἄξαφνα, λίγα μέτρα πρὶν φτάσωμε τὰ πρῶτα σπιτάκια τοῦ χωριοῦ, διέκρινα ἓνα παιδάκι... ἓνα ξανθόμαλλο μικρὸ ἀγοράκι ὡς ὀκτὼ χρονῶν, παχουλό, ροδοκόκκινον σὰ μῆλον ποὺ φαίνονταν κάποιον ν' ἀναζητᾷ, μὲ τὸ βλέμμα του, κάποιον νὰ περιμένῃ... Μόλις μὰς εἶδε, ἄρχισε νὰ χοροπηδᾷ καὶ νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος μας φωνάζοντας χαρούμενο: «Γιαγιάκα!» Κι' εἶδα τότε τὴ γρηοῦλα, ν' ἀφίνῃ χάμω τὸ δεμάτι μὲ τὰ ξύλα καὶ ν' ἀνοίγῃ ὅλη στοργὴ καὶ τρυφερότητα τὰ γέρικα, τρεμάμενα χέρια τῆς γιὰ ν' ἀγκαλιάσῃ τὸ μικρὸ ξανθόμαλλο ἀγγελάκι ποὺ ἦταν τὸ ἐγγονάκι τῆς!...

Κακομοῖρα βασανισμένη γρηοῦλα! Μιὰ μεγάλη θλίψη μοῦ βάρηνε τὴν καρδιά γιὰ τὴ φτωχὴ μου συνοδό, κι' ἓνας πικρὸς οἶκτος γιὰ τὴ δυστυχία τῆς πλημύρισε τὰ στήθη μου... Γιὰ μιὰ στιγμή εἶπα νὰ τὴν βοηθῶ. Μὰ πὺς; Θάταν τόσο εὐκολο ἴσως, νὰ τῆς ἔλεγα: —Νά, καλὴ μου κυροῦλα, παρ' αὐτὰ τὰ λίγα δίφραγκα, μὰ, παράτα χάμω, πέταξε αὐτὸ τὸ βαρὺ φορτίο ποὺ τσακίζει τὰ γυρᾶταί σου... Φοβόμουνα ὥστόσο νὰ μὴ τὴν προσβάλω. Τὸ δεμάτι τῆς θὰ τόχε μαζέψῃ, δίχως ἄλλο, μὲ πολὺ κόπο. Ἰσως νὰ δούλευε ἀπὸ τὰ χαράματα μαζεύοντας κλαρί—κλαρί, ξεσκίζοντας τὰ ρικινὰ τῆς χέρια, σκῶνοντας καὶ ξανασκῶνοντας τὸ σκεβρωμένο τῆς κορμῖ... Ἐπειτα, ὅσο τὴν κύτταζα—καὶ γύριζα κάπου—κάπου, διακριτικὰ, νὰ τὴν βλέπω—τόσο καταλαβαίνα πὺς δὲν μποροῦσε νὰ δεχθῇ τὴν ἐλεημοσύνην μου. Τὰ ροῦχα τῆς, φτωχικὰ βέβαια καὶ παλὰ, ἦταν καλομπαλωμένα, φρον-

Στάθηκα καὶ καμάρωνα συγκινημένος τὸ χαριτωμένο σύμπλεγμα. Τὰ ροζιασμένα δάχτυλα τῆς γρηῆς χαϊδεῦαν τὶς ξανθιὲς μπουκλίτσες. Τὰ μικρὰ τριανταφυλλένια χεράκια τοῦ παιδιοῦ πασπάτευαν καὶ τσιμποῦσαν τὰ ρυτιδιασμένα μάγουλα τῆς γρηοῦλας κι' ὕστερα δύο χειλάκια σὰ μπουμπούκια ροδιάς ἀκουμποῦσαν στὴ ρυτίδα ποὺ εἶχε κάνει τὸ ταῖπημα. Ἦ ἑκφρασίς τῆς γρηοῦλας δὲν ἦταν πιά θλιμμένη, οὔτε καν κουρασμένη. Ἐνα τρυφερό χαμόγελο βαθύτατης στοργῆς τὴν εἶχε μεταμορφώσει... Καὶ συλλογίστηκα: «Νά ἡ χαρὰ ποὺ τὴν περρίμενε, νὰ ἡ ἐλπίδα ποὺ τῆς ἔμεινε, μιὰ ἐλπίδα ποὺ μεγαλώνει ἀπὸ μέρα σὲ μέρα... Κι' ἐγὼ τί ἔχω; Ἐμένα κανέναν δὲ μὲ συλλογίζεται, κανέναν δὲ μὲ περιμένει. Κι' ἤθελα κι' ὅλας νὰ τὴν ἐλεήσω ἀντὶ νὰ τὴν παρακαλέσω: —Λυπήσου με...καὶ δεήσου στὴν ἀποψινὴ προσευχὴ σου καὶ γιὰ μένα, τὸν ξένο, ποὺ δὲν ἔχει τί θὰ πῇ στοργή... Γιὰ μένα τὸν ἀδικημένο, ποὺ γινώρισκα μόνον ἀδιάφορους, περαστικούς καὶ ξένους, γιὰ μένα τὸν κουρασμένο, τὸν ξένο...

ΡΟΔΟΥ ΜΟΣΚΟΒΟΛΗΜΑ

Ἐφέτος ἄγρια μ' ἔδειρεν ἡ βαρυχειμωνιά καὶ μ' ἔρριξε σὲ μιὰ γωνιά καὶ μ' ἤρε χωρίς νιάτα κι' ὦρα τὴν ὦρα πρόσμενα νὰ σωριαστῶ βαρεὶα στὴ χιονισμένη στράτα. Ὅμως, καθὼς μ' ἐθάρρεψε τὸ γέλιο τοῦ Μαρτιοῦ καὶ τράβηξα νὰ ξαναβρῶ τ' ἀρχαῖα τὰ μονοπάτια, στὸ πρῶτο μοσκοβόλημα ἑνὸς ρόδου μακρυνοῦ μοῦ δάκρυσαν τὰ μάτια.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ...

"Ένα κολοσσιαίο έργοστάσιο χωρίς... παράδυρο !

Είς τὸ Φίσιμπουργκ τῆς Μασσαχουσέτις ἄρχισε ἡ ἀνέγερσις ἑνὸς μεγάλου ἐργοστασίου πού θά στοιχίσῃ 1.500.000 δολλάρια. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἔταιρία πού τὸ κτίζει ἔχει ἀπόφασις νὰ ἐφαρμόσῃ τὴς τελευταῖες ἐνδείξεις τῆς ὑγεινῆς ὅσον ἀφορᾷ τὸν φωτισμὸ καὶ ἀερισμὸ τῶν ἐργοστασίων, τὸ κτίριο αὐτὸ δὲν θά ἔχῃ καθόλου παράθυρα, οὔτε φωταγωγούς, οὔτε ἀεραγωγούς.

Καὶ ἰδοὺ διατί: Ἀπεδείχθη ἀπὸ παρατηρήσεις καὶ πειράματα ὅτι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἶναι ἀκαταλληλότατο γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησις ὀπτικῶν ὀργάνων εὐρισκομένων σὲ διαρκῆ ἐνστάση ἐπάνω ἀπὸ τροχοὺς καὶ λοιπὰ μηχανήματα. Δὲν ἔχει ποτὲ τὴν αὐτὴ ἐνστάση καὶ τοὺς αὐτοὺς τόνους.

Ἀλλάζει τὸ πρωτὶ, τὸ μεσημέρι, τὸ ἀπόγευμα, ὅταν βρέχῃ, ὅταν εἶναι λιανικὰ ἡ συννεφιά. Αὐτὸ δυσχεραίνει τὴ δουλειὰ τῶν ἐργατῶν, κουράζει τὰ νευρικά τους κύτταρα, ἐλαττώνει τὴν ὀπτικὴν τους ἱκανότητα καὶ ἔτσι συμβαίνουν συχνότερα δυστυχήματα καὶ ἡ ἔταιρεία πληρώνει ἀποζημιώσεις! (Βλέπετε... ὁ καυγᾶς γιὰ τὸ πάπλωμα!)

Γι' αὐτὸ θά χορηγῆται στὶς τεράστιες σάλλες τοῦ νέου ἐργοστασίου φῶς τεχνητό, διὰ χυτοῦ (ὅχι μὲ κοινούς λαμπτήρες) καὶ τῆς αὐτῆς πάντοτε ἐντάσεως. Ἐπιπροσθέτως θά βαφοῦν τὰ μηχανήματα πράσινα, διότι αὐτὸ τὸ χρῶμα αὐξάνει τὴν ὁρατότητα τῶν καὶ ἐλαττώνει τὴς πιθανότητες δυστυχημάτων. Οἱ τοῖχοι καὶ οἱ ὁροφῆς θά βαφοῦν μὲ μπλέ, πράσινο καὶ ἄσπρο.

Τώρα, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀέρα:

Ἀπεδείχθη ἐπίσης ὅτι γύρω στὰ ἐργοστάσια ὁ ἀέρας εἶναι πάντα μολυσμένος. Οἱ ἐργάται κατὰ συνέπειαν ἀπὸ τοὺς ἀεραγωγούς καὶ τὰ παράθυρα ἀναπνέουν ἀέρα μολυσμένον καὶ εὐνοεῖται ἔτσι ἡ ἀνάπτυξις νόσων: πυματιώσεως κλπ. πρᾶγμα πού δημιουργεῖ ἐπίσης γιὰ τὴν ἔταιρεία ζημίας.

Οἱ αὐτοὶ οἱ κίνδυνοι ἐκλείπουν τελείως στὰ ἀνευ παραθύρων ἐργοστάσια. Εἰδικὰ ἐγκαταστάσεις καὶ μηχανήματα φέρουν καὶ διασπείρουν στὸ ἐργοστάσιο ἄφθονο καὶ φρέσκο ἀέρα τοῦ βουνοῦ, περασμένον ἀπὸ μικροβιοκτόνα φίλτρα καὶ τῆς αὐτῆς πάντοτε θερμοκρασίας!

Μὲ αὐτὰ τὰ θαυμάσια μηχανικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ μέσα τὸ ἀνευ παραθύρων ἐργοστάσιον θά εἶναι ἰδεώδες ἀπὸ ἀπόψεως ὑγιεινῆς καὶ σωστὸς παράδεισος γιὰ τοὺς ἐργάτες.

Κινητήριος δύναμις εἰς... τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης

Εἰς τὸν κόλπον Ματάνζας τῆς Εἰκούβας ἡ θερμοκρασία τοῦ νεροῦ στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης εἶνε 30—40 βαθμοὺς ὑψηλότερα τῆς θερμοκρασίας τοῦ πυθμένος.

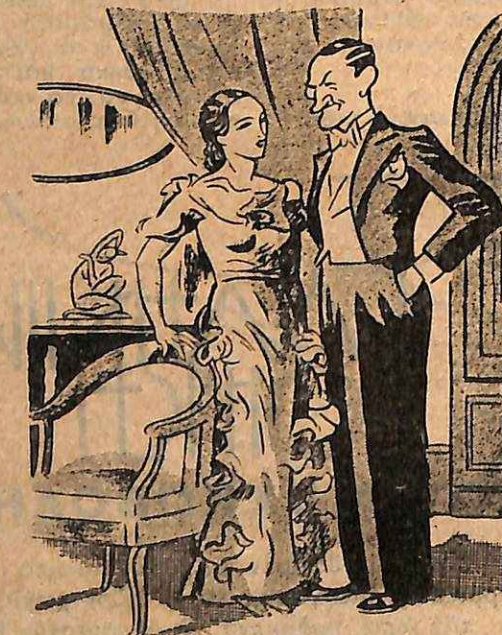
Ἀυτὴ τὴν διαφορὰ τῆς θερμοκρασίας κατάρθωσε ὁ Γάλλος καθηγητὴς Γ. Κλώντ νὰ μεταβάλῃ εἰς «ἐνέργειαν» καὶ νὰ κινήσῃ ἠλεκτρομηχανές μὲ τὴς ὁποῖες ἐκράτησε ἀναμμένους ἐπὶ μισὴ ὥρα στὸ ἐργαστήριό του σαράντα μεταλλοὺς ἠλεκτρικοὺς λαμπτήρας τῶν 500—βάτ.

Ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ τοῦ Κλώντ ἐθεωρήθη ὡς τὸ σύνθημα μιᾶς ἐπαναστάσεως στὴν μηχανικὴ ἐπιστήμη. Ὁ ἀνθρώπος θά μπόρῃ στὸ μέλλον νὰ ἀντλή κινήτηριον δύναμιν ἀπὸ τὴν θάλασσαν χωρὶς νὰ χρειάζεται τὴν κατανάλωσις καμμιᾶς καυσίμου ὕλης. Τὸ αἰώνιον πρόβλημα τοῦ ἀεικινήτου λύεται ἀλλὰ μὲ ἐντελῶς ἐπιστημονικὸ τρόπο.

Ἡδὴ Ἀμερικανοὶ μηχανικοὶ μελετοῦν τὴν χρησιμοποίησιν τῆς ὑψηλῆς θερμοκρασίας τοῦ Γκόλφ—Στρήμ δια τὴν κίνησιν ἐργοστασίων.

ΞΕΝΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐκεῖνος:

—Ὡστε, δὲν θέλετε νὰ μὲ παντρευθῇτε, ἐπειδὴ εἶμαι ἀστρονόμος;

Ἡ Στάρ:

—Ναί, δὲν θά ἐπιτρέψω ποτὲ στὸ σύζυγό μου νὰ κἀν ἀπάνω μου παρατηρήσεις...

Αὐτοκρατορικὸ μενοῦ

Μία Γαλλικὴ ἐφημερίς δημοσιεύει τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν διαφόρων γευμάτων τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Κίνας.

Σημειοῦμε ἐδῶ μερικὰ φαγητὰ πού τρώει ὁ ὑπέρτατος αὐτὸς ἄρχων τοῦ οὐρανοῦ κράτους: Πόδια ἀρκούδας, οὐρὲς ἐλαφίων, γλώσσες πάπιας, νεφρὰ καμήλας, χεῖλη λαγοῦ καὶ μυαλὸ βωδίου. Τρώει ἀκόμα καὶ κρέας πιθήκου. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ τὰ ἑκατομμύρια τῶν ὑπηκόων του ἀκολουθοῦν ὅσο βαστάει ἡ τσέπη τους τὸ λουκούλειον αὐτοῦ μενοῦ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ Φιλολογικὲς δάφνες.

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἰταλίας Μαργαρίτα, εἶχε συγγράψῃ κάποτε μιὰ συλλογὴ μύθων, ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ ἀποφάσισε νὰ μὴ τὴν δημοσιεύσῃ.

Σ' ἕνα χορὸ τῶν ἀνακτόρων ὁ Γάλλος πρεσβευτὴς διαιτητικῶς ἐκτιμώμενος ἀπὸ τὴν βασίλισσα, μιλώντας μαζύ της ἔφρε τὸν λόγον καὶ στοὺς ἀνέκδοτους αὐτοὺς μύθους τῆς βασίλισσας καὶ πρόσθεσε ὅτι ὁ κόσμος λυπήθηκε πολὺ πού δὲν δημοσιεύθηκαν.

—Ὡ, εἶπε ἡ βασίλισσα, πιστέψτε, κύριε πρεσβευτά, ὅτι ὁ κόσμος θά λυπότανε περισσότερο ἂν τοὺς δημοσίευσε.

Διηγήθηκε τότε στὸν Γάλλο πρεσβευτὴ γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αὐστηρὴ αὐτῆς κριτικὴ γιὰ τὰ ἔργα της, ὅτι πρὸ ὀλίγου καιροῦ θέλησε νὰ δημοσιεύσῃ ἕνα πρωτότυπο διήγημά της σ' ἕνα περιοδικὸ στὸ ὁποῖο τὸ ἀπέστειλε μὲ ψευδώνυμο.

—Τι νομίζετε μοῦ ἀπάντησαν; Μία μόνο λέξι: C'est naito (πῆγε στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων). Ἀπὸ τότε, πρόσθεσε ἡ βασίλισσα, εὐχαριστοῦμαι μόνο μὲ τὸ στέμμα του, καὶ δὲν ζητῶ νὰ δρέψω καὶ φιλολογικὲς δάφνες.

Κριτικὴ τοῦ Βέρντι

Ὁ τότε διάδοχος τοῦ Ἰταλικοῦ θρόνου, εἶχε γράψῃ κάποτε ἕνα μεγάλο ποίημα μὲ ὑπόθεσιν, παρμένη ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ ἱστορίαν, τὸ ὁποῖον ἔστειλε στὸν μεγάλο μουσουργὸ Βέρντι μὲ τὴν παράκλησιν, νὰ τὸ μελοποιήσῃ γιὰ τὴν ἐορτὴ τῆς βασιλίσεως μητέρας του. Ὁ γηραιὸς μουσουργὸς ἀπῆντησε στὸν διάδοχο διὰ τῆς ἐξῆς ἐπιστολῆς:

«Ἐδαπάνησα δύο ὄρες γιὰ νὰ διαβάσω τὸ ποίημα τῆς ὑμετέρας ὕψηλότητος. Αὐτὸς πού θὰ τὸ τραγουδήσῃ εἰς τὸ μέλλον θά χρειαζότανε μιὰ δολοκλήρη ἡμέρα γιὰ νὰ μὴν παραλείψῃ οὔτε μιὰ νότα. Ὅσο γιὰ τὸν μουσουργὸ πού θὰ τὸ μελοποιήσῃ εἰς τὸ μέλλον αὐτὸς θά πρέπη νὰ εἶνε πολὺ πλεονέτερος ἀπὸ μένα, τὸν πιστὸ καὶ ἀφωσιωμένον ὑπηκόου τῆς ὑμετέρας Βασιλικῆς ὕψηλότητος».

"Ένα τραπέζι κωφαλάων

Οἱ κωφάλαοι τῶν Παρισίων ἐώρταν αὐτὲς τὴς ἡμέρας μ' ἕνα πλουσιότατο τραπέζι, τὴν 220ὴν ἐπέτειον τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀββᾶ Ντελεπέ, ἐφευρέτου τῆς γλώσσης τῶν κωφαλάων.

Ἐνας ἀντιπρόσωπος τῶν λογίων ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸ τοῦ κωφαλάου Φερδινάνδου Βερτέ τοῦ ἀρχαιοτέρου Καθηγητοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος τῶν κωφαλάων. Τὸν λόγον αὐτὸν ἐξήγησε μὲ τὴν μιμικὴ εἰς τοὺς κωφαλάους ἕνας ἀπὸ τοὺς καθηγητὰς τῶν. Οἱ κωφάλαοι ἀφ' οὗ ἐσχολίασαν μετὰ ξὺ τους τὴν ὁμιλίαν, χειροκρότησαν.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ Καλὴ δουλειὰ

Ὁ ἄλλοτε ἀντιβασιλεὺς τῆς Ἰρλανδίας λόρδος Λοντόντερου εἶχε κάτω στὰ ὑπόγειον τοῦ μεγάρου του μιὰ περίφημὴ ἀποθήκη παλῶν κρασιῶν.

Κάποτε μῆτῃκαν κλέφτες καὶ τοῦ ἔκλεψαν τριάντα κάσες μὲ μπουκάλια παλῶν κρασιῶν.

Ὁ Λόρδος χωρὶς ν' ἀναφέρῃ τὴν κλοπὴν στὴν ἀστυνομίαν δημοσίευσε ἀμέσως σὲ ὅλα τὰ ἀγγλικά φύλλα τὴν ἐξῆς εἰδοποίησιν.

«Δὲν μπορῶ νὰ υποθέσω ὅτι οἱ κύριοι κλέπται γνωρίζουν νὰ ἐκτιμῇσιν τὴν ἀξίαν τῶν κρασιῶν μου. Τὰ κρασιά αὐτὰ τῆς ἀποθήκης μου μοῦ ἐδωρήθησαν ὅλα ἀπὸ σπουδαῖα πρόσωπα, καὶ εἶναι ἀξία νὰ τὰ πιοῦν βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες. Παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μοῦ στείλουν οἱ κλέπται τὰ κρασιά πού μοῦ ἔκλεψαν καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ τοὺς πληρώσω γιὰ κάθε μπουκάλι, ἀδιακρίτως ποιότητος, μιὰ γκινέα, μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι οἱ σφραγίδες πρέπη νὰ εἶναι ἀπείρακτες. Γιατί, ἀφ' οὗ ἔτσι κι' ἄλλοιῶς τὰ κρασιά μου θά πουληθοῦν, νὰ μὴν προτιμηθῶ ἐγὼ ὡς ἀγοραστής».

Πράγματι οἱ κλέφτες πῆγαν τὴν ἄλλῃ μέρᾳ τὴς μπουκάλιας, τὴς ὁποῖας καὶ τοὺς ἐπλήρωσε πρὸς μιὰ γκινέα.

Ταῖν καὶ Ρενάν

Ἡ πριγκίπισσα Ματθίλδη, κόρη τοῦ Ναπολέοντος Α' διαβάζοντας κάποιον βιβλίον τοῦ Ταῖν, τόσο πολὺ θύμωσε μαζύ του, ὥστε διέκοψε ἀμέσως τὰς σχέσεις της μ' αὐτόν.

Ὁ Ταῖν λυπήθηκε πολὺ γιὰ τὴν δυσἀρέσκειαν αὐτῆς πριγκίπισσας, πρὸς τὴν ὁποία εἶχε ἀληθινὴ ἀφοσίωσις, πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Ρενάν καὶ τοῦ εἶπε:

—Ὁδύετο θὰ παρηγορηθῶ διότι ἔχασα μιὰ τόσο καλὴ φίλη μου γιὰ ἕνα βιβλίον.

—Φίλε μου τοῦ ἀπῆντησε ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Βίου τοῦ Ἰησοῦ» Ἐγὼ γιὰ νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν γνώμη μου, τὰ χάλασα γιὰ ἕνα βιβλίον μου μὲ μιὰ δέσποινα πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ τὴν πριγκίπισσαν καὶ δὲν ἔδωσα σημασίαν.

—Μὲ ποῖαν.

—Μὲ τὴν Ἐκκλησίαν!...

Τὰ ψάρια... πνίγονται;

Ἰδοὺ μία ἐρώτησις πού ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται παράδοξη. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ πνιγούν τὰ ψάρια ἀφ' οὗ ζοῦν μεσὸ τοῦ νεροῦ;

Καὶ ὅμως ὁ καθηγητὴς Γκαίρικ ἀπέδειξεν ὅτι τὰ ψάρια μέσα στὸ νερὸ ἔχουν ἀνάγκην ὀξυγόνου καὶ ὅτι ζοῦν μόνον καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἀναλογία τοῦ ἀερίου τοῦτου ἐν διαλύσει μέσα στὸ νερὸ δὲν κατεβαίνει παρακάτω ἀπὸ 0,01 ἕως 0,4 τοῖς ἑκατόν. Κάτω τῆς ἀναλογίας αὐτῆς τὰ ψάρια ἐμφανίζουν ἀσφυκτικὰ φαινόμενα καὶ ἀκόμη πλεονεκτήματα κυριολεκτικῶς πνίγονται.

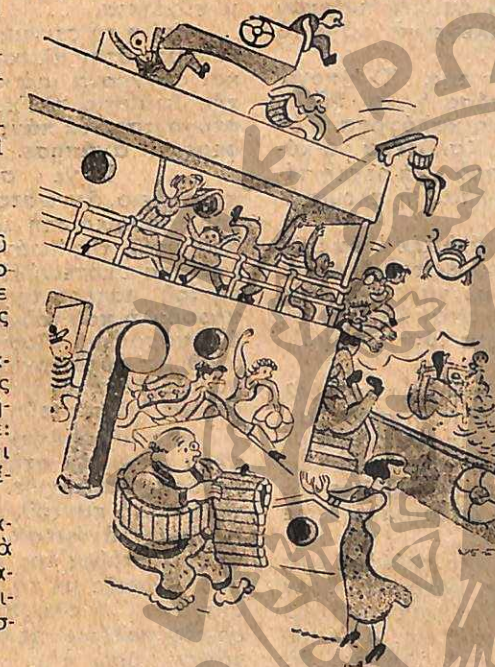
Ἐτσι ἀναίρεται ἡ παροιμία «ὅποιος εἶνε στὴ θάλασσα... βροχὴ δὲν φοβάται». Φοβάται καὶ παραφοβάται. Φθάνει νὰ πέσῃ... στὰ νύχια τοῦ κυρίου Γκαίρικ!

Στατιστικὴ

Εἰς τὴν περιοχὴ τῆς Βεγγάζης ἀπέθανον κατὰ τὸ 1933 ἀπὸ δαγκώματα διαφόρων ζώων 11.823 ἄνθρωποι, 9.110 ἄνθρωποι δαγκωμένοι ἀπὸ φεῖδια, 548 ἀπὸ τσακάλια, 221 ἀπὸ κροκοδείλους, 22 ἀπὸ ἐλέφαντες, 12 ἀπὸ βουβάλους καὶ 2 ἀπὸ ἕνα εἶδος δηλητηριώδους μυίας.

ΞΕΝΟ ΠΝΕΥΜΑ

(Τὴν ὥρα πού βουλιάζουν.)

Ἡ σὶκ κυρία νευριασμένη στὸ ἐντρομοσύνη της:

—Γιῶργο, δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς μὲ τὰ σωστά σου νὰ φορέσω αὐτὸ τὸ βρώμικο σωσίβιο, πάνω στὴ θαλασσὶα τουαλέττα μου!..

ΑΠΟ ΤΟ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ

Ἡ «δακτυλό» καὶ τὰ πληκτρα... τῆς καρδιάς τοῦ Κου Δημάρχου.

Μεταξὺ τῶν τριῶν ὑποψηφίων Δημάρχων τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ Λά-Γκουάρντια ὀφείλει, ὅπως γράφουν οἱ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες, τὴν φήμην του καὶ τὴς πολιτικῆς του ἐπιτυχίας στὸ δυνατό μυαλὸ καὶ τὴ διαβολικὴ ἐργατικότητα τῆς στενοδακτυλογράφου του, ἡ ὁποία ἐργάζεται γι' αὐτὸν ἐπὶ δεκαπέντε χρόνια.

Τώρα ἡ δακτυλογράφος αὐτῆς διευθύνει ὁλόκληρο ἑκεῖνο τὸ πολυδαίδαλον σύστημα τῶν «κέντρων» τῆς νεοϋρκέζικης προεκλογικῆς κινήσεως. Ἄλλ' ὅχι πλέον ὡς δακτυλογράφος. Ὁ Λά-Γκουάρντια, εὐγνώμων γιὰ τὴς ὑπηρεσίας τῆς ἀφωσιωμένης αὐτῆς γυναίκος, ἕνα πρωτὶ τῆς λείει.

—Κάμετε μιὰ ἐγκύκλιον, σᾶς παρακαλῶ, στοὺς πολιτικούς μου φίλους!

—Τὸ περιεχόμενο; Ρωτᾷ ἡ δακτυλογράφος.

—Πρόσκλησις γάμου.

—Ποιὸς παντρεύεται;

—Ἐγώ!

Ἡ δακτυλογράφος ἐκύτταξε τὸν προϊστάμενόν της μὲ κάποια ἐκπληξιν. Ἐξακολούθησε ὅμως πρόθυμα νὰ παίρῃ τὴς σημειώσεις της.

—Καὶ τ' ὄνομα τῆς νύφης; ἐρώτησε.

—Ἄν ἔχετε τὴν καλωσύνη, γράφετε... τ' ὄνομα σας!

Ἐτσι, τὸ τερόστιο προεκλογικὸ κέντρο τοῦ υποψηφίου Δημάρχου, μὲ τὰ ὀγκόντα παραρτήματα, τὸ διευθύνει ἡ Κὰ Λά-Γκουάρντια! Καὶ ὑπάρχουν πιθανότητες νὰ εἶναι προσεχῶς ἡ «Πρωτὴ Κυρία» τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἀποφάσεις ἀντικαπνιστῶν

Τελευταῖα ὁ «σύνδεσμος κατὰ τῆς καταχρήσεως τοῦ καπνίσματος» πού βρίσκεται στὴν Ν. Ὑόρκη ἐκάλεσε τὰ μέλη σὲ γενικὴ συνέλευσιν. Διάφοροι ρήτορες ἐξεφράσθησαν κατὰ τῆς συνηθείας τοῦ καπνίσματος τὸ ὁποῖον ἐκτὸς τῆς βλάβης πού φέρει στὸν ὀργανισμό μας, βλάπτει καὶ τὴν τσέπη.

Πολλὰ ἀποφάσεις ἐλήφθησαν ἐναντίον τοῦ κακοῦ αὐτοῦ, τὰ δὲ μέλη τοῦ συνδέσμου ὠρκίσθησαν ὅτι δὲν!... θά ξανακαπνίσουν. Κάποιος ὅμως συντάκτης πού παρηκολούθησε τὴν συνεδρίασιν ἔγραψε τὴν ἄλλῃ μέρᾳ στὴν ἐφημερίδα του ὅτι μόλις τὰ μέλη τοῦ συλλόγου βρεθῆκαν στὸ δρόμον, βγάλαν τὴν ταμπάκερά τους καὶ ἀνάψανε τσιγάρο!..

ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΕΚΕΙΝΗ ΤΟΥ ΣΕ ΠΕΤΕ ΜΒΡΟΥ ΒΑΡΕΙΑ ΣΥΝΝΕΦΑ ΣΚΕΠΑΖΑΝ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ. Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΠΙΑ ΚΟΝΤΟΖΥΓΩΝΕ. ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΕΤΟΙΜΑΖΑΝ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΓΚΙΓΕΡΜ, ΠΟΥ ΘΑΦΕΥΕ ΤΗΝ ΆΛΛΗ ΜΕΡΑ ΝΑ ΠΑΘΕ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΟΥ ΓΚΕΓΚΑΝ.

ΓΚΙΓΕΡΜ ΑΒΓΡΑΛ

— Είμαι όχτώ ή ώρα! Δέν θα πάη τό παιδί στού Μπονομίκ νά τούς άποχαιρετήση; Είπεν ό Ζοζός Άβγράλ στή γυναίκα του.

Στού Μπονομίκ, είχαν την ίδια έτοιμασία. Η κόρη τους, ή Ιωάννα θάφευγε κι' αυτή την άλλη μέρα για τις καλόγρηες του Τρεγκιέ. Καί στο σπίτι είχαν μαζευτή οι συγγενείς καί φίλοι για νά την άποχαιρετήσουν. Γιατί ό Μπονομίκ ήταν ό πλουσιώτερος γαιοκτήμονας του χωριού. Ο Άβγράλ ήταν φτωχός καί δέν έρχόταν κανείς ν' άποχαιρετήση τό γυιό του.

Ο Άβγράλ κι' ό Μπονομίκ ήσαν γείτονες. Ένας φράχτης τούς έχωριζε. Καί τά παιδιά ήσαν διαρκώς μαζύ, παίζοντας, σκαρφαλώνοντας στίσιμηλιές. Ο Μπονομίκ δέν τόβλεπε αυτό μέ καλό μάτι γιατί ή κόρη του ήταν ή πλουσιώτερη νύφη της περιφερείας

κι' έπλαθε τά πιό παράτολμα όνειρα γι' αυτήν. Μά καλόψυχος καθώς ήταν δέν έλεγε τίποτε για νά μή πικράνη κανένα. Κι' έτσι τά παιδιά μεν'νλώσαν σχεδόν μαζύ.

Τά παιδιά έφυγαν. Τά χρόνια πέρασαν ήσυχα. Στις διακοπές, οι δυό οίκογένειες ήσαν όλο γλέντια καί χαρές, πρό πάντων του Μπονομίκ, καί τά δυό παιδιά παίρναν άριστα στά μαθήματά τους. Ο Άβγράλ έλεγε νά κάνη τό γυιό του παπά.

Η Ιωάννα έχει τελειώσει τις σπουδές της. Ο Μπονομίκ ήταν όλο καμάρι. Τό φθινόπωρο άστόσο ή νέα ήθελε νά ξαναγυρίση στο μοναστήρι καί νά γίνη καλόγρηα. Τόν Μπονομίκ τόν έπιασαν τά μυυρίνια του. Καλύτερα νά κάψη τό σπίτι του κι' όλα τά αγαθά του παρά νά δεχτή τέτοιο πράμα! Καλόγρηα ή κόρη του, που ήταν ή πλουσιώτερη νύφη σ' όλα τά γύρω χωριά!

Ο Γκιγέρμ έχασε τούς γονείς του κι' άλλαξε ιδέα: Δέν θα γινόταν παπάς. Σάν τελείωσε τις σπουδές του έκλεισε τά βιβλία του μέσ στο σεντούκι, κι' άρχισε νά τρέχη στίς γιορτές καί στά πανηγύρια. Στην άρχή ήταν δειλός μά σιγά σιγά ξεθάρρεψε γιατί όλα τά κορίτσια τόν προτιμούσαν στο χορό.

Βρέθηκε όμως καί μιá που τόν πρόσβαλε. Κι' αυτή ήταν ή Ιωάννα, ή παιδική του φίλη. Σέ κάποιο χορό την πλησίασε όχι μέ τό θάρρος που πλησίαζε τις άλλες, μά μέ κάποια στενωχώρια, μέ κάποια δειλία. Αυτή κατάλαβε πώς ό παιδικός της φίλος είχε χάσει τά νερά του καί βρήκε την ευκαιρία νά τόν ταπεινώση. Κι' είτε από ζηλοτυπία, είτε από άδιαφορία, τού άρνήθηκε όρθά κοφτά.

Από εκείνη την ήμέρα, ό Γκιγέρμ, δέν ξαναφάνηκε στα πανηγύρια. Έμενε κλεισμένος στο σπίτι, μόνος, κι' όταν σουρούπωνε, πήγαινε στο χωράφι του κι' έκανε τό γύρο του ως είκοσι φορές, σκυφτός καί συλλογισμένος. Στο χωριό άρχισαν νά κρυφολένε πώς ό γυιός του Άβγράλ θα τρελλανόταν σίγουρα.

Ένα βράδυ, άκουσε μιá γυναικεία φωνή νά του φωνάζη πίσω από τό φράχτη που έωνε τό σπίτι του μέ τό σπíti της Ιωάννας: «Γκιγερμίκ». Έτρεξε. Η Ιωάννα τόν περίμενε πίσω άπ' τό φράχτη όπως όταν ήταν όκκα παιδιά. Όταν την πλησίασε, ή νέα τούπε κυττάζοντας άλλοι:

— Ένόμιζα πώς θα άφωσιωνόσουν στο Θεό, Γκιγέρμ. Κι' έλεγα κι' εγώ νά γίνω καλόγρηα.

Τήν κυττάζει άμιλητος για νά την ταπεινώση μά τόνπαίρνουν τά δάκρυα:

— Έγώ παπάς ;... νά σ' άφίσω ;... ?Ω! Ιωάννα... ποτέ!...

Καί ξεσπά σέ άσυγκράτητο κλάμα. Τό χλωμό φως του βραδυού άπλώνεται σάν γαλαζωτό πέπλο γύρω άπ' τούς δυό έρωτευμένους. Τά πουλιά σιωπούν μαγεμένα για ν' άκούσουν αυτόν τόν πρώτο έρωτικό διάλογο. Ένας έλαφρός άνεμος μαδάει πάνω στους νέους λίγα χλωρά φύλλα σάν νά ευλογήση τούς άρραβώνες τους.

Η έφετεινή σοδιά ήταν από τις σπάνιες σοδιές που ρχονται κάθε έκατό χρόνια. Ωστόσο, στο σπίτι του Μπονομίκ δέν βασιλευε ή εϋθυμία. Ο άνοιχτόκαρδος Μπονομίκ ήταν σκεπτικός καί στενωχωρημένος. Φώναζε τη γυναίκα του κατά μέρος καί της ειπε:

— Έλυπήθηκα ξεύρεις που δυσάρεστήσα αυτό τό παιδί, γιατί έχτιμούσα πολύ τόν πατέρα του. Μά νά του δώσω τη κόρη μου ;... Έσύ, τί λές ; Δέν είναι καί τόση βία, ές ; Η κόρη μας είναι μικρή. Μπορούμε νά περιμένουμε

καί δυό καί τρία χρόνια. Τί νά λήθωμς κι' αυτή ή κακομοίρα! Σά νά μου φαίνεται πώς τό πήρε κατάκαρδα κι' άς μήν άνοιγε τό στόμα της νά πη λέξη. Μπα! δέ βαριέσαι! Γρήγορα θα παρηγορηθ. Έφάνηκε όμως διακριτικός ό Γκιγέρμ. Ούτε θυμωσε, ούτε τίποτε. Μάς άποχαιρέτησε μ' ευγένεια,...

Κείνη τη στιγμή άκούστηκε ό κρότος ενός άμαξιού που κυλούσε στην πλακοστρωμένη αϋλή του γειτονικού σπιτιού καί σύγχρονα μιá κραυγή άπελπισίας πάνω, στο δωμάτιο της Ιωάννας. Ο Γκιγέρμ Άβγράλ έκλειδωνε την πόρτα του, φεύγοντας για πάντα από τούτα τά μέρη, όπου τόσο υπέφερε κι' αγάπησε.

... Πήγε στη Ρένν, κι' άποτραβηγμένος σ' ένα προάστειο, άγνωστος μεταξύ άγνώστων, προσπαθούσε νά βρῇ λησμονιά στη μελέτη. Μά δέν μπορούσε νά ξεχάση. Η άνάμνηση της Ιωάννας, τόν κυνηγούσε παντού κι' έκανε τη ζωή του σκοτεινή. Πρό πάντων σάν συλλογιζόταν την άρνηση του πατέρα της, κοκκίνιζε από ντροπή. Η βαρεία αυτή προσβολή που τούχαν κάνει τού γεννούσε στην καρδιά του ένα παράξενο αίσθημα έκδικήσεως. Μά μέ τόν καιρό, τό αίσθημα αυτό άρχισε νά σβύνη μέσα του. Η γαλήνη ξαναγύρισε. Τό παρελθόν σβυνόταν σιγά σιγά, κι' ό Γκιγέρμ άρχισε νά πιστεύη πώς ξεχάσε...

Μιά μέρα, ήταν μεγάλο πανηγύρι στη Ρένν, κι' ό Γκιγέρμ τριγύριζε στην πόλη. Η παλιά του αγάπη για τά πανηγύρια ξανάρχιζε. Άνάμεσα στους χωρικούς που μαζεύτηκαν από παντού, είδε καί χωριανούς του. Ξαφνικά άνέγνωρε άνάμεσα σ' αυτούς, τόν Μπονομίκ μέ την Ιωάννα! Η καρδιά του σφίχτηκε. Μά δέν ήταν πια ή κοπέλλα που γνώριζε μέ τη σπάνια όμορφιά. Τά μάγουλά της χλωμιαναν κι' ή φλόγα τών ματιών της σβύστηκε. Άκολουθούσε τόν πατέρα της σάν υπνωτισμένη, άδιάφορη για ό,τι γινόταν γύρω της, καμπουριασμένη παραπατώντας. Δέν ήταν ή Ιωάννα, ήταν ή σκιά της! Αθελά του, την παρακολούθησε παντού, όλη την ήμέρα. Κι' όταν την είδε νά φεύγη για τό χωριό, χοντρά δάκρυα κύλισαν άπ' τά μάτια του.

Έτσι ξανάνοιξε ή παλιά του πληγή. Θεωρούσε τόν εαυτό του υπεύθυνο για τό κατάντημα της Ιωάννας καί τώρα, κοντά στα άλλα, τόν βασάνιζαν κι' οι τύψεις. Η κατάσταση ήταν άφόρητος, καί σκέφτηκε νά βρῇ τη λησμονιά

φεύγοντας ακόμη πιό μακριά.

Έφτασε στη Παρίσι. Μά ή νοσταλγία δέν τόν άφινε: Έβλεπε παντού την Ιωάννα. Χλωμή, καμπουριασμένη. Έχει έφιάλτες. Βλέπει κάθε νύχτα τό ίδιο όνειρο: Η Ιωάννα έτοιμοθάνη. Οι γιατροί κουνάνε τά κεφάλια τους άπελπισμένα. Ο πατέρας της σκύβει καί την ρωτάει: «Μήπως έχεις κανένα πόθο μυστικό ;» Καί εκείνη άπαντάει: «Τώρα πια είναι άργά. Όλα τελείωσαν».

***

Μιά νύχτα—μιá άνοιξιάντικη νύχτα—τ' όνειρό του άλλαξε: Είδε την Ιωάννα πεθαμένη. Ντυμένη στα άσπρα σά νύφη σηκώνεται από τό φέρετρό της καί κατεβαίνει στο φράχτη. Τόν περιμένει μ' αυτός δέν είναι εκεί. Η καμ-

πάνα χτυπάει τόν έσπερινό πένθιμα κι' ή Ιωάννα πιό χλω-

νουν άφωνα. Λέει ψαλμούς ή μιλάει για την αγάπη του.

μή κι' άπ' τό κερί γυρίζει καί ξαπλώνεται στο φέρετρό της.

Τή στιγμή εκείνη ό Γκιγέρμ ξύπνησε από τόν έφιάλτη τον. Έξω από την πόρτα του άκουσε κάτι σά στεναγμό. Κατάλαβε πώς ή ψυχή της Ιωάννας ήρθε νά τόν άποχαιρετήση.

Τίποτε πια δέν μπορούσε νά τόν συγκρατήση. Γύρισε άμέσως στο χωριό. Μπαίνοντας, είδε μιá νεκρική πομπή νά διευθύνεται προς τό νεκροταφείο.

Σήμερα ό Γκιγέρμ Άβγράλ είναι έφημέριος στο χωριό του. Κι' όταν δέ βρίσκεται στην έκκλησιά ή στο προσέφυλο κανενός δυστυχισμένου τριγυρνάει στους τάφους του μικρού νεκροταφείου καί τά χείλια του άνοιγοιλεί.

ΜΙΑ ΧΑΛΔΑΪΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΠΟΥ ΘΥΜΙΖΕΙ «ΑΣΜΑ-ΑΣΜΑΤΩΝ» ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΡΜΕΝΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΖΑΝ ΑΡΤΕΜΙΑΝ

Σ' ΑΓΑΠΩ!

Τόν πολύ παλιό καιρό, που τό έρωτικό χάδι ήταν γνωστό, μά όχι καί ή θεία λάμψη που σήμε-ρα τό συνοδεύει στη χώρα τών Ζαλαούδ—Ζαλάδ—στά βάθη της Άσίας—βασιλευε ή μικρή βασίλισσα Άνάγ-για.

Μόλις είχε πατήσει τά δεκάξη. Άλαβάστρινο βά-ζο ήταν τό κορμί της καί τό μάτια της καίγαν σάν πυρσοί.

***

Έβγαине ή βασίλισσα από την πορφύρενη στέ-ρνα μεσ' τόν μυρωμένο κή-πο ύπου έπαιρνετό μπάνιο της. Νωχελά άφέθηκε νά τη χαδέψουν οι χρυσές τού ήλιου άχτίδες κι' ύστε-ρα φώναζε τις σκλάβες της

νά της μυρώσουν τό κουρασμένο της κορμί. «Αμα τελείωσε τό μυρώμα τυλίχτηκε σ' ένα μανδύα από πορφύρα καί ξα-πλώθηκε στο τρίκλινο που ήταν από ρόδινο πελεκητό μάρ-μαρο, φορτωμένο μέ δорές καί πλούσια κεντημένα ύφά-σματά καί διέταξε τόν άσκημο μαύρο σκλάβο που ήταν γο-νατισμένος μπροστά της.

— Άς μου φέρουνε τόν αιχμάλωτο!

Δυό γίγαντες φέραν μπροστά της έναν λευκό, μικρο-καμωμένο πολεμιστή. Η Άνάγγια χαμογέλασε σκληρά, περιφρονητικά.

— Σ' λοιπόν θα λεφτερώσης την Άνάγγια από τά μά-για που της έχουν κάνει;

Περίμενε την άπάντηση κυτώντας άλλοι. Ο αιχμάλω-τος όμως δέ σκεπτόταν ν' άπάντηση. Θαύμαζε την πεντά-μορφη βασίλισσα έκστατικά όπως θαυμάζει ό ποιητής τόν βαθυγάλανο ούρανό μιá νύχτα άστροφεγγιάς.

— Είσαι από την άλλη μεριά της θάλασσας, τού ειπε... Ο πρώτος από τη ψυχή σου που άιχμαλωτίσανε οι πολεμι-στές μου... Όλοι της φυλής σου είσατε πολυμήχανοι, πα-νούργοι στον πόλεμο. Είσατε έτσι καί στον έρωτα ; Τό-νομά σου δός μου σκλάβε!

— Άσταρτο μέ λένε κι' είμαι χιλήρχος,

— Άσταρτε, τούπε ή βασίλισσα, κάτι μάγια βαραινουν τη ζωή μου.

«Κάποτε σκότωσα ένα άσπρο περιστέρι» τό ιερό που-λι της θεάς Ντοπανί καί αυτή μουρριζε κατάρα...

Κι' από τότε γνωρίζω κάθε μέρα τό άγκάλιασμα ενός άντρα χωρίς νά νοιώθω τό αίμα μου νά τρέχη στίς φλέβες πιό θερμό, καί γι' αυτό κάθε βράδυ ό άντρας που τόλμησε νά μ' άγγίξει πρέπει νά πεθάνη. Αυτή θάναί ή ζωή μου, ως την ήμέρα που θα βρεθῇ κάποιος που θα μπόρεση νά κάνει τό κορμί μου νά ριγίση, όπως ριγιά ή άρπα κάτω από τά δάχτυλα του μουσικού, καί αναδίνει άρμονικούς ή-

— Καί τόλμας;

Την ζύγωσε τρέμοντας μέ θαυμασμό καί σέβας.

— Θάθελα, της τραγούδησε, νά σφίξω τό συντεφένιο κορμί σου που δίνει στον πορφύρενο μανδύα σου τό πιό άρμονικό κυμάτισμα. Θάθελα τά χείλη μου νά δαγκώσουν τά δικά σου που είναι σάν καρπός γεμάτος μέλι, θάθελα νά χαδέψω άνάλαφρα τά δυό σου μπράτσια που είναι σάν λαβές έλεφαντινού άμφορέα, θάθελα νά ξεκουράσω τό κε-φάλι μου, ξαλισμένο από την ευτυχία πάνω στο κύκνειο λαιμό σου. Θάθελα νά σ' αγαπήση, κι' ύστερα νά πεθάνω.

Η βασίλισσα κύτταξε προσεκτικά, μ' έκπληξη, εκείνον που ύπερηφανευόταν πώς δέν της έφερνε τίποτε καινούργιο στον έρωτα κι' όμως μέ την έλπίδα νά σώση την ζωή του, της τραγουδούσε ένα καινούργιο τραγούδι, άγνωστο σ' αυτή της.

Ήταν σούρουπο.

Τό κελαίδημα της στέρνας όπου ηδάκιζε τό κρυσταλλέ-νιο νερό άκομπανιάριζε—έλαφρά έλαφρά τά λόγια τού ξένου. Τόν πλησίασε καί τού πρόσφερε τά χείλη της.

Στό ένωμα τών χειλιών τους, τό Άσταρτος βρήκε την έρωτική λέξη, την λέξη που περίμενε ή δυστυχισμένη γυ-ναίκα μέ τό καταπονημένο κορμί καί την άδεια ψυχή.

— Έίς περιστέρι φτερούγισε.

Κι' ό Άσταρτος πήρε τόν ήχο τών άπαλών φτερών καί σιγοψιθύρισε:

— Σ' αγαπώ.

Τό σκοτάδι άπλωνε γύρω τους τις πλατειές του φτε-ρούγιες. Λυτρωμένοι από τά μάγια, μεθυσμένη, κατακτη-μένη, ή τρομερή βασίλισσα νανουριζόταν στην άγκαλιά του ξένου, επαναλαμβάνοντας μόνη της, την καινούργια λέξη, πού μοιαζε σάν φτερούγισμα λευκών φτερών περι-στεριού.

— Σ' αγαπώ!

Ο "ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΛΥΒΟΛΟ"

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ ΠΟΥ ΜΕΝΕΙ ΑΣΥΛΛΗΠΤΟΣ ΜΠΡΟΣ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ. — ΤΟ ΞΑΝΘΟ ΤΟΥ «ΑΛΛΟΘΙ»! — ΑΙΜΟΧΑΡΗΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ ΚΟΣΜΙΚΟΣ ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ! — ΤΟΝ ΞΕΡΟΥΝ, ΤΟΝ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΚΑΙ... ΤΟΝ ΑΠΟΛΥΟΥΝ! Ο ΕΞΕΥΤΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ!

Ο γελαστός αυτός «γκόλφερ», που είναι έτοιμος να χτυπήσει τη σφαίρα του γκόλφ, είναι ο πιό άνοιχτόκαρδος τζέντλεμαν της Λέσχης του Μαϊάμι και όλοι τον ξέρουν—τον ήξεραν δηλαδή—έδώ και μερικούς μήνες πριν—ως Καβαλλιέρη Βιτσέντζο Γκαμπάρντι.

Το χαριτωμένο ξανθό κεφάλι με το κάπως ανήσυχο βλέμμα, που άκουμπά στο μέρος της καρδιάς του, άνηκε στην ευγενικά και μεγαλόκαρδη κυρία Γκαμπάρντι, που η αγαθοεργία της την είχαν καταστήσει είδωλο του φτωχόκοσμου.

Για να βοηθήσει την αστυνομία στο έργο της και να καθαρίσει την περιοχή του Σικάγου από την τρομερή συμμορία του Τζάκ Μακ—Γκώρν, που έπωνομαζόταν ο «άνθρωπος—πολυβόλο», ο Καβαλλιέρη Γκαμπάρντι έγινε πρόεδρος της «Επιτροπής προς εξόντωση των Γκαγκστερ» και αυτό παρ' όλο που

ναίτο «στοίχιση την ζωή». Εσώθη από τα νύχια των τρομερών συντρόφων του Μακ—Γκώρν μόνον χάρις στην αυτοθυσία ολόκληρης της γειτονιάς που τον ελάτρευε. Και η διάσωσίς του τότε επανηγύρισε από την Λέσχη του Γκόλφ του Μαϊάμι, όπου έπαρθερίζε, ο λαοφιλής Καβαλλιέρη.

Αυτό όμως φαίνεται πως εξηρέθισε τον άπαιστο και ασύλληπτο Μακ—Γκώρν και με όλη την τρομερή σπείρα των γκαγκστερ που τον ακολουθούσε, έβγαλε να ξεκαθαρίσει τους λογαριασμούς του με τους διώκτες του. Πολύ φίλοι του Γκαμπάρντι—οι πλουσιώτεροι—έπεσαν θύλοι του φοβερού ληστήρχου, ο οποίος, όπως εξηκριβώθη, ήταν ένας από τους υπασπιστάς του περιβόητου Καπόνε. «Η αστυνομία μάλιστα του Σικάγου απέδωσε στον «άνθρωπο πολυβόλο», δηλαδή τον Μακ—Γκώρν, την φρικτή κατακρεούργηση μιάς ολόκληρης συμμορίας έχθρικής του Καπόνε, γνωστής στα αστυνομικά χρονικά υπό το όνομα «σφαγή της ημέρας του 'Αγίου Βαλεντίνου»...

Και χρόνια ολόκληρα ο φοβερός «άνθρωπος—πολυβόλο» έμενε ασύλληπτος και υπό την αιγίδα του πανισχύρου Καπόνε έσυνέχιζε το έργο της καταστροφής και του θανάτου.

Τελευταία όμως που η «αίγις» του Καπόνε περιωρίσθη μέσα στο κελί μιάς φυλακής, συνέβη κάτι πολύ παράδοξο στο «τερραίν» του Γκόλφ, στο Μαϊάμι: Την στιγμή που ο άνοιχτόκαρδος και λαοφιλής Καβαλλιέρη Βιτσέντζο Γκαμπάρντι είχε σηκώσει την «γκόλφ—στίκ» ακριβώς όπως φαίνεται στην εικόνα μας και ήταν έτοιμος, γελαστός πάντοτε, να χτυπήσει τη σφαίρα, ένας βλοσυρός ντετέκτιβ ο Λιουτέναντ Μακ—Γκίλλαν τον έπλησισε με δυο πηδήματα και, πριν ακόμη προφθάσει κανείς να καταλάβει τί συνέβαινε, του είχε σφίξει τους καρπούς των χεριών μέσα σ' ένα ζευγάρι γερές μεταλλινές χειροπέδες!

Ο άνοιχτόκαρδος και γελαστός σπόρτσμαν, το ίδιο λαιμό των μελών της Λέσχης και ολόκληρης της περιοχής

της κατοικίας του, ο Καβαλλιέρη Βιτσέντζο Γκαμπάρντι δεν ήταν άλλος, όπως απέδειχθη αργότερα, από τον φοβερό γκαγκστερ Μακ—Γκώρν, τον ασύλληπτο «άνθρωπο—πολυβόλο»!

Η είδησις έπεσε σαν κεραυνός στο Μαϊάμι κι ύστερα στο Σικάγο, σ' ολόκληρη την Αμερική!

Ήταν άπιστευτο! Τούλάχιστον στη γειτονιά του Γκαμπάρντι κανείς δεν ήθελε να πιστέψει τη φρικτή αλήθεια! «Όλοι υπεστήριζαν ότι πρόκειται περί αίσχρας συκοφαντίας, μέχρις ότου ο ίδιος ο Γκαμπάρντι... ώμολογησε ότι πράγματι αυτός ήταν ο «άνθρωπος—πολυβόλο», ο φοβερός και τρομερός Μακ—Γκώρν. Και ώμολόγησε, μόνο και μόνο, όπως έδηλωσε, για να... εξευτελίσει την Αστυνομία!

Πράγματι δέ, την εξητέλισε! Μετά τρεις μέρες από τη στιγμή που συνελήφθη, ο τρομερός γκαγκστερ... άφθετο ελεύθερος! Μήπως λοιπόν πρόκειται πράγματι περί πλάνης της αστυνομίας, όπως είχαν πιστέψει στην αρχή οι φανατικοί φίλοι του; Κάθε άλλο. Ο Γκαμπάρντι ήταν άριστος και πραγματικός ο Μακ—Γκώρν και δεν το ήρσενίτο πιά! Αλλά η Αστυνομία, μολονότι ήξερε, ένα πρόσ ένα, όλα τα εγκλήματα του φοβερού Μακ—Γκώρν, δέ ν είχε αναμφισβητήτους αποδείξεις για κανένα! Έκτος αυτού, στο σημείο του έπενεβη η ξανθή και ώραία κυρία Γκαμπάρντι—Λουίζα Ρόλφ Μακ—Γκώρν, πραγματικός—ή—όποια έδωσε για κάθε εγκλημα και ένα αδιάσειστο «άλλοθι» για τον έκλεκτό της.

Την ημέρα της σφαγής του 'Αγίου Βαλεντίνου, έδηλωσαν η ξανθή Λουίζα Ρόλφ, ο Τζάκ (μικρό όνομα του Μακ—Γκώρν) ήταν από το πρωί ως το βράδυ και ως το άλλο πρωί μαζί μου. Είπαμε κλεισμένοι στο δωμάτιό μας, υπ' αριθμόν 6782 στο Ξενοδοχείο «Γούλντωρφ» και ολόκληρο το προσωπικό του ξενοδοχείου μπορεί να μαρτυρήσει γι' αυτό.

Και όντως. Το προσωπικό του ξενοδοχείου χωρίς κανένα δισταγμό έβεβαίωσε την κατάθεσις της κυρίας Μακ—Γκώρν. Η αστυνομία γνωρίζει καλά ότι το προσωπικό του ξενοδοχείου ψεύδεται και ότι προσπαθεί να σώσει τον Μακ—Γκώρν γιατί τρέμει την εκδίκησί του, αλλά τί μπορεί να κάμη η ταλαίπωρη Αστυνομία; Σφίγγει τα δόντια και υπομένει τον εξευτελισμό: απολύει έναν τρομερό γκαγκστερ γιατί δεν έχει καμμία απόδειξις της ενοχής του!

Και η ξανθή Λουίζα επιλέγει: —Μάλιστα, κύριοι, ο άντρας μου είναι ο Μακ—Γκώρν. Αλλά ο Μακ—Γκώρν είναι... τίμιος άνθρωπος! Δεν έχει κανένα εγκλημα. Α ν μ π ο ρ ο υ ν άς μ ας άποδείξουν το εναντίον. Έφ' όσον όμως δέ ν μ π ο ρ ο υ ν, μόνο καταγέλαστοι γίνονται αυτοί οι περίφημοι Σέρλοκ—Χόλμς του γλυκού νερού!

Οι φανατικοί φίλοι του άνοιχτόκαρδου Καβαλλιέρη Βιτσέντζο Γκαμπάρντι εξακολουθούσαν να επιμένουν ότι ο γελαστός «γκόλφερ» δεν ήταν ο Τζάκ Μακ—Γκώρν και ότι έδηλωσε το εναντίον από ένα... πείσμα της στιγμής!

Έν τώ μεταξύ ο ντετέκτιβ Μακ—Γκίλλαν τó φυσούσε και δεν κρύωνε. Και έπειδή έπληροφόρηθη ότι ο Τζάκ και η Λουίζα δεν ήταν παντρεμένοι νομίμως, εξαπελύθη μιά μέρα για να τους συλλάβη, έστω και για την αιτία αυτή. Μα ύπηρεξε άτυχος ο φτωχός Μακ Γκίλλαν! Φαίνεται πως ο τρομερός Μακ—Γκώρν είχε πάρει μυρωδιά τα σχέδια του ντετέκτιβ και ο αντιπρόσωπος του νόμου τον έπέτυχε την στιγμή ακριβώς που... επαντρεύονταν «με παπά και κουμπάρο» την ώραία Λουίζα του!

ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΜΠΙΛΙΑΡΔΟ ΜΕ ΤΗ ΜΥΘΗ

Ένας άμερικανός μανιώδης μπιλιαρδιστής, ο κ. Χένρι Λιούις εκέρδιζε την περασμένη βδομάδα ένα μεγάλο στοίχημα παίζοντας μπιλιάρδο με τη... μύτη του και έκαμε «σερί» σαράντα ξε καραμπόλες

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ

Όπου να καπνίσουμε δύο τσιγάρα ο Ράφλ Ουίλιαμς, περίφημος ντετέκτιβ και πρώτης τάξεως φίλος μου διηγήθηκε την παρακάτω ανατριχιαστική περιπέτειά του:

«Με μιά πελώρια βαλίτσα στο χέρι, άρχισε να μου λέει με καταπληκτική ψυχραιμία, έφθασα στο ξενοδοχείο «των Τριών Κοράκων» που βρίσκονταν σ' ένα από τους κεντρικούς δρόμους του Άμστερνταμ. Από τον ξενοδόχο ζήτησα να μου δώση το δωμάτιο 13. Έκείνος με κύτταξε με γουρλωμένα μάτια. Όταν όμως τούκλεισα το μάτι σώπασε και δεν έβγαλε μιλιά».

Ήμουνά όλος αυτιά.

«Περιττό να σου πω, συνέχισε ο φίλος μου, πως στο δωμάτιο εκείνο είχαν προηγηθή φοβερά και τρομερά πράγματα: Κάθε βδομάδα, κι' ακριβώς κάθε Παρασκευή, πρωί, βρίσκαν κρεμασμένο από το μεγάλο καρφί της κουρτίνας του παραθύριου, από έναν ένοικο! «Ός την στιγμή που ένοίκιασα το δωμάτιο οι κύριοι αυτοί που τέλειωναν έτσι άσχημα τη ζωή τους, έφθαναν στους δέκα τρεις! Ο πρώτος ήταν ένας Άγγλος που γύριζε από τη Πρετόρια, φορτωμένος διαμάντια. Ήρθε τη Τετάρτη, τρεις μήνες πριν. Την Παρασκευή το πρωί το κορδόνι της κουρτίνας είχε κάνει τη δουλειά του. Το περίεργο ήταν ότι μπορούσε, αν ήθελε, ν' αποφυγή το πνίξιμο. Τα πόδια του ήταν μαζεμένα κι' άπειχαν από το πάτωμα μόνον λίγους πόντους. Αυτή η παρατήρηση έδινε την βεβαιότητα πως ο άνθρωπος αυτός είχε βαρεθή τη ζωή του. Ίχνος βιασμού κανένα. Τα διαμάντια όλα βρίσκονταν στις τσέπες του άπειραχτα. Την άλλη βδομάδα η αυτοκτονία επανελήφθη με δεύτερο ήρωα και με την ίδια σκηνοθεσία. Ήταν ένας έμπορος αρχειοτήτων από τις Βρυξέλλες. Μιά Παρασκευή πρωί βρέθηκε με το κορδόνι της κουρτίνας περασμένο στο λαιμό του» ακριβώς στην ίδια στάση! Από τότε το δωμάτιο 13 δέχονταν κάθε βδομάδα τους άτυχοι γυναικούς της ζωής. Ένας θηριοδασστής με δέκα βαλίτσες γουναρικά, ένας αντιπρόσωπος χαβιαριού απ' την Όδησ-ό, ένας Γάλλος μπρεσάριος κ.λ.π. Άθροισμα κρεμασμένων δέκα τρεις. Αριθμός δωματίου 13. Οι αυτοκτονίες γινόντουσαν κάθε Παρασκευή—γρουσουζίκια μέρα.

Τρεις διευθυντές της αστυνομίας είχαν παραιτηθή και οι άλλοι έπληρες εκδόσεις των έφημερίδων νεύριαζαν περισσότερο τους τρομοκρατημένους κατοίκους της Ολλανδικής πρωτεύουσας.

Τό πιό τρομακτικό ήταν ότι τα δυο τελευταία θύματα ήταν αποδεδειγμένο ότι δεν αυτοκτόνησαν.

Ο πρώτος ήταν ο ύποδιευθυντής της αστυνομίας. Μεταμφιέσθηκε σε συμβολαιογράφο και ζήτησε από τον ξενοδόχο, όπως έγω, το δωμάτιο 13. Ήταν Πέμπτη: την Παρασκευή οι κρεμασμένοι γίνονταν δώδεκα! Τό ήρωικό του παράδειγμα μιμήθηκε ένας έθουσιώδης φοιτητής της μεταφυσικής. Έστειλε σ' όλες τις έφημερίδες από μιά επιστολή που βεβαίωσε πως δεν έχει κανένα σκοπό να κρεμαστή και διανυκτέρευσε στο δωμάτιο 13. Απ' έξω έκοβαν βόλτες μυστικοί, έν άγνοια βέβαια του ξενοδόχου. Ένα μικρόφωνο ήταν σφηνωμένο σέ μιά χαραμάδα της πόρτας. Την Παρασκευή τό πρωί τό μακάβριο κορδόνι της κουρτίνας ήταν περασμένο στο λαιμό του φοιτητή.

Τώρα ήταν η δική μου σειρά. Ανέβηκα τις σκάλες του ξενοδοχείου με τις πελώριες βαλίτσες στο χέρι και μπήκα στο δωμάτιο. Η πρώτη μου σκέψη, μόλις βρέθηκα στο μακάβριο δωμάτιο, ήταν ν' ανοίξω τη βαλίτσα μου και να βγάλω από μέσα τό φίλο μου τον Ντάν. Ο φουκαράς, παρ' όλο τό μικρό του σώμα ήταν για καλά τσαλακωμένος. Όστούσο είχε κέφι για δουλειά. Βγάλαμε και δύο

Ω
Ν
Κ
Ρ
Ε
Μ
Α
Σ
Μ
Ε
Ν
Ω
Ν

άσφυξιογόνες μάσκες που τις φορέσαμε άμέσως. Ρίξαμε μιά ματιά στην κουρτίνα. Τό σκούρο κορδόνι της έμοιαζε σαν σατανικό φέιδι οίκτο. Ο Ντάν κρύφτηκε κάτω από τό κρεβάτι. Τα συμπεράσματά μου από τα προηγούμενα εγκλήματα είχαν γίνει: Οι κρεμασμένοι δεν είχαν κρεμαστή με τό κορδόνι της κουρτίνας. Γιατί τό πάχος του κορδονιού ήταν δυσανάλογο με τό ίχνη που φερναν στο λαιμό τους τα θύματα. Κατά τη γνώμη μου πνιγόνταν πρώτα πάνω στο κρεβάτι, μ' ένα χοντρό σχοινί. Έπειτα τους λύγιζαν τό πόδια κι' όταν πάγωναν τους κρεμούσαν με τό κορδόνι της κουρτίνας. Όποιος παρατηρούσε τον κρεμασμένο στη στάση εκείνη έκοβε τό κεφάλι του πως πρόκειται περί αυτοκτονίας.

Σέ λίγο σβύσαμε τό φώς και περιμέναμε κι' οι δυο τα φαντάσματα της Παρασκευής. Η ώρα θάταν δωδεκάμιση. Με τον Ντάν είχαμε πάσει κουβέντα με τό αλφάβητο του Μόρς: Κυτούσε κάτω στο πάτωμα τό δάχτυλό του και μου άράδιαζε όλες του τις έντυπώσεις. Έξαφνα οι άδύνατοι κύττοι του δακτύλου του με είδοποιούσαν πως έννοιωθε κάτι να του πιάζει την όσφρηση. Αμέσως κατέβασα τη μάσκα και έβγαλα τό δυο περιστροφή. Από μιά άπόπειρα πούκανα σέ λίγα λεπτά για να βγάλω τη μάσκα κατάλαβα πως η άτυμόσφαιρα του δωματίου ήταν δηλητηριασμένη. Τό καθήκον μου τότε μου επέβαλε να δηλητηριασθώ! Τέντωσα χέρια και πόδια κι' έκανα τον πεθαμένο. Μά τένωσα και τ' αυτιά μου. Έξαφνα τό σκοτάδι σπαθίστηκε από μερικές φωτεινές άχτίδες: Τό φώς του κλεφτοφάνταρου έρχονταν από τό καθρέφτη του τοίχου. Σέ λίγο κάποιο χέρι... άναψε τό ηλεκτρικό και κάναμε τη γνωριμία μας με τό φαντάσματα. Ήταν τέσσερες Κινέζοι: οι τρεις απ' αυτούς είχαν βγεί από μιά καταπακτή που άνοιξε πίσω από τό καθρέφτη και με πηλασίαζαν. Ο πρώτος κρατούσε στα χέρια του ένα καναβένιο σχοινί. Ο Ντάν τότε τράβηξε τη σκανδάλη και ο Κινέζος γονάτισε και με κουτούλησε. Η σφαίρα είχε καρφωθή σ' ένα του σπόνδυλο. Τινάχθηκα απ' την καρέκλα μου και άρχισα να πυροβολώ δεξιά και άριστερά: Ένα βάζο μούρθε στο κεφάλι που με ύποχρεώνει, άγαπητέ μου, να σταματήσω σ' αυτό τό σημείο τη διήγησή μου. Τη συνέχεια την έμαθα στο νοσοκομείο την άλλη μέρα: Μου τη διηγήθηκε ο Ντάν που καταθώωσε να ξεπαστρέψη δύο, από τους τέσσερες Κινέζους. Άκουσέ την:

Πλάι στο ξενοδοχείο ήταν ένα κινέζικο κατάστημα που πουλούσε βάζα. Τό διατηρούσε ένας από τους τέσσερες Κινέζους: Ο Τσόν—Γι, που κατόρθωσε να ξεφύγει πηδώντας από τό παράθυρο, τριάντα μέτρα ύψος, σαν γάτα, δίχως να πάθη τίποτα. Ο άνθρωπος αυτός, όπως ώμολόγησε ο μόνος κινεζανός συνενοχός του που πιάσθηκε, ο Γή—Γιέν, ο κούτσαβλος καθώς τον λέγαν στη γειτονιά, γιατί είχε ένα πόδι, είχε έρθει από την Ίνδοκίνα πριν τρία χρόνια. Ήταν τίμιος έμπορος και άριστος κυνηγός άγρίων θηρίων. Πριν δύο χρόνια έφυγε για μιά κυνηγετική άποστολή στην Αφρική. Όσον καιρό έλειπε από τό Άμστερνταμ τό μαγαζί του τό κρατούσαν οι τρεις ύπηρέτες του. Όταν όμως γύρισε από τό ταξίδι ήταν τελείως διαφορετικός. Πρώτη του δουλειά μόλις μπήκε στο μαγαζί ήταν να βρή άφορη και να κόψη τ' αυτί του πρώτου που έτόλμησε να τον καλοσώριση. Ύστερα τους ύποχρεώσε τους τρεις να γίνονται συνενοχοι στα εγκλήματα.

Κι' οι δικασταί εξάντλησαν την άυστηρότητά τους: Τόν κατεδίκασαν σέ κρεμάλα. Την ώρα που διαβαζόταν η άπόφασις ο Γή—Γιέν φώναξε:

—Ο άφέντης μου όταν έφυγε για την Αφρική ήταν ο καλύτερος άνθρωπος του κόσμου. Κάποιος έλέφαντας όμως σέ κάποιο κυνήγι τον τίνανε με την προβοσκίδα του σ' ένα δένδρο. Από τότε τούστριψε... Δέ με πιστεύετε; Κυττάτε... τό πόδι που μου λείπει. Μου τόκοψε με τό πριόνι γιατί δεν ήθελα να τον βοηθήσω...».

ΜΙΑ ΚΡΑΥΓΗ ΜΕΣ' ΤΗ ΝΥΧΤΑ

*Εκλεισα
τά μέτια ἀ-
πὸ τὴν κόκ-
κινη ἀντανά-
κλαση το ὁ
νεροῦ, προ-
χώρησα στὸ μέσο
τῶν καλαμιῶν, ἐκεῖ
πού εἶχε πέσει τὸ
μπεκατοῖνι πού χτύπησα, τὸ ἔφτασα
καὶ τὸ ἔπιασα βιάστικα. Ἐκαμὰ ἀκό-
μα λίγα βήματα στὸν κατήφορο, πρὸς
ἓνα χαμόσπιτο πού τὸ κοκκινίζει ὁ ἥλι-
ος, καθὼς ἔδυε. Ἐκείνη τὴ στιγμή ἄ-
κουσα καθρὰ μιὰ τραγική, σκληρή,
ἀνθρώπινη κραυγὴ ἀπελπισίας:

— Ἀσαχ! Ἀσαχ! Ἀσαχ!..
Τὶ νὰ συμβαίνει; Δὲν χωροῦσε ἀμφι-
βολία, πὼς κάποιος—μιὰ γυναίκα χω-
ρὶς ἄλλο—ἀγωνιοῦσε ἐκεῖ κοντὰ μου,
μέσα σὲ κείνους τοὺς φλογισμένους
τοίχους.

Μ' ἓνα πήδημα βρέθηκα στὸν τοῖχο
τοῦ χαντακιοῦ, τὸ νερὸ ἔσταζε ἀπὸ τὶς
μπότες μου. Φώναξα μ' ὅλη μου τὴ δύ-
ναμη:

— Μιζέρ, Μιζέρ, ἔ! Μιζέρ. Κι' ἀμέ-
σως, μέσ' ἀπὸ τὴν καλύβα, μοῦ ἀπάν-
τησαν πολὺ καθαρά, πολὺ κοντὰ μου,
πὶὸ φριχτὲς ἀπὸ πρὶν, οἱ τρεῖς γυναί-
κες κραυγές: «Ἀσαχ, Ἀσαχ, Ἀσαχ!»
Ὡρμησα νὰ ριχτῶ ἀπάνω στὸ παρά-
θυρο τῆς καλύβας, νὰ τὸ γκρεμίσω
μ' ἓνα χτύπημα τοῦ κοντακιοῦ, ὅταν
πρόβαλε ὁ Μιζέρ, σὰν φάντασμα, ἔτσι
πού τὸν φώτιζαν οἱ κόκκινες ἀνταύ-
γειες τῆς δύσης.

— Ἠσύχασε, ἀφεντικό, ἡσύχασε, σὲ
παρακαλῶ..

— Κάνε γρήγορα, Μιζέρ, γιὰ τ' ὄνο-
μα τοῦ Θεοῦ. Κάποιος πεθαίνει μέσα
σ' αὐτὴ τὴν καλύβα!..

— Ἐννοια σου. Δὲν πεθαίνει κανεὶς
πιά μέσα στὴν καλύβα!..

Κατὰπληκτος γύρισα πρὸς τὸ μέρος
του, ἐνῶ ἐκείνος ἐξακολουθοῦσε:

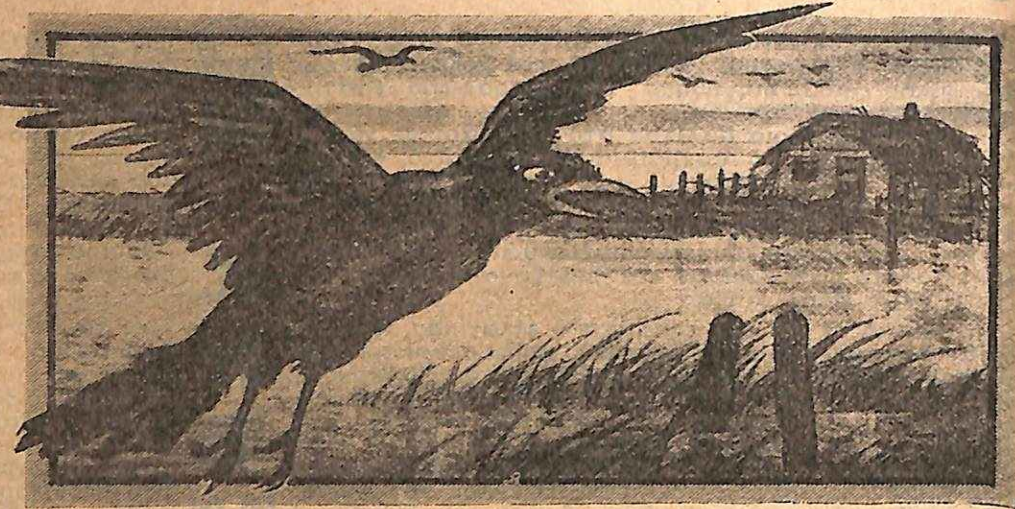
— Τ' ἄκουσες, ἔ; Φοβήθηκες καὶ σὺ;
Τώρα λοιπὸν εἶχε περάσει πιά τὸν
κατήφορο, πλησίασε στὴν καλύβα κι'
ἔβαζε τὸ κλειδί στὴν ξεχαρβαλωμένη
κλειδωνιά) μπορεῖς νὰ ἴδῃς. Κύττα!..
Κι' ἔσπρωξε τὴν πόρτα μὲ μιὰ κλωτσιά.
Ἐνα γυνὸ δαμάτιο. Χωρὶς κρεβάτι,
χωρὶς μιὰ καρέκλα, παρουσιάστη-
κε στὰ μάτια μου. Ἐνας μαῦρος σταυ-
ρὸς στὸν τοῖχο.

Μέσα στὸ σούρουπο διέκρινα κά-
ποιο τερατῶδες πράγμα νὰ κουνιέται
ἐδῶ καὶ κεῖ, μὲ παράξενα πηδήματα:
ἓνα μεγάλο μαῦρο πουλὶ, σὰν κοράκι,
πού ἔσערνε τὶς ψαλιδισμένες φτεροῦ-
γες του σὰν δεκανίκια.

Τὸ ἀποκρουστικὸ πουλὶ καθὼς ἄ-
κουσε τὸ θόρυβο, ἦρθε πηδώντας κατὰ
μᾶς, ἀνοίξε τὸ μεγάλο του ράμφος κι'
ἔβγαλε τρεῖς φορὲς τὸν κλαψάτικο,
τὸν πένθιμο στεναγμὸ του: «Ἀσαχ! Ἀ-
σαχ! Ἀσαχ!»

Τὰ νεῦρα μου, ταραγμένα ἀπ' τὸ θέ-
μα κι' ἀπὸ τὰ προμηνύματα τῆς
μπόρας, πού δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ ξεσπά-
σῃ, βάραιναν τὸ κεφάλι μου. Δὲν μπο-
ροῦσα νὰ κρατηθῶ. Ἀρπαξά τὸν λα-
θροῦρα ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ φώναξα:
«Πᾶμε, πᾶμε γρήγορα...»

Ἀκουσα τὸ κλείσιμο τῆς σαπισμέ-
νης πόρτας, ἔπειτα τὶς ἴδιες κραυγές,
μιὰ, δύο, τρεῖς φορές, ὅλο καὶ πὶὸ σβυ-

σμένες. Περιπατοῦσα ἀπάνω στὸ ὑγρὸ
χορτάρι, πολὺ κοντὰ στὸ Μιζέρ, πού
κάπνιζε ἀφῶνος τὴν πίπα του.

Ἡ νύχτα, πού μᾶς εἶχε σκεπάζει μὲ
τὴν καταχνιά της, στέναζε ἀόρατη ἀ-
πάνω στὸ ἔλος. Ὁ Μιζέρ, ὁ ὁδηγός
μου, ὁ λαθροῦρας, αἰσθάνθηκε τὴν
ἀνάγκη νὰ διακόψῃ τὴν καταθλιπτική
σιωπὴ:

«Ἔμενα ἄλλοτες στὸ καλύβι μὲ τὴ
γυναίκα μου. Ἦτανε καλὴ καὶ ὡμορ-
φη, ἀφέντη, σὰν τὴν ἀνοιξή. Ζούσαμε
κουτσά—στραβά... Τὴν ἐποχὴ τοῦ κυ-
νηγιοῦ, πάγαινα ταχτικά στὸ σταθμὸ
κι' ὅταν κατέβαιναν ξένοι τοὺς ὠδη-
γοῦσα. Ὁ Ράνκα, τὸν ξέρεις τὸ Ράν-
κα τὸν τσοπάνο, πού σηκώνει τὸ κυ-
νήγι τοῦ νεροῦ καλύτερα ἀπὸ τοὺς
σκύλους ξέρεῖ ὅλα τὰ κατατόπια καὶ
τὰ μονοπάτια, αὐτὸς λοιπὸν ἔτρεχε
καὶ εἰδοποιοῦσε τὸν φύλακα, νὰ κἀν
τὰ στραβά μάτια, καταλαβαίνεις... Τὰ
μοιράζαμε, νὰ βγαίνῃ τὸ καρβέλι!..

«Μιὰ μαῦρη μέρα, πού λές, κατέβη-
καν στὸ σταθμὸ τρεῖς «λόρδοι» ἐγγλέ-
ζοι: Χωρὶς πολλὲς κουβέντες μοῦ λέ-
νε: «Ἐμεῖς σκοτώνουμε ἀγριογούρου-
νο, ἐσὺ λεφτά ὅσα θέλεις». Λίγα λόγια
καὶ παστρικά! Μπήκα ἀμέσως! Πέ-
ρνω τ' ἄλογα, ἔτοιμα, σελλωμένα, κα-
βαλάμε καὶ γρημὴ στὸ δάσος. Ἦ-
τανε μιὰ ἐλεεινὴ μέρα, σὰν τὴ σημε-
ρινή. Θάβρεχε καὶ τὰ σκυλιά ἦτανε
λιγοστά, Ὁ Ράνκα πού πῆγε νὰ κα-
νονίσῃ τὸ φύλακα γύρισε σύντομα.
Χώθηκε ἐδῶ—ἐκεῖ, ἔφαξε παντοῦ, τὰ
σκυλιά σκόρπισαν κι' αὐτὰ, μ' ἀγρι-
ογούρουν τίποτα, οὔτε ἔχουν! Μοῦ
ἐρχότανε νὰ χτυπήσω τὸ κεφάλι μου
στὶς πέτρες ἀπὸ τὴ λύσσα μου! Βρά-
διαζε πιά... οἱ λόρδοι γύρισαν στὸ
σταθμὸ μ' ἄδεια χέρια, μὰ πρὶν ν' ἀ-
νεβοῦν στὸ τραῖνο, μοῦ βάλαν στὸ
χέρι δύο χρυσὲς λίρες.

«Ὁ Ράνκα ἦτανε γδαρμένος ματωμέ-
νος, χτυπημένος. Παίρνει τὴ μιὰ λίρα
καὶ στρίβει. Κρατᾷ τὴν ἄλλη, μὰ νὰ
σου ὁ φύλακας μπροστὰ μου καὶ τὴ
ζητάει ὀλάκερη γιὰ τὸν ἑαυτὸ του.
«Νὰ τὴ μοιραστοῦμε» τοῦ λέω. «Καὶ
ποῖός με βεβαιώνει ἐμένα, μοῦ ἀπαν-
τάει, πὼς δὲ σοῦδωκαν κι' ἄλλη μιὰ
γιὰ σένα;»

«Ἀπὸ λόγο σὲ λόγο τὰ χαλάσαμε
ἀσκημα,

» Φαντάζεσαι λοιπὸν πὼς ἔβραζα

μέσα μου καθὼς γυρνοῦσα σπῆτι. Σοῦ
εἶπα πὼς ἦταν μιὰ νύχτα τῆς κόλασης.
Μιὰ βαθειὰ πίκρα κυρίεψε τὴν ψυχὴ
μου. Σὰν νὰ μὴ μοῦ ἔφταναν ὅλ' αὐ-
τά, ἀρχίζει νὰ στριφογυρίζῃ πάνω ἀπὸ
τὸ κεφάλι μου μιὰ κουρούνα. Φωνάζει
μιὰ, φωνάζει δύο, τρεῖς στὸ τέλος
ἀρπάζω τὸ τουφέκι μου καὶ τῆς τὴν ἀ-
νάβω.

» Τὶ μοῦ ἦρθε νὰ τὸ κάμω αὐτό;.. Ἀ-
μέσως μετάνιωσα, μὰ ἦτανε ἄργα.
Ἐπείσε ζωντανὴ μὲ σπασμένη τὴ φτε-
ρούγα, οὐρλιάζοντας σὰ δαιμονισμένη.
Κατάλαβα ἀμέσως πὼς ἐκείνη ἡ του-
φεκιά θὰ μοῦφερνε γρουσουζιά. Κακὸ
σημάδι αὐτὸ τὸ πουλὶ, πανάθεμά το.
Γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν εἶχα τὸ κουράγιο
νὰ τὸ ἀποτελειώσω καὶ μ' ὅλες τὶς
τσιμπιές πού μοῦδωσε, τὸ τσάκωσα
καὶ τὸ πήρα μαζί μου σπῆτι.

Ἀχ, ἀφεντικό, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, εἶχα
υπογράψει τὴν καταδίκη μου! Φτάνω
στὸ σπῆτι καὶ βρίσκω τὴ Γκίτα στὸ
κρεβάτι μ' ἓνα μεγάλο πυρετό. Ρίχνω
τὸ πουλὶ σὲ μιὰ γωνιά, τοῦ δίνω κάτι
κομματάκια κρέας νὰ φάῃ, τὸ δένω
ἀπὸ τὸ πόδι στὸ τραπέζι καὶ τρέχω
γιὰ τὸ γιατρό. Ἦρθε τὴν ἄλλη μέρα.
Ἐξέτασε τὴ γυναίκα μου, τὶς ἔπιασε
τὸ σφιγμὸ, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ
παράγγειλε ἀνάπαψη, κοτόπουλο καὶ
κινίνο.

» Τὸ χειμῶνα ἡ κατάσταση τῆς χει-
ροτέρευσε. Μιὰ μέρα πού φάνηκε λι-
γάκι ἥλιος, βγήκε παραέξω γιὰ κάτι
Ξιλοδουλειές. Ἡ ὕγρασία, ἐκείνη ἡ ἀχ-
να ὅταν ζεσταίνεται ὁ ἀγέρας, ξέρω
καὶ γώ... Τὴν ξανάπιασε ὁ πυρετός τό-
σο δυνατά!.. Σὰ γύρισα σπῆτι (εἶχα πᾶ-
ει ἄδικα γιὰ κἀνα κομμάτι ψωμί), ἡ
Γκίτα παραμιλοῦσε. Εἶχε ἓνα ρίγος
πού τράνταζε τὸ κρεβάτι ὀλάκερο!
Τραβοῦσα τὰ μαλλιά μου, ἔκλαιγα,
παρακαλοῦσα τὴ Παναγία, τοὺς ἁγί-
ους, ἀπελπισμένος καὶ τὸ πουλὶ ἔσκου-
ζε, ἔσκουζε!.. Δὲν εἶχα πεντάρα! Τὸ
κινίνο εἶχε τελειώσει. Στὸ φαρμακεῖο
μοῦ τὸ δίνουν δωρεάν, ἔπρεπε ὁμῶς νὰ
πάω στὸ χωριό. Ἐφτά χιλιόμετρα νὰ
πᾶς κι' ἔφτά νὰ γυρίσης, δεκατέσσερα!
Κι' ἦτανε νύχτα καὶ δὲν εἶχα φάει τί-
ποτα!

» Ἀπελπίστηκα ὁλότιτλα. Φάνηκα ἄ-
ναντρος, μὰ τί μποροῦσα νὰ κάνω; Πῆ-
γα ἐγὼ πού με βλέπεις, κι' ἦρσα τὸν
φύλακα, χτύπησα τὴν πόρτα του, τὸν

παρακάλεσε, γόπως παρα-
καλοῦνε οἱ ψυχές τῶν κο-
λασμένων, γονατιστός,
μπροστὰ του, καταλαβαί-
νεις;

» Μὲ λυπήθηκε Μοῦδωσε
ὡς καὶ τὸ ἄλογό του... Οὔ-
τε ξέρω πὼς ἔτρεχα, οὔτε
καὶ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ! Θὰ
μ' ἔπαιρναν βέβαια γιὰ τὸ
Διάβολο. Ἡ νύχτα προχώ-
ρησε κι' ὁ καιρὸς ἦτανε
χειρότερος ἀπὸ τὸν σημε-
ρινό. Τὸ ἔλος εἶχε ἀνεβῇ
μέσα στὸ κανάλι, τὸ νερὸ
βοῦιζε σὰ δαιμονισμένο
καὶ ὁμῶς ἔπρεπε νὰ περά-
σω... Στὸ γυρισμὸ τὸ ἄλο-
γο ἀγρίεψε, προχωροῦσε
μὲ δυσκολία μέσα στὴ θύ-
ελλα πού μᾶς χτυποῦσε
ἀπὸ παντοῦ, ὁ δρόμος εἶ-
χε γίνει ποτάμι. Κι' ὁ φρι-
χτὸς λόγος πού μοῦ εἶπε
ὁ φαρμακοποιὸς μοῦ σφυ-
ροκοποῦσε τὰ μηλίσγια:
«κακοῦ πυρετός».

» Ἔτσι ἀλαφιασμένος
ἄφησα τ' ἄλογο μόλις ζυ-
γώσωμε κι' ἄρχισα νὰ τρέ-
χω πάνω στὸν τοῖχο τοῦ
χαντακιοῦ, ἀνάμεσα στὸ χεῖμαρρο.

Θὰ ἦτανε μεσάνυχτα περασμένα,
ἴσως καὶ μιὰ ἡ ὥρα. Δὲν βρῆκα τρό-
πο νὰ περάσω ἀντίκρου. Τὸ φῶς τῆς
καλύβας μου ἔλαμπε μέσα στὸ σκοτά-
δι, καὶ καθὼς ἡσύχασε γιὰ μιὰ στιγ-
μὴ ὁ ἀνεμος, ἄκουσα καθαρὰ τὴ φω-
νὴ τῆς Γκίτας, πού ζητοῦσε βοήθεια,
μὲ ἓναν τρόπο πολὺ πονεμένο.

» Τότε ἔβαλα τὰ χέρια γύρω στὸ
στόμα, γιὰ νὰ μ' ἀκούσῃ καὶ τῆς φώ-
ναξα: «Γκίτα! Ἐδῶ εἶμαι! Κουράγιο!».

ΚΡΥΑ - ΚΡΥΑ, ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΙ' ΑΝΑΛΑΤΑ

ΑΛΗΘΙΝΗ ΗΛΙΚΙΑ

Ἡ Κυρία, πού θέλει νὰ φαίνεται πο-
λὺ νεώτερη ἀπ' ὅτι εἶναι, ρωτᾷ ἕναν
κύριο σὲ μιὰ συναναστροφή:

— Καὶ πόσων ἐτῶν με νομίζετε;
— Ὅχι περισσότερο ἀπὸ τριάντα...
— Καὶ σεῖς; ἐρωτᾷ τὸν ἀμέσως κα-
τόπιν κύριο.

— Τὸ πολὺ εἰκοσιπέντε...
Ἡ κυρία βλέπει, ὅτι τρίτος κύριος
μειδιᾷ εἰρωνικά, ἀκούων αὐτά.

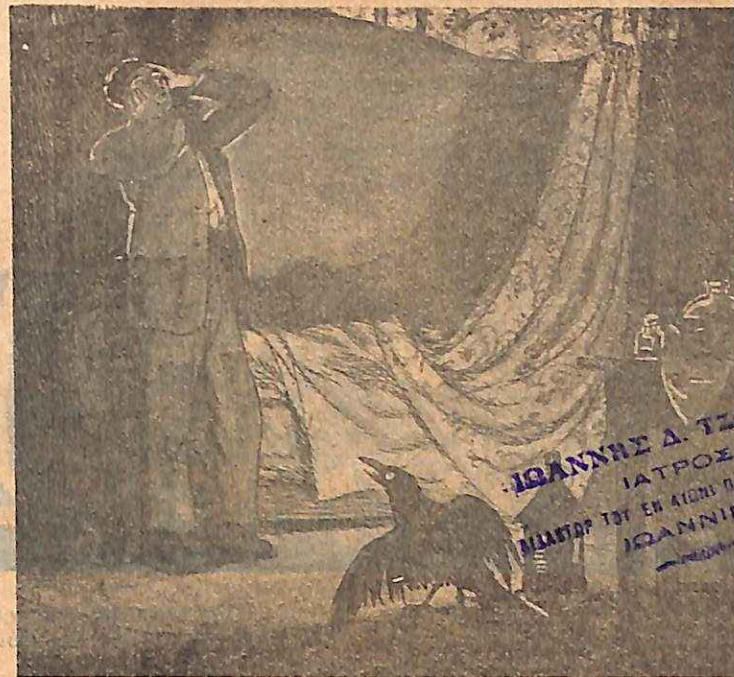
— Δὲ μοῦ λέτε καὶ σεῖς τὴ γνώμη σας;
ρωτᾷ πειραγμένη.

— Ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἔχουν δίκην καὶ
οἱ δύο κύριοι... μαζί!

— Πῶς, ἀγόρασες καινούργιο αὐτο-
κίνητο;

— Ναί, χρυσὸ μου. Ἐμπήκα σ' ἓνα
μαγαζὶ νὰ τηλεφωνήσω καὶ δὲν μπο-
ροῦσα νὰ φύγω, ἔτσι μ' ἄδειανὰ τὰ χέ-
ρια, χωρὶς ν' ἀγοράσω τίποτα!..

καὶ κείνη σὲ μιὰ στιγμή μ' ἀπάντησε
μὲ τὸ ἴδιο παράπονο. Καὶ πάλι ἐγώ,
μ' ὅλη μου τὴ δύναμη φώναξα: «Ἐδῶ
εἶμαι! Γκίτα! Κουράγιο!»

Μιὰ τὸ παράπονο πού θρηνοῦσε καὶ
μιὰ ἡ φωνὴ πού ἔδινε θάρρος, ἓνας στε-
ναγμὸς ἐρχόταν ἀπὸ κείνη, μιὰ παρη-
γοριά ἀπὸ μένα... Ὅλη τὴ νύχτα κρά-
τησε αὐτὸ τὸ μαρτύριο!

» Στὸ τέλος δὲν μ' οροῦσα πιά νὰ
φωνάξω, μοῦ ἔλειψε ἡ δύναμη, λιγοθύ-
μισα... Ὅταν ἦρθα στὸν ἑαυτὸ μου ὁ

τὴ γυναίκα μου καὶ κουβέντιασα μὲ τὸ
καταραμένο τὸ πουλὶ!

Ὁ Μιζέρ Σώπασε.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο γύρισε καὶ μοῦπε
μὲ δάκρυα στὴ φωνή.

«Καὶ τώρα ἀκόμα, πού ἔχω ἀφίσει τὸ
καλύβι μου, δὲν ἔχω καρδιά νὰ τὸ
σκοτώσω. Κάθε πρωτὶ, τοῦ πηγαίνω φαί
κι' ὕστερα τὸ σημαδεύω μὲ τὸ τουφέκι
νὰ τὸ χτυπήσω... Ἀνοίγει ὁμως τὶς φτε-
ροῦγες καὶ μπηχτὴ μιὰ φωνή, τὴν ἴδια
ἐκείνη φωνή! Καὶ κατεβάζω τὸ ὄπλο.»

ΑΠΟΔΟΧΗ ΠΡΟΣΚΛΗΣΕΩΣ

Ἐνας φιλάργυρος, προσκάλεσε κά-
ποιό φίλο του νὰ φᾶνε μαζί. Ἀλλὰ τὸ
δεῖπνο ἦταν τόσο καρμῆρικο, ὥστε στὸ
τέλος αὐτοῦ ὁ καλεσμένος, εἶχε πό-
νους στὸ στομάχι ἀπὸ τὴν πείνα. Ἐν
τούτοις, ὁ ἀμφιτρώων τοῦ λέει φίλο-
φρονέστατα:

— Καὶ πότε θέλεις, νὰ ξαναφᾶμε
μαζὺ ἀγαπητέ;

— Τώρα, ἀμέσως!..

— Κι' ἔπειτα σοῦ λέει δὲν ὑπάρχει
κρίση! Καὶ βέβαια μεγάλη παραγωγή
...καὶ λίγη κατανάλωση.

— Τότε... διάταξε ἀκόμα μιὰ μπου-
κάλα!

ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΣ

— Ἀμα τοῦ ζητήσης ἐκ μέρους μου
αὐτὴ τὴ χάριθ θὰ σοῦ τὴν κάνῃ ἀμέσως.

— Εἶναι ὑποχρεωμένος σὲ σένα;
— Καὶ πολὺ μάλιστα! ἂν δὲν ἔπερνα
ἐγὼ τὴ γυναίκα πού πήρα, θὰ τὴν εἶχε
πάρει αὐτός.

ΔΩΡΟΝ ΑΔΩΡΟΝ

— Ὡραῖο πορτμονναὶ αὐτό.
— Ναί, μοῦ τὸ χάρισε ἡ γυναίκα μου.
— Σοῦ εἶχε καὶ τίποτα μέσα;
— Βέβαια! ἀπλήρωτο τὸ λογαριασμὸ
γιὰ τὸ πορτμονναὶ!..

— Πῶς, τώρα πού πήρες τὴν ἄδεια
ἀφίνεις τὸν σὺνδερ νὰ οδηγή τὸ αὐτο-
κίνητό σου;

— Εἶδα κι' ἔπαθα νὰ τὴν πάρω καὶ
δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι νὰ μοῦ τὴν πά-
ρουν πίσω...

Μια παράδοση λέει πως ή Ρουμέκα, ή ταίγ- γάνα, ή χαρτορίχτρα, ή μάγισσα, εκάθησε πρό χιλίων ετών, στην κοιλάδα του 'Αφίτ. Εκεί έπινε τριάντα μέρες και τριάντα νύχτες. Μία την τσάκωσε ο 'Ιεχωβά και την έδιωξε με κεραυνούς. Φεύγοντας ή Ρουμέκα έεχασε την μπουκάλα της. Κι' ή μπουκάλα της μεγάλωσε—μεγάλωσε, πέτρωσε κι' έγινε βουνοκορφή, ή βουνοκορφή του Φέν—Καμούν, που μόνο τα κατοίκια την ανεβαίνουν εύκολα.

Μόνο μερικές γυναίκες άγραμ-

ματες και μισόαγριες είναι εκεί επάνω, και δουλεύουν σ' άσβεστοκάμινια. Είναι Έβραίες βαπτισμένες και μιλούν την προβηγκιανή. Τό Φέν—Καμούν, δεν μπορεί κανείς να τό πη χωριό. Άριστερά πέντε σπίτια χτισμένα μέσα στο βράχο, μία πολύγωνη πλατεία με μουριές, ένα πηγάδι με ψηλό χείλος και τέλος, δεξιά, αντίκρυ στα σπίτια πέντε άσβεστοκάμινια. Οί γυναίκες του Φέν—Καμούν, είναι παρθένες ή χήρες. 'Η Ρουμέκα του; παίρνει τούς άρραβωνιαστικούς και τούς άντρες τους. Σ' αυτό τό βοηθάει και ή Σεπτέιγ, ή μεγάλη γειτονική πολιτεία, όπου οί νέοι του Φέν—Καμούν πηγαίνουν για δουλειά και δεν ξαναγυρίζουν.

Τόν τελευταίο καιρό μόνο ένας άντρας ζούσε εκεί επάνω. Γέρος, τυφλός, μ' ένα χέρι, κουτσός. Τόν φρόντιζαν και τόν περιποιόντουσαν οί συντρόφισσές του. Τόν έλεγαν 'Αντρα, από σεβασμό. Ο 'Αντρας, ήτανε κάποτε ώραιος κι' ή γυναίκα του ή Ναχάμα τουδωσε δύο κόρες. 'Η μία πέθανε. 'Η άλλη όμως παντρεύτηκε τόν 'Ησαύ, τόν γιο του Νάθαν κι' έκανε τρία παιδιά: δυό θηλυκά, την μελαχροινή 'Αγαρ—Ούγγελίνα και την ξανθιά 'Αγαρ—Κατινού, κι' ένα άρσενικό, τόν Ναχάτ, που τόν έκλεψε κι' αυτόν ή Ρουμέκα: Κάποια μέρα γυρίζοντας άπ' τη Σεπτέιγ με τόν πατέρα του, τό παιδί έμεινε λιγάκι πίσω να μαζέψη μούρα, και δεν τό ξαναείδε.

Σιγά—σιγά ο άντρας έχασε όλους τούς δικούς του! Τυφλώθηκε άπ' τό κλάμα. Μία παρηγοριά τουμνε: ή έγγοινή του ή ξανθιά 'Αγαρ—Κατινού ή μόνη ζωντανή άπό τό σόι του που θάταν τριάντα χρονών. 'Η Κατινού αυτή είχε μία φιλενάδα δεκαοχτώ χρονών, με ύπέροχη μελαχροινή σάρκα, και έξαίσια μαύρα μάτια. Την έλεγαν Μεχεταβεέλ. Μέναν στο ίδιο σπίτι, δουλεύαν στο ίδιο καμίνι, κι' έλεγαν ή μία της άλλης τό δειρά τους. Τό Σάββατο κατέβαιναν μαζί στην κοιλάδα. Κρυβόντουσαν πίσω άπό δέντρα και θάμνους και ένοιωθαν μεγάλη απόλαυση να κυττάζουν τούς καρροτσέρηδες που περνούσαν για να πάνε στη Σεπτέιγ. Πολλά Σάββατα όμως δεν περνούσε κανείς, και τότε ξαναγύριζαν στη φωλιά του με τά μάτια βουρκωμένα και την ψυχή άδειανή.

***
Ένα Σάββατο, άργοπόρη-

σαν κυττάζοντας τούς καρροτσέρηδες και τις πήρε ή νύχτα. Γύριζαν με γρήγορο βήμαφοβισμένες. Ξαφνικά άκουσαν ένα θόρυβο. Κάτι κυνιόταν μεσ' στα χόρτα. Σταμάτησαν τρομαγμένες. Ένα τραγούδι άντήχησε τότε, ένα

τραγούδι αλλόκοτο, που τό συνώδευε τό τρίζιμο των ξηρών φύλλων, που έπεφταν. Κρύφτηκαν, πίσω άπό μία μικρή χαράδρα και παραμόνευαν, τρέμοντας άπό φόβο, να δούν τί ήταν.

—Κανένας άντρας θά είναι, είπεν ή Μεχεταβεέλ.
—'Αν ήταν άντρας θά καταλα-

βαίναμε τό τραγούδι του, είπε ή Κατινού και τά δόντια της χτυπούσαν άπό τόν τρόμο. Έγώ λέω πως είναι ή Ρουμέκα.

—'Αντρας θά ναι, ξαναείπε ή άλλη, και τραγουδάει γαλλικά.

Μά σχεδόν την ίδια στιγμή ή Κατινού χαμήλωσε τό κεφάλι της, κεραυνοβολημένη άπ' την τρομάρα.

—Την είδα, την είδα, έλεγε τρελλή άπό τό φόβο. Ναι, είναι ή Ρουμέκα, ξαπλωμένη εκεί κάτω!... Είναι, πράσινη, με φτερά στο κεφάλι και πόδια μακρύτερα, μοιάζει σάν φίδι, σάν σαύρα, σάν νυχτερίδα, σάν βάτραχος, όλα μαζί!

Κ' άρχισε να κάνει μετάνοιες στο ύψος χόρταρι. 'Οστόσο έπαψε τό τραγούδι της. Φαίνεται πως την πήρε ο ύπνος.

'Η Κατινού δεν τολμούσε να κυττάξη. 'Η Μεχεταβεέλ όμως που ήταν πιό θαρραλέα, έρξε μία ματιά. Πράγματι, κοιμόταν ξαπλωμένη στο χορτάρι. 'Η κόρη άντίς τρόμο, έννοιωσε μάλλον μία ευχάριστη νά βλέπη τό αλλόκοτο θηρίο. Παραξενεύεται που ή Ρουμέκα είχε ύφος τόσο τρυφερό, με τόσο ωραία βλέφαρα και χελια κόκκινα σάν ματωμένα.

Τί ώμορφη που είναι, Κατινού, είπε σ' αυτή της φιλενάδας της. 'Ασε με να πάω να την ιδώ άπό κοντά!

Μά ή Κατινού πήρε την Μεχεταβεέλ άπό τό χέρι κι' ανέβηκαν στο χωριό, σχεδόν μεσάνυχτα. Γενική άναστάσιση έγινε εκεί πάνω. Όλες οί γυναίκες μαζεύτηκαν γύρω άπό τά δυό κορίτσια και τά ρωτούσαν για τό θηρίο. 'Η Τραβαγγάδα που άλλότε ή Ρουμέκα της έρριξε τό γιο της στο πηγάδι, πρότεινε να πάνε να τη σκοτώσουν. 'Η Μεχεταβεέλ και ή Κατινού θά πήγαιναν μπροστά με φωτιές, να τούς δείξουν τό μέρος.

—'Η Τραβαγγάδα έχει δίκαιο, είπεν ο 'Αντρας. Πάρτε τσαπιά, δικάλια, φυτάρια. Και να πάρετε και μένα μαζί σας!

—Θάνατος στη Ρουμέκα ούρλιαζε ή Τραβαγγάδα ξεμαλίσιασμένη.
Πενήντα άλλες φωνές άντήχησαν: Θάνατος στη Ρουμέκα: Δυό γυναίκες φορτώθηκαν τόν 'Αντρα στην πλάτη, οί άλλες ώπλιστήκανε. Περίμεναν τώρα την Μεχεταβεέλ και την Κατινού, που θά πήγαιναν μπροστά με τις φωτιές. Μά παραδόξως χαθήκανε κι' οί δυό. 'Η Κατινού, που πάγωσε μόνο με την ιδέα να ξαναδη τη Ρουμέκα, κρύφτηκε πίσω άπό ένα καμίνι.

Όσο για τη Μεχεταβεέλ, αυτή δεν ήθελε για κανένα λόγο να σκοτώσουν αυτό τό ωραίο θηρίο. Έπρεπε να τό σώσει με κάθε τρόπο. Κατέβηκε λοιπόν τό βράχο και τρέχοντας μέσα στο σκοτάδι, έφτασε στο μέρος όπου κοιμόταν ή Ρουμέκα. Στάθηκε λιγάκι μακριά και την έκύτταξε με θαυμασμό.

Όστόσο οί άλλες γυναίκες βαρέθηκαν πια να περιμένουν την Μεχεταβεέλ και την Κατινού και με την Τραβαγγάδα επί κεφαλής, χύμηξαν προς την κοιλάδα ούρλιαζοντας. 'Η Μεχεταβεέλ άκουε τις φωνές και τό ροβολητό που πλησίαζε και την έπιασε αγωνία. Τί να κάνει τώρα; Φοβόταν να ξυπνήση τό θηρίο. Έκείνη τη στιγμή, τό φεγγάρι μισοβαγιάνοντας άπό τό σύννεφα έρριξε μία άχτίδα στο πρόσωπο της Ρουμέκας. 'Η κόρη, τραβηγμένη άπό μία μυστηριώδη και δυνατή έλξη, πλησίασε πιό πολύ. 'Η καρδιά της σταματούσε. Τό μέτωπό της τόκαιε πυρετός. Κάθισε πλάι στο θηρίο, έσκυψε και τό φίλησε πρώτα στο μέτωπο, ύστερα στα βλέφαρα, κι' ύστερα στο στόμα με τέτοια δύναμη, που ή Ρουμέκα ξύπνησε.

'Η Μεχεταβεέλ ώπισθοχώρησε λίγο. 'Η Ρουμέκα, άνοιξε τά γαλάζια της μάτια και την κύτταξε άφωνη, και πρῶμα παράξενο, ή κόρη έχασε μονομιάς την αίσθηση πως βρισκόταν μπροστά σ' ένα θηρίο. Άρχισε να του μιλάη προβηγκιανά, μά τό θηρίο δεν καταλάβαινε! Προσπαθούσε να συνεννοηθή με σημάδια μά χωρίς σπουδαίο αποτέλεσμα. Τό μόνο που κατώρθωσε να καταλάβη ή Μεχεταβεέλ ήταν πως ή Ρουμέκα ήταν άνθρωπος, ένας νέος άνδρας, και ήρθε άπό τη Σεπτέιγ. Ο νέος πάλι κατάλαβε πως ή κόρη κατοικούσε εκεί ψηλά στο Φέν—Καμούν, και πως έρχόντουσαν άπ' εκεί κάμπουσες γυναίκες να τόν σκοτώσουν. Άκουγε άλλωστε τά ούρλιασματα και τό ποδοβολητό τους.

Με αγωνία ή κόρη τόν άρπαξε άπ' τό χέρι και τόν τράβηξε προς τό ψηλό λόφο. 'Εκεί, πίσω άπ' τό χωριό, ήταν μία σπηλιά. Εκεί μέσα έκρυψε ή Μεχεταβεέλ, τόν προστατευμένο της. Κάθε βράδυ έρχόταν και τόν εύρισκε. Τού έφερνε φαί, γλυκά, φρούτα. Τού έφερνε πρό πάντων τό ωραίο της κορμί, τά νιάτα της, τά χάδια της. Έτρωγαν μαζί, αγαπιόντουσαν, κοιμόντουσαν ως την αύγή. 'Υστερα ή κόρη έφευγε για να ξαναρθη τό άλλο βράδυ, κρυφά άπό τις άλλες γυναίκες του χωριού.

Ο νέος όμως έστενοχωριόταν να ζή έτσι κρυμμένος. Μία περιέργεια τόν έσπρωχνε προς τό χωριό. Για κεί τραβούσε όταν τόν κατέλαβε ή νύχτα και κοιμήθηκε μέσα στο χόρτο, όταν τόν βρήκε ή Μεχεταβεέλ. Ήταν κλόουν σέ κάποιο τσίρκο που πέρασε άπ' τη Σεπτέιγ. Τό τσίρκο τόχε βαρεθή γι' αυτό τό δόκασε στη μέση της παραστάσεως, κι' έτσι με τά ρούχα του κλόουν πλαιήθηκε ως εκεί. 'Αν και ποτέ του δεν είχε πατήσει τό πόδι του εκεί πέρα, ως τόσο λές και ήξερε άπό πρίν πως θά συναντούσε τόν άπότομο αυτό γκρεμό με τά λίγα σπία στην κορφή του. Και πρῶμα πιό παράξενο ακόμα, τό τοπίο του φαινόταν σάν γνώριμο!

Ός τόσο, του ήταν άπαγορευμένο να πάη στο χωριό. 'Η Μεχεταβεέλ, ζηλότυπη του τό άπαγόρευε άδυστηρά. Κι' αυτός για να μη χάση την αγάπη της δεν τολμούσε να παρακούση. Και μέρα με την ήμερα ή νοσταλγία του δυνάμωνε. Κατέβαινε στην κοιλάδα και τά μάτια του βούρκωναν όταν κύτταζε την κορφή που μοιάζε σάν πελώρια μοτίλια. Σιγά σιγά, τό τοπίο του φαινόταν σάν πιό γνώριμο, σάν να ξυπνούσαν μέσα του σβυσμένες άναμνήσεις. Κι' ο πόθος του ν' ανέβη εκεί άπάνω του ξαναρχόταν πιό δυνατός.

—Τί σκέφτεσαι, του είπε μία μέρα ή Μεχεταβεέλ, που τόν είδε πολύ συλλογισμένο.

—Ναχάτ! φώναξε αυτός με λυγμούς. Και ώρμησε προς τό βράχο, επαναλαμβάνοντας: «Ναχάτ!...». Μά ή Μεχετα-

βεέλ έτρεξε και τόν συγκράτησε: «Θεέ μου, σκέφτηκε ή κόρη με μάτια ορθάνοιχτα άπ' την έκπληξη, αυτός λοιπόν είναι ο Ναχάτ, ο έγγονος του 'Αντρα» που τόν έκλεψε ή Ρουμέκα, πάνε τώρα δεκαπέντε χρόνια;

Ο νέος καθισμένος κάτω έκλαιε. Άρχισε να σκοτεινιάζει. 'Η Μεχεταβεέλ τόν άφισε και πήγε στο χωριό για να φάη. Άφού ή κόρη προχώρησε αρκετά, ο νέος ώρθώθηκε άπότομα και σκαρφαλώνοντας γρήγορα σάν άγρίμι στο βράχο, έφτασε στο χωριό. Όλα του φανήκανε γνώριμα: τά σπίτια, τά καμίνια, ή πλατεία, τό πηγάδι... 'Η χαρά πλημμύρισε τώρα την καρδιά του.

Ξαφνικά, μία τρομερή φωνή άντήχησε πίσω του: —'Η Ρουμέκα! ή Ρουμέκα!...

Ήταν ή Τραβαγγάδα. Σε λίγες στιγμές μαζεύτηκαν όλες γύρω του, τόν άρπαξαν, του κουρέλιασαν τά ρούχα, τόν ποδοπάτησαν. 'Η Κατινού που άνεγνώρισε τό θηρίο, ξεφώνωσε πιό πολύ άπ' όλες:

—Αυτή είναι! σκοτώστε την!
—Να την ρίξουμε στο πηγάδι, ξεφώνιζε ή Τραβαγγάδα.
—Να την ρίξουμε στο καμίνι του άσβέστη, φώναζε μία άλλη.

Ο δυστυχισμένος ο νέος ξεφώνιζε, προσπαθούσε με χειρονομίες τρελλού να κατευνάση τις μαινάδες και να τις κάνει να τόν ακούσουν, να τούς πη ποιός είναι, πως δεν είναι ή Ρουμέκα, μά του κάκου. Εκείνη τη στιγμή έφτασε και ο 'Αντρας, βασταζόμενος άπό δυό κορίτσια, και φώναξε στίς μαινάδες να αφήσουν τό θηρίο να μιλήση.

—Είμαι ο Ναχάτ, φώναξε ο νέος γαλλικά, μόλις τόν άφισαν. Ρωτήστε την Μεχεταβεέλ. 'Αχ! Θεέ μου, γιατί να μη με καταλαβαίνετε! Και συ είσαι ο παππούς μου!

—Τί λέει! έκανε ο 'Αντρας με μία γκριμάτσα.
Κανείς δεν καταλάβαινε. Ο κλόουν κατάλαβε πως ήταν χαμένος. Φώναξε τρεις φορές μ' δλη του τη δύναμη τη Μεχεταβεέλ και λιποθύμησε. Ο 'Αντρας πρότεινε τότε να του βγάλουν τά μάτια, να του κόψουν τ' αυτιά και τη γλώσσα. Κατόπιν να τόν κόψουν στα δυό και τό μισό να τόν ρίξουν στο πηγάδι και τ' άλλο μισό στο καμίνι του άσβέστη.

Κείνη τη στιγμή όμως έφτασε ή Μεχεταβεέλ λαχανιασμένη. Γυρίζοντας στη σπηλιά με τρόφιμα, δεν βρήκε τόν κλόουν. Κατάλαβε πως την παράκουσε και πήγε στο χωριό και πήρε δυο γρήγορα μπορούσε τόν άνηφορο. Βλέποντας τό νέο λιποθυμισμένο, γονάτισε κοντά του και τόν άνεσήκωσε.

—Τρελλοί κι' άνόητοι που είσθε! ξεφώνησε. Αυτή είν' ή Ρουμέκα; Δεν βλέπετε πως είναι άνθρωπος;... Είναι ο Ναχάτ!

Έκπληκτες οί γυναίκες, έτρεξαν όλες γύρω του. Τόν συνέφεραν. Τού έπλυναν τό πρόσωπο με μυρωδιές. Όλες ήθελαν να τόν αγκαλιάσουν, να τόν αγγίξουν, να τόν μυρίσουν. Ο 'Αντρας τόν εύλογούσε κι' ευχαριστούσε τό Θεό. 'Η Κατινού έκλαιε άπ' τη χαρά της.

Ο νέος ήταν ευτυχισμένος, χαρούμενος. Χαμογελούσε τώρα σ' όλες τις γυναίκες κι' όλες του χαμογελούσαν. Κάθε μία έβλεπε στο πρόσωπο του κλόουν, τόν δικό της, τόν άντρα της, τόν πατέρα της, τό γιο της, τόν άρραβωνιαστικό της. Σιγά—σιγά, άρχισαν να τόν πλησιάζουν. Και τά γλυκά, ύποσχετικά χαμόγελα έδιναν κι' έπαιναν.

'Η Μεχεταβεέλ έννοιωσε ένα παγωμένο λεπιδι στην καρδιά σε κάθε του χαμόγελο. Έβλεπε την ευτυχία της νε φυλλοροή. Κι' όταν πια τόν πήραν όλες μαζί να φάνε στην πλατεία κι' άρχισαν τά τραγούδια ή Μεχεταβεέλ πήρε κλαίγοντας τόν κατήφορο και χάθηκε μέσα στην άναστροφή.

Κανείς δεν την ξαναείδε πια: Την πήρε ή Ρουμέκα!..

ΔΙΑΜΕΝΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ Ο ΓΡΑΦΙΑΣ

Οί ώρες μ' έχλώμιαναν, γυρτός που βρέθηκα ξανά στο άχώριστο τραπέζι (άπ' τ' άνοιχτό παράθυρο στόν τοίχο, άντικρυνά ο ήλιος γλυστράει και παίζει)

Διπλώνοντας τό στήθος μου, γυρεύω άναπνοή στη σκόνη των χαρτιών μου (σφύζει γλυκά κι' άκούγεται χιλιόφωνη ή φωνή στα έλεύθερα του δρόμου)

Απόκαμα· Θολώσανε τά μάτια μου κι' ο νοός κι' όμως ακόμα γράφω (στο βάζο, ξέρω, δίπλα μου δυό κρίνους φωτεινούς σά νάχουν βγη σε τάφο)

† Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

ΕΝΑ ΓΚΡΑΝ-ΓΚΙΝΙΟΛ ΤΟΥ ΕΜΙΛΕ ΡΑΓΕΣ Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΕΘΑΜΕΝΩΝ

Μονάχ' αὐτὸς ζοῦσε πιά ἀπὸ τοὺς ναυαγούς τῆς «Ἀννας». Ἐκείνη τὴ νύκτα αἰσθανότανε φαίνεται τὴν ψυχικὴ ἀνάγκη νὰ τοῦ διηγηθῇ τὴν ἱστορία του. Εἶχα καιρὸ καὶ τὸν ἀκούσα ὥς τὸ τέλος, χωρὶς διόλου νὰ τὸν διακόψω:

— Τρελλός; «Ὁχι, δὲν εἶμαι τρελλός, ὄχι ἀκόμα τοῦλάχιστον, ἴσως μάλιστα καὶ νὰ μὴ τρελλαθῶ ποτέ, μ' ὅλο πού βρίσκομαι στὸ φρενοκομεῖο...» Ἦτανε Σεπτέμβριος τοῦ 1918. Εἶχ' ἀπομείνει πιά ἓνα ἀνθρώπινο ράκος σ' ἓνα σα νατόριο τῶν Πυρηναίων. Μῆνες ἐσπλωμένος στὸ κρεβάτι, ἀκούα τὴν ἀρρωστημένη ἀνάσα μου, μέσα στὰ σάπια μου πλεμόνια. «Ὅλοι μ' ἐγκατάλειψαν. Μονάχα ἓνας παλῆς φίλος, ἓνας γέρο-καπετάνιος μὲ παρακινῶσε διαρκῶς μὲ ἐνδιαφέρον καὶ μὲ συμπόνια, μούδειχνε τὸν μόνον τρόπο σωτηρίας πού μοῦ ἀπόμεινε. Μοῦ ἔλεγε κάθε τόσο μ' ἐπιμονή: «Πρέπει νὰ πᾶς στὰ ψυχρὰ μέρη, λεφτὰ ἔχεις, ἓνας χειμῶνας σὲ ψυχρὸ κλίμα μπορεῖ νὰ σὲ σώσει». Ἡ νὰ μὲ στελεῖ, ἔλεγα ἐγώ...

Λέ βαριέσαι, ἔτσι κι' ἄλλοιὼς εἶμαι χαμένος. Στὸ τέλος τ' ἀποφάσισα. Σὲ λίγες μέρες ἤμουνα στὸ λιμάνι τῆς Χριστιανίας, ἔτοιμος νὰ μπαρκάρω στὴν «Ἀννα», ἓνα θαυμασιὸ κομψὸ πλοῖο, ὅταν ἀκούω κοντὰ μου μιὰ γνωστὴ φωνή: «Ὡρα καλὴ!.. Ἐσ' εἰσαι;» Γυρίζω καὶ βλέπω τὸ Ντάβιντσον, ἓναν συμπολεμιστὴ μου. Ζήσαμε πολὺν καιρὸ συντροφειμένοι στίς κακουχίες καὶ στοὺς κινδύνους τοῦ πολέμου. Καὶ τώρα λοιπόν, πάλι μαζύ, οἱ δύο μας. Τώρα μὲ τὰ πελιδνὰ μας, τὰ λιπόσαρκα πρόσωπα, μὲ τὰ μάτια μας πού λάμπανε ἀπ' τὸν πυρετὸ, δὴ κορμιὰ στακισμένα ἀπ' τὸ ὑποῦλο σκάψιμο τῆς ἀρρώστιας. Τὸ γέλιο μας εἶχε τὸν πόνο μιᾶς θλιβερῆς ὁμολογίας. Καταλάβαμε κι' οἱ δύο μας. Μοῦδειξε μὲ τὸ δάχτυλό τοῦ ὁμορφοῦ πλοῖο: «Μὲ δαῦτο ταξιδεύουμε, ἐγὼ καὶ τὸ σαρὰκι πού μὲ τρώει, συνάδελφε, εἶπε, κι' ὅλοι ὅμως οἱ ἄλλοι, ἐκεῖ ἀπάνω, ὅλοι τοὺς κάτι ἔχουνε πού τοὺς σιγολύνει. Καλὰ ἔκανες πού μᾶς ἦρθες».

Ἀλήθεια! Ὅλοι μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ πολυτελέστατο καὶ κομψὸ πλοῖο εἶχανε στὸ πρόσωπό τους τὴ μοιραία σφραγίδα τῆς ἀρρώστιας. Ἐπιβάτες, πλοίαρχος, πλήρωμα, ὅλοι μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ λουσάτο κομφοτέγχιμα, τὴν «Ἀννα», πού ἀστραφτοκοποῦσε ἀπὸ καθαριότητα, ζοῦσανε προσμένοντας τὸ τελευταῖο χτύπημα, ὅλοι τοὺς ὅμως τὸ περιμέναν στωϊκὰ, ἥρεμα, μὲ ἀπόλυτη ἀπάθεια. Ὁ θάνατος θὰ ἦτανε γι' αὐτοὺς ἡ ἀπολύτρωση.

Ὅταν ἀνοιχτήκαμε, τὸ πλοῖο γέμισε ἀπὸ μιὰ φρενιτιδα χαρούμενης ἐτοιμασίας, σὰν γιὰ μιὰ μεγάλη περιπέ-

τεία. Πλέαμε πρός κάτι μεγάλο, φανταστικό, ἀγνωστό: Πρός τὴ ζωὴ ἢ πρός τὸ θάνατο....

Ἡ «Ἀννα» ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ, ἀνθὰ γυρνοῦσε, μὲ λίγους ἐπιβάτες, μὰ γερούς, γιὰ τρεμένους...

Καὶ ὅμως, τί θαυμάσιες μέρες... Γλυστρουσαμεπιά πρός τὸ Βορρῆα. Τὸ μισοσκόταδο τοῦ Πόλου εἶχε ἓνα παράξενο θέλητρο γιὰ μᾶς, τὸ ἀπολαμβάναμε σὰν ἓνα προάγγελό τοῦ ἀδυσώπητου τέλους πού μᾶς πρόσμενε. Τὶ εὐκόλο λοιπόν πού ἦτανε νὰ πεθάνῃ κανεὶς ἐκεῖ ἀπάνω...

Καθὼς περνοῦσανε οἱ μέρες, μὲ ἐλαφρὰ φυσικὴ χαρὰ μὲ κυρίευε, ἐννοιωθα μέσα στίς φλέβες μου ἓνα καινούργιο, δυνατό αἷμα. Κάθε μέρα ἐννοιωθα πὶὸ γερό τὸ κορμὶ μου. Ἡ ζωὴ ἀρχίσε νὰ μὲ θερμαίνει μὲ μιὰ πρόσχαρη ἐλαφριά φλόγα. Ἀρχίζα νὰ ἐλπίζω... νὰ ἐλπίζω...

Οἱ μέρες περνοῦσανε ἀπάνω στὸν ὠκεανό. Ἐανάβλεπα κατόπι τὶς ἀκτὲς τῆς στεριᾶς.

Ἡ ἀνοιξὴ τίς εἶχε γυμνώσει ἀπ' τὴν κατάσπρῃ τοὺς λαμπρότητα. Ἡ «Ἀννα»

θάπινε γρήγορα σ' ἓνα λιμάνι, στὸ Χάμμερφεστ.

Ἀπάνω στὸ πλοῖο ὅλα τὰ πρόσωπα ἦτανε σκυθρωπά. Μονάχα ἐγὼ ἀνυπομονοῦσα νὰ ξαναπατήσω στὴ στεριά, ἐνῶ οἱ σύντροφοί μου ξανάπαιρναν τὴ θλιμμένη ὄψη τους μ' αὐτὴ τὴ σκέψη...

«Ἐλπίζαν περισσότερο στὸν ὠκεανό. «Δὲν χορεύουμε; τί λέτε;» ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπελπισμένου. Ἦτανε ὁ Ντάβιντσον, πού φώναζε ὀρθίος ἀπάνω σὲ μιὰ στοίβα σκονιάς.

Ἦτανε κάτι τὸ ἀνατριχιαστικὸ ἡ φωνὴ τοῦ καταδικασμένου πού προσκαλοῦσε στὴ χαρὰ τοῦ γλεντιοῦ τοὺς ἄλλους μελλοθάνατους! Καὶ ὅμως... Ὁ καθένας ἔτρεξε εὐτυχισμένος στὸν καθρέφτη του καὶ ἄφησε ἀχαλίνωτη τὴ φαντασία του. Κανένας ὅμως δὲν δοκίμασε τὴ χαρὰ τὴ δική του, ὅταν ντυνόμουν γιὰ τὸ χορὸ. Δὲν χρειάστηκε καθόλου κόκκινο γιὰ νὰ ζωηρέψω τὸ πρόσωπό μου, πού ἔλαμπε ἀπὸ τὰ χρώματα τῆς ὑγείας!.. Πῆγα νὰ φωνάξω ἀπ' τὴ χαρὰ μου! Ὁ γέρο-καπετάνιος εἶχε δίκιο! Ἦμουνα καλὰ, γερὸς, ζοῦσα, ζοῦσα!..

«Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ φυματικοὶ βρῆκαν τὴν εὐκαιρία μιᾶς τελευταίας μασκαράδας. Καθένα ἀπὸ τὰ σάπια ἐκεῖνα κορμιὰ, φόρεσε ἀπὸ ἓνα λαμπρὸ φανταστικὸ κοστούμι, πού μαρτυροῦσε τοὺς πόθους του, τὴ λαχτάρα τῆς χαμένης ζωῆς του... Μιὰ Ἰταλίδα πριγκίπισσα, πού τὰ ἀπραγματοποίητα ὀνειρά της τὴν ἔφεραν ἐκεῖ μέσα, στὸ κα-

ράβι τῶν ἀρρώστων, φοροῦσε μ' εὐτυχία τὴν πρόσχαρη χρωματιστὴ ποδιά τῆς χωριατοπούλας τοῦ κάμπου. Ὁ σαρακοφαγόμενος Ντάβιντσον ντυθῆκε Ἰσπανὸς ἱππότης, ἓνας Σουηδὸς ἀριστοκράτης, τόσο νέος ἀκόμα, πού ἡ πρώτη του ἀτυχὴ ἀγάπη τὸν ἔστειλε στὸ καράβι μας κι' αὐτὸν, ἦρθε ντυμένος Κινέζος Μανταρίνος τῆς πὶὸ παλιάς ἐποχῆς. Ἦτανε ἓνα ἀλυσμόνητο ταμπλὼ ἐκεῖνος ὁ χορὸς, πού ἂν ἔβγαιναν μιὰ στιγμὴ οἱ μάσκες, θάβλεπε παντοῦ τὴ φριχτὴ μορφή του θανάτου.

Καθὼς χόρευα, ἐννοιωσα κάποιον νὰ μὲ ἀγγίξῃ στὸν ὦμο. Γυρίζω, δὲν βλέπω κανένα!.. Ἐξακολουθῶ νὰ χορεύω, μὰ σὲ λίγο κάποιος χέρι μὲ ἀγγίξε πάλι. Ἦμουνα βέβαιος πὼς δὲν ἦτανε κανένας κοντὰ μου. Γύρισα ὅμως ἀπτότομα καὶ διέκρινα μιὰ ἀδύνατη λάμψη ἀπάνω στὴ θά-

λασσα, μπροστὰ στὴ πλώρη μας. Ἀόρατα δυνατὰ χέρια, μ' ἔσπρωχναν βιαστικὰ πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἀνατριχίασα φοβισμένος... Ἡ λάμψη ὅλο καὶ μεγάλωνε ὅσο πλησίαζε κι' ἐγὼ ἔτρεμα μὲ τὰ μάτια καρφωμένα σ' αὐτὴ. Τὰ ἔχεσασ ὅλα, τὸ χορὸ, τοὺς ἀρρώστους, τὴν «Ἀννα», τὴ ζωὴ μου. Μονάχα αὐτὴ τὴ λάμψη, πού μὲ εἰδοποίησε κι' ἐρχότανε κατ' ἀπάνω μου.

Μιὰ φωνὴ κοντὰ μου διέκοψε τὴν ταραχή μου. Ἦτανε ὁ Σουηδὸς ἀριστοκράτης, ὁ Μανταρίνος: «Ἀλλοίμονο, μοῦ ἔλεγε, κι' ἐγὼ ἔλπιζα νὰ χτυποῦσαμε σὲ κανένα ὕφαλο, νὰ γλυτώσουμε ἐπὶ τέλους. Τώρα δὲν ὑπάρχει καμμιά ἐλπίδα. Νά! βλέπετε; ἔρχετε ὁ πιλότος».

Ὁ πιλότος, σκέφτηκα, ὁ πιλότος! κι' ἓνα κῆμα χαρὰς γέμισε τὴν ψυχὴ μου. Ὡστε ἦτανε ἡ ζωὴ, ἡ χαρὰ πού μ' ἀγγίξε πρῖν, ἐμένα, μονάχα ἐμένα, τὸν ἀναστημένο ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς πεθαμένους!.. Τότε γιὰτὶ φοβήθηκα κι' ἔτρεμα!..

Ἡ βάρκα πλησίαζε. Ἐρριζαν τὴν ἀνεμόσκαλα. Σὲ λίγο ὁ πιλότος βρισκότανε στὸ κατάστρωμα. Τὰ φῶτα ἔπεφταν ἀπάνω του. Ἦταν ἐπιβλητικὸς, μὲ μεγάλο μέτωπο, δυνατό τετράγωνο σαγόνι. Κάποιος μὲ τράβηξε ἀπ' τὸ μανίκι ἐκείνη τὴ στιγμὴ. Ἦτανε πάλι ὁ Μανταρίνος, γελοῦσε εὐχαριστημένος:

«Τὸν γνωρίζω, μοῦ εἶπε, εἶναι ὁ Ἄρν Λίμποργκ. Μποροῦμε νὰ γιορτάσουμε φίλε μου, μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε ἀκόμα!..»

Τὸ αἷμα μου πάγωσε. Ὁ πιλότος μᾶς πλησίαζε. Μιὰ στιγμὴ ἔρριξε τὸ βλέμμα του ὀλόγυρα: κάποιον ζητοῦσε μέσα στὸ πλῆθος τῶν πένθιμων χορευτῶν. Ὅταν τὸ βλέμμα του ἔπεσε ἀπάνω μου σταμάτησε σκληρὰ. Μοῦ ἔφτασε ὁ μὸς νὰ καταλάβω. Φρίκη! Ὁ Ἄρν Λίμποργκ ἦτανε τρελλός!..

Τὰ μάτια του, σὰν τοῦ σεληνιασμένου, εἶχανε μιὰ τρομερὴ δύναμη καὶ μὲ ἀνακάλυψαν!.. Ἐμένα!.. Γι' αὐτόν, ἐγὼ μονάχα ἐκεῖ

μέσα ἤμουνα ὁ ἐχθρός. Ὅλοι οἱ ἄλλοι πρόσχαροι θὰ τραβοῦσαν στὸ θάνατο... Ἦμουν ὁ αἰχμάλωτός του!..

Ἐτρεξα καὶ βρῆκα τὸν μελαγχολικὸ Κινέζο. Μάντεψε πὼς εἴμουνα κοντὰ του. Χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ μὲ δῇ, τὸν ἀκούσα νὰ λέῃ: «Τὸ βρῆκατε, αὐτὸ εἶναι!.. Ὁ Ἄρν Λίμποργκ, εἶναι τρελλός! Τρελλάθηκε γιὰ μιὰ γυναίκα, τὴ γυναίκα του. Τοῦ τὴν ἔκλεψε ἓνας πλούσιος κι' ἀπὸ τότε γεμίζει τοῦτῃ δὴ τὴ θάλασσα μὲ συντρίμια. Ἐρχεται πρῖν ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ πιλότο καὶ βουλιάζει τὰ καράβια. Τὸν κυνηγᾶνε χρόνια μὰ δὲν τὸν ἔχουν πιάσει. Ὡρατὰ θὰ τελειώσῃ ὁ χορὸς μας, ἔ;.. Πᾶμε νὰ πιούμε κάτι, πρέπει νὰ πιούμε ἔρχεστε;..»

Δὲν ἀκούα πιά. Νόμισα πὼς τρελλάθηκα κι' ἐγὼ, σὰν τὸν Κινέζο, σὰν τὸν Ἄρν Λίμποργκ. Ἐσφίξα τὰ μηλῖγγια

μου, πού χτυποῦσαν δυνατά. Τότε, ἄξαφνα, μοῦ ἦρθε σὰν ἀστραπὴ ἡ σκέψη: νὰ τὸν σκοτώσω!

Ἐκεῖνος ἦτανε ὀρθίος κοντὰ στὸ τιμόνι, στὴ γέφυρα. Τὰ μάτια μου πετοῦσαν, σπίθες, μ' ἔκαιγαν. Τὸν ἔβλεπα, ἔτσι, ὅπως θὰ ἦτανε χρόνια τώρα στὴν ὥρα του, στὴν ὥρα πού ἐκδικεῖται: μὲ τὰ χέρια γερά σφιγμένα στὴ ρόδα τοῦ τιμονιῦ, τὸ βλέμμα μπροστὰ, ἴσια, βυθισμένο στὴ σκοτινεὶα τῆς νύχτας πρὸς τὸν καταχθόνιο σκοπὸ του. Εἶχε διαβάσει σ' ὅλων τὰ μάτια τὴν παράκληση τοῦ λυτρωμοῦ. Μὰ ἐγὼ, ἐγὼ!.. Ἀξαφνὰ τὸν εἶδα νὰ γελά. Κατάλαβα καὶ πλησίασα ἡ ρόδα ἔτριξε. Ἐκεῖνος τότε μὲ κύτταξε μὲ τὸ ψυχρὸ του βλέμμα. Δὲν χαμήλωσα τὸ κεφάλι. Τότε κατάλαβε κι' αὐτός! Ὁρμησε νὰ κατεβῇ, νὰ ριχτῇ στὴ βάρκα του, νὰ σωθῇ. Θὰ μπορούσε νὰ ἐξακολουθῇ ἄλλοιὸ τὸ ἀπαίσιό ἔργο του. Μὰ ὄχι, ὄχι!.. Μέσα στὸ μούγι τους βρισκεται μέσα... στὴν κοιλιὰ της, θὰ μιλήσῃ σὰν ἀνθρώπος!..

Τὸ μηχανήμα αὐτὸ, ὀνομάζεται «φωνόγραμμα», μπαίνει δὲ σὲ κίνηση, ὅταν πιέσῃ κανεὶς κάποιο κουμπάκι, ὁπότε ἡ κοιλία ἀρχίζει νὰ... ἀγορεύῃ.

Τὸ κακὸ εἶναι, ὅτι δὲν θὰ λὴθῃ μόνον λίγες λέξεις καὶ θὰ σταματῇ, ἀλλὰ θὰ ἔχῃ τὴ δύναμη νὰ μιλήσῃ ἐπὶ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας. Θὰ βγάξῃ δηλαδὴ ὀλόκληρο λόγο.

Ἀλλοίμονο λοιπόν σ' αὐτὰ μᾶς πού ὑποφέρουν τόσο καὶ τόσο... χωρὶς τὴ νέα ἐφεύρεση.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΑΣ

ΔΟΝΤΙΑ ΜΕ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

Τὶ τέρας, τί μεγαθήριον, τί Μαμούθ, αὐτὴ ἡ μόδα. Ἀκούσατε καὶ φριζάτε. Ἡ εἰδησιὴ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη ὅπου κατὰ τὶς Ἀμερικανικὲς ἑφημερίδες, νέα μόδα ἐκυρίευσεν τὶς κυρίες τῆς ἀνάτατης Νεοϋρκέζικης ἀριστοκρατίας.

Ἡ μόδα νὰ κολλᾶνε πάνω στὰ μπροστινὰ τοὺς δόντια... μικρὰ διαμαντάκια, τὰ ὁποῖα, ὅταν ἡ φιλάρεσκα κυρία γελοῦν, ἀκτινοβολοῦν καὶ τοὺς φωτίζουν τὰ πρόσωπά τους, δίνοντας σ' αὐτὰ ἓνα καινούργιο θέλητρο.

Στὰ μεγάλα σαλόνια ἀρχίζουν νὰ ἐμφανίζονται ἀρκετὲς κυρίες μὲ ἔτσι στολισμένα δόντια.

***

Η ΠΙΠΑ ΤΗΣ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ

Στὴν Ἀγγλία ὑπάρχει καὶ διατηρεῖται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς βασιλείας Βικτωρίας ἓνα εἰδικὸ μηχανήμα πού μέσα σ' αὐτὸ καίνε, ὅτι καπνὸ κατὰ σκετὴ ἡ ἀστυνομία ἀπὸ τοὺς λαθρεμπόρους. Κατὰ τὸ 1930 τὸ μηχανήμα αὐτὸ, ἔκαψε 245.000 λίτρες καπνῶ. Τὸ ἀραιότερο εἶναι ὅτι τὸ κάψιμο τοῦ καπνοῦ αὐτοῦ γίνεται παρῶν τῶν λαθρεμπόρων, κι' αὐτὸ ἐπειδὴ ἔτσι συνηθίζονταν κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς βασιλείας Βικτωρίας. Τὸ μηχανήμα αὐτὸ, ἔχει ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἔγινε, τὸ ὄνομα «πίπα τῆς Βικτωρίας».

Ὡρατὰ πίπα, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ καπνίζῃ τόσες λίτρες καπνὸ τὸ χροῖο, ἐνῶ ἐμεῖς ἐδῶ, ἔχομε τὶς φοβερότερες ἀτσιγαριές λόγῳ τῆς... κρίσης.

Η ΚΟΥΚΛΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ

Σὰν νὰ μὴ μᾶς ἔφταναν οἱ φωνὲς τῆς γυναίκας μας, τὰ κλάματα τοῦ μικροῦ, τὰ γαυγίσματα τοῦ σκύλου μας, τὸ γειτονικὸ γραμμόφωνο καὶ τὸ σα ἄλλα κακὰ, μαθαίνουμε τώρα ὅτι κι' ἄλλος μετεῶς θὰ ἔρθῃ σίτι μᾶς. Ἐνας Ἀγγλος μηχανικός, λέει, στῆριζόμενος πάνω στὴν ἐφεύρεση τοῦ γραμμοφῶνου, κατεσκεύασε μιὰ κοιλία, ἡ ὁποία μὲ κάποιο ἐσωτερικὸ μηχανήμα, πού βρίσκεται μέσα... στὴν κοιλιὰ της, θὰ μιλήσῃ σὰν ἀνθρώπος!..

Τὸ μηχανήμα αὐτὸ, ὀνομάζεται «φωνόγραμμα», μπαίνει δὲ σὲ κίνηση, ὅταν πιέσῃ κανεὶς κάποιο κουμπάκι, ὁπότε ἡ κοιλία ἀρχίζει νὰ... ἀγορεύῃ.

Τὸ κακὸ εἶναι, ὅτι δὲν θὰ λὴθῃ μόνον λίγες λέξεις καὶ θὰ σταματῇ, ἀλλὰ θὰ ἔχῃ τὴ δύναμη νὰ μιλήσῃ ἐπὶ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας. Θὰ βγάξῃ δηλαδὴ ὀλόκληρο λόγο.

Ἀλλοίμονο λοιπόν σ' αὐτὰ μᾶς πού ὑποφέρουν τόσο καὶ τόσο... χωρὶς τὴ νέα ἐφεύρεση.

***

ΒΕΛΟΝΙΕΣ!..

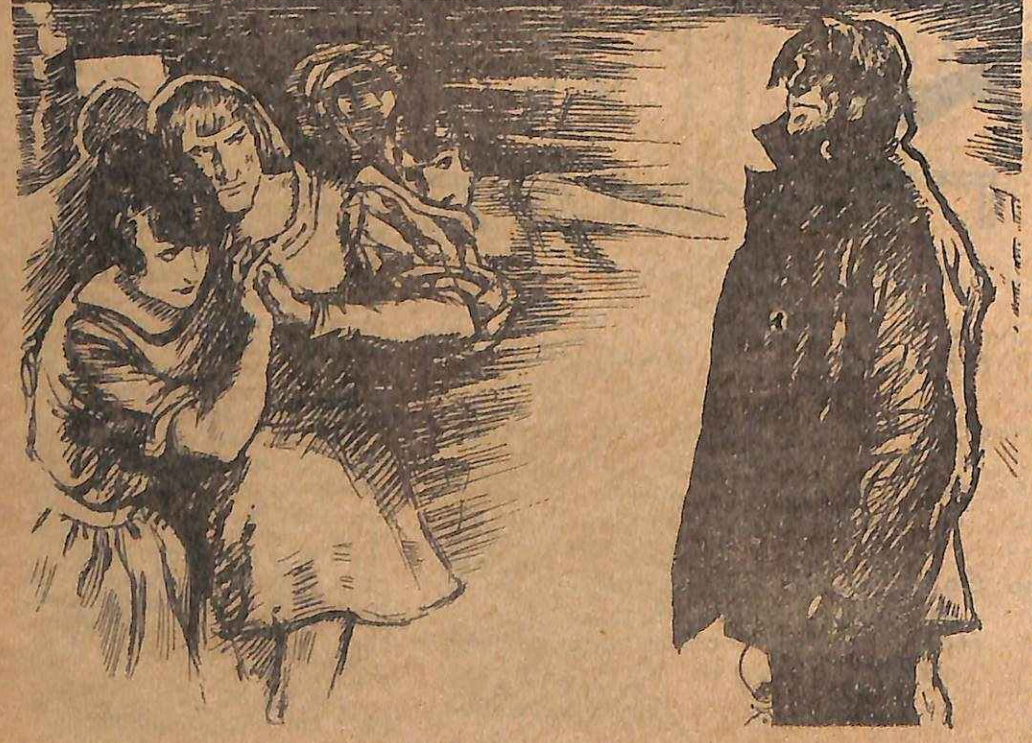
Τὶ σοῦ εἶναι τέλος πάντων κι' αὐτοὶ οἱ στατιστικοί!.. Δουλεῖα δὲν ἔχουν καὶ δουλεῖα βρίσκουν.

Ἄλλοι μετράνε πόσα καντάρια ἀέρα καταπίνει ἓνα... κοινὸ πλῆθος τῆς ζωῆς του κι' ἄλλοι πόσα κουνοῦπια καταπίνει ἓνας χαζὸς τὴν ἡμέρα του...

Ἐνῶ Ἀγγλος—τί ἄλλο θὰ ἦταν—ἀνακάλυψε τὸ ἐξῆς σπουδαῖο γεγονός: Εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ κάσῃ νὰ μετρήσῃ βελονιὰς μὲ βελονιὰ, πόσες βελονιὲς χρειάζονται γιὰ νὰ ραφτῇ ἓνα πουκάμισο. Βρῆκε λοιπόν πὼς χρειάζονται 19.009 βελονιὲς ἀκριβῶς, γιὰ ἓνα πουκάμισο ἀνδρὸς μετρίου ἀναστήματος.

Ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία, ὅτι κατόπιν αὐτοῦ... ὁ κόσμος ἐσώθη!

Καὶ τώρα, δὲν μπορῶ, καταλαβαίνεις; Δὲν μπορῶ, πρέπει νὰ πᾶω γρήγορα νὰ τοὺς βρῶ!.. Ὅλοι τοὺς θὰ μὲ ζητᾶνε. Δὲν πρέπει νὰ λείπῃ κανένας! Πρέπει νὰ εἵμαστε ὅλοι μαζί ἐκεῖ μέσα στὴν «Ἀννα», ὅλοι μαζί, ὅλοι μαζί... Πρέπει νὰ πᾶω νὰ τοὺς βρῶ τὸ γρηγορότερο...

Ένα σάλτο. Ο άνθρωπος παραμέρισε γρήγορα και τὸ Σπελέα έπεσε δυὸ ὀργιές πιὸ κεί.

Έκανε ἀπότομη στροφή καὶ ξαναμαζεύτηκε. Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ ξαναπηδήσει : Ο ἄνθρωπος κατέβασε τὸ φοβερὸ ρόπαλό του, σὰν γιγάντιο σφυρὶ στὸ κεφάλι τοῦ θηρίου : Σὰν κάποιος νὰ τοῦ θέρεισε τὰ πόδια σωριάστηκε καὶ ἔμεινε ἀκίνητο.

Ο κυνηγὸς σήκωσε πάλι τὸ ρόπαλο καὶ ἔμπηξε τὴν πολέμικὴ του κραυγὴ :

— Ε - οχόο, ε - οχόο.

Περίμενε.

Βλέποντας τὰ πρασινωπά μάτια τοῦ θηρίου ἀνοιχτά, τὰ σπιθαμιαῖα γαμπὰ του νύχια τεντωμένα, τὸ ὀρθάνοιχτό του

στόμα γεμάτο ἀκόμα ἀπὸ αἷμα τοῦ λιονταριοῦ, φοβόταν μήπως σηκωθῇ πάλι.

Ἀδίκῃ ὅμως : Τὸ Σπελέα δὲν θὰ ξανάκανε τὰ σκοτάδια νὰ τρέμουν μὲ τὰ μουγκρητιά του.

Ο ἄνθρωπος ἐννοίωσε κάτι πού τοῦ φούσκωνε τὰ στήθη του, καὶ ἤθελε νὰ γίνη κραυγὴ, κάτι πού μυρμήγκιαζε στὰ πόδια του καὶ ἤθελε νὰ τὰ κάνη νὰ χορέψουν : ἦταν ἡ χαρὰ τοῦ θριάμβου.

Κεῖ πέρα στὴν ἀνατολή, ἕνα φῶς μαργαριταρένιο προσηνοῦσε τὴν αὐγὴ. Ο ἄνθρωπος γεμάτος ἀγαλλίαση χαιρέτισε τὴν αὐγὴ μὲ τὴν ἴδια πολεμικὴ του κραυγὴ, πού αὐτὴ τὴ φορὰ ἀντήχησε σὰν θριαμβικὸ σάλπισμα.

— Ε - οχόοο, ε - οχόοο.

ΕΝΑ ΓΑΛΛΙΚΟ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ STEFAN ZWEICH

ΠΡΩΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Ο κύρ-Μανώλης ὁ Στραβομύτης—ὄνομα καὶ πρῶμα—τρελλανόταν γιὰ τὸ κυνήγι. Κάθε Κυριακὴ πρωὶ πού δὲν εἶχε δοιλεῖα ἔπαιρνε αὐγὴ αὐγὴ τὸ δίκαννό του, τὶς σφαῖρες καὶ τὸν κυνηγετικὸ του σάκκο καὶ ξεκινούσε.

— Σφαῖρα δὲ μούφευγέιλεγε.

Μὰ οἱ κανὲς

γλώσσες μου ρ-

μούριζαν πὼς

ποτέ του δὲν τὰ

κατάφερε νὰ λα-

βώση οὔτε στρουθί. Οἱ ἄλλοι χωριανοὶ

του πού βαρέθηκαν τὰ ψευτοκατορθώ-

ματά του, ἀποφάσισαν μιὰ μέρα νὰ ἐκδι-

κηθοῦν.

— Ὅλο μονάχος ὅμως πηγαίνεις κύρ

Μανώλη, τοῦ εἶπαν ἕνα Σαββατόβραδο

στὸ καφενεῖο, οἱ φίλοι του.

— Γούστα βλέπεις. Μ' ἀρέσει ν' ἀπο-

λαβαῖνω μονάχος καὶ τὴν ἐξοχὴ καὶ τὶς

χάρες τοῦ κυνηγιοῦ.

— Δὲ λὲς καλύτερα πὼς δὲ θέλεις νὰ

μαθευτὴ πὼς δὲν εἶσαι καλὸς κυνηγός;

— Εγώ; ἀπάντησε μὲ χτυποκάρδι ὁ κ.

Στραβομύτης.

— Ἐσὺ, βέβαια. Ἄν θέλης βάζουμε

καὶ στοίχημα.

— Ὅτι καὶ νὰ πῆτε δὲν με νοιάζει, ἀ-

πάντησε πάλι, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν κακο-

τοπιά.

— Ἐγὼ προτείνω μιὰ λύση, διέκοψε κάποιος. Αὐριο τὸ πρωὶ νὰ βγοῦμε ὅλοι μαζί στὸ κυνήγι. Ἐκεῖ θὰ φανῇ ποῖος εἶναι ἄξιος.

— Δεκτὴ, δεκτὴ φώναξε μ' ἕνα στόμα ὅλη ἡ παρέα ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κύρ Μανώλη πού τοὺς ἐκύνταζε ἀμίλητος καὶ σαστισμέ-

νος. — Λοιπὸν, σύμφωνοι; Ρώτησε κάποιος κ' ἔδωσε πρῶτος τὸ χέρι στὸν κ. Στραβομύτη.

Αὐτὸς ἔκαμε τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία καὶ δέχτηκε ἐλπίζοντας πὼς ἴσως νὰ τοῦ τὰ φέρῃ αὐτὴ τὴ φορὰ βολικὰ ἡ τύχη καὶ δὲ ρεζίλευτῇ.

— Πρωτὶ-πρωὶ ὅλη ἡ παρέα ξεκίνησε. Ο Στραβομύτης σκέφθηκε νὰ μὴν πᾶν

ἀλλὰ τὸ ἄτιμο τὸ φιλότιμο δὲν τὸν ἄφισε. Δὲν ἦτανε καλύτερα νὰ σπᾶζε τὸ ποδάρι του;

Εἶχε περάσει πιά τὸ μεσημέρι, ὅλοι εἶχαν γεμίσει τὶς τσάντες τους καὶ αὐτὸς τίποτα. Ἀποφάσισε νὰ κάνη τὸν ἄρρωστο δταν κάποιος ἀπὸ τοὺς φίλους τὸν πλησίασε σιγὰ σιγὰ καὶ τοῦπε.

— Κύττα, κύττα πάνω σὲ κείνο τὸ δέντρο μιὰ πέρδικα!

— Τὴν ἀφιλότημη, πού πῆγε καὶ σκαρφάωσε ἀπάντησε μ' ἀφέλεια ὁ Στραβομύτης, πού δὲν τοῦ κοψε τὸ κεφάλι πῶς ἦταν δυνατό νὰ βρεθῇ μιὰ πέρ-

δικα πάνω στὸ δέντρο.

Πλησίασε σιτὶς μύτες καὶ τράβηξε. Τρεῖς φορές. Ἡ πέρδικα ὅμως δὲν ἔφυγε. Πλησίασε πιὸ κοντά, τράβηξε καὶ τοῦτῃ τὴ φορὰ ἡ πέρδικα ἔπεσε.

Τρέξαν ὅλοι, τὴν πιάσαν καὶ συγχαίρονταςαν θερμὰ τὸν Στραβομύτη. Αὐτὸς πῆγαινε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴ χαρὰ του δταν ἕνας ἀπὸ τὴν παρέα πού κρατοῦσε τὴν πέρδικα φώναξε.

— Μπρέ, μπρέ!... ἔχει ἕνα γραμματάκι στὸ στόμα. Ὅλοι τὸν περὶ αὐτὸ σανε. Ὁ Στραβομύτης καμάρωνε.

— Ἦταν πέρδικα γραμματιζομένη!...

Τράβηξαν ὅμως τὸ χαρτάκι καὶ διάβασαν. «Δὲν με σκότωσε ὁ Στραβομύτης». Ἀπὸ τότε ὁ Στραβομύτης ἔπαθε τόση ταραχὴ πού... ἴσως ἡ μύτη του.

ΤΙ ΤΡΑΒΟΥΝ ΤΑ ΣΥΡΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΞΥΛΑ

Ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα πέρασαν ἀπὸ τὶς ἀκατοίχτες ἐκτάσεις τῆς Βορείου Νορβηγίας, ἡ παρουσία τους δημιούργησε σιτὶς ἀκούδεις τὴν πιὸ κωμικὴ παρεξήγηση. Τ' ἄγρια αὐτὰ ζῶα ἐπειδὴ ἀκούγαν τὰ σύρματα νὰ βοῦν-ζουν ἀπὸ τὸν ἄνεμο, νόμιζαν πὼς πάλω στοὺς στύλους βρισκόνταν μελίσσια. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο προσπαθοῦσαν μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς ρίξουν κάτω γιὰ νὰ... φᾶνε τὸ μέλι.

Ἐνα ἄλλο πουλί, στὸ Καναδά, πού τρέφεται ἀπὸ τὴν κἀν-θαρους πού σκαρφαλώνουν στοὺς κορμούς τῶν δέντρων, ἀκούγοντας τὸ βοῦσιμα τῶν τηλεγραφικῶν συρμάτων, νόμιζε πὼς οἱ στύλοι ἦσαν γεμάτοι ἐντομα. Κτυποῦσε τὸ ράμφος του μὲ πείσμα πάνω στὸ ξύλο, προσπαθώντας ν' ἀνοίξῃ τρύπες γιὰ νὰ πιάσῃ τὰ... τὰ κρυμμένα ἐντομα. Τ' ἀποτέλεσμα τῆς τακτικῆς αὐτῆς ἦταν τραγικὸ ἀπὸ τὶς πληγὲς πού τοῦ προξενούσαν στὸ κεφάλι τ' ἀλλεπάλληλα κτυπήματα, ψόφηση.

Σήμερα ὅμως ἔμπνησαν καὶ τὰ ζῶα καὶ φροντίζουν πὼς νὰ ἐξυπηρετηθοῦν ἀπ' τὶς ἐφευρέσεις.

Τὰ περισσότερα πουλιά σιτὶς Ἰνδίες, ὅπου ἀφθονοῦν τὰ φειδία, ἔχουν βρεῖ στὰ τηλεγραφικὰ σύρματα τὸ πιὸ κατάλληλο καὶ ἀσφαλὲς μέρος γιὰ νὰ κτίζουν τὶς φωλῆς τους.

Οἱ πανοῦργοι παπαγάλοι βρῖσκουν ξεχωριστὴ εὐχαρίστησὴ

νὰ κáθωνται πάνω στὰ σύρματα καὶ μὲ τὰ φτερά τους νὰ προξενοῦν ἐνώσεις σιτὶς τηλεγραφικὲς γραμμές.

Οἱ ἀράχνες θεωροῦν τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα, τὸ πιὸ ἰδεώδες... πόστο. Στρογγυλοκάθονται πάνω σ' αὐτὰ καὶ ἀπλῶνουν τοὺς ἰστούς των μ' ὅλη τους τὴν ἀνεση. Αὐτὴ ἡ ἐπαφὴ προκαλεῖ τὴν πιὸ δυσκολοεῦρετὴ ἐνώση καὶ δημιουργεῖ μεγάλη σύγχυση σιτὶς ἀποστολὲς τῶν τηλεγραφημάτων.

Ἐνα ἄλλο πουλί πού χρησιμοποιεῖ τὶς τηλεγραφικὲς γραμμές κατὰ τὸν πιὸ ὀφέλιμο καὶ πρακτικὸ τρόπο εἶναι τὸ σμελανό-πτερο, στὸ Μεξικὸ. Στὴ βάση τοῦ στύλου ἀνοίγει μιὰ τρύπα καὶ ἐκεῖ στεγάζει τὴν οἰκογένειά του. Πάνω στὴν κορυφὴ τοῦ στύλου ἐγκαθιστᾷ τὸ παρατηρητήριό του καὶ στὴ μέση ἀνοίγει διάφορες τρύπες τὶς ὁποῖες μεταβάλλει ὡς ἀποθήκες τῶν τροφίμων του.

Ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Ἀλγέριο τοποθετήθηκαν τηλεγραφικὰ σύρματα, οἱ ἄγριες φυλὲς τῶν Βεδουϊνῶν, ἔκλεβαν τὶς πορσελάνες καὶ τὶς ἔκαναν... φλυτζάνια τοῦ καφέ.

Σιτὶς Ἰνδίες ἐπίσης, οἱ ἰθαγενεῖς, τὰ πρῶτα τηλεγραφικὰ σύρματα, τὰ κατέστρεψαν καὶ τὰ ἔκαναν... κόσκινα. Ἐνῶ στὸ Κογιώ, οἱ ἄγριες φυλὲς ἀπὸ τὰ χάλκινα τηλεγραφικὰ σύρματα ἔκαναν τὰ σκουλαρίκια καὶ τὰ δακτυλίδια τους.

ΤΟ ΣΚΥΛΑΚΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ Η. J. MAGOG

Ὅταν ἡ Κα Μπερτάν εἶδε νὰ περ-νᾷ γιὰ τρίτη φορὰ μπρὸς ἀπὸ τὴν τέντα τῆς, στὴν πλάξ, τὸν πλοίαρχο μὲ τ' ἄσπρο κασκέτο, μισόκλεισε μὲ πονηριὰ τὰ μάτια τῆς, δι-θεν ἀπὸ τὴν ἀντηλιά, καὶ σκέφτηκε:

— Αὐτὴ τὴ φορὰ βάζω στοίχημα, θὰ μοῦ μιλήσῃ. Γιὰ νὰ ἴδωμε, θὰ τὰ κα-ταφέρει;

Τῆς ἄρεσε τὸ παρουσιαστικὸ του καὶ τῆς ἔκανε πολὺ καλὴ ἐντύπωση ὁ εὐγενικὸς καὶ σχεδὸν δειλὸς τρόπος του. Ἐκανε λοιπὸν πὼς χαιδεύει τὸ σκυλάκι τῆς. Ὁ ναυτικὸς προχώρησε. Σίγουρα θὰ ἐτοίμαζε κανένα κοπλι-μέντο. Φαίνεται τὰ κατάφερε:

— Τὸ σκυλάκι σας εἶναι σωστὸ θαῦμα, εἶπε παρατηρώντας τὸ ζῶο μὲ πραγματικὴ ἔκσταση.

Κατόπιν τὸ βλέμμα του ἀνέβηκε ἀρκετὰ κι' ἔτσι ἡ Κα Μπερτάν μπό-ρεσε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ μ' ἕνα βλέμμα διπλῆς ἱκανοποιήσεως.

— Ὅχι μονάχα γιὰ τὸ κοπλιμέντο του στὸ κάτασπρο, ὀλομέταξο σκυλάκι, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν λεπτὸ τρόπο, πού τῆς ἔδωσε νὰ καταλάβῃ τὸ ἐνδιαφέρον του. Τί σοῦ εἶναι τέλος πάντων αὐ-τοῖ οἱ ναυτικοί. Κι' ἔπειτα τοὺς λένε θαλασσοδύκους...

Τὸ εὐγενικὸ χαμόγελο τῆς Κα Μπερ-τάν τὸν συνῶδευε καθὼς προχωροῦσε, ἀφοῦ χαιρέτισε μὲ βαθειὰ ὑπόκλιση. Ὑστερα ἀπὸ μερικὰ βήματα γύρισε πάλι πρὶω καὶ βγάζοντας εὐγενέστατα τὸ καπέλλο του, ρώτησε μὲ συστολή:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, τὸ σκυ-λάκι σας εἶναι κινέζικο, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Γνησιώτατο μάλιστα, κύριε, ἀπάν-τησε μ' ἕνα χαμόγελο ἡ Κα Μπερτάν.

— Θαυμάσιο ζῶο. Σπάνια βρῖσκει κανεὶς αὐτὴ τὴ ράτσα, ὥστε θὰ μὲ συγχωρῆτε, ἐλπίζω, γιὰ τὴν ἀδιακρι-σία μου. Εἶμαι μανιώδης γιὰ τὰ σπά-νια σκυλιά, τὰ γνήσια, βεβαίωσε μὲ σο-βαρότητα ὁ πλοίαρχος.

Καὶ ἐπὶ δέκα, ὀλόκληρα λεπτὰ παι-νοῦσε καὶ θαύμαζε δὴθεν τὸν Τζάκυ,

ἀλλὰ, βρῖκε τώρα νὰ τὰ πούλησῃ αὐτά! Ἡ Κα Μπερ-τάν τὸν μυστήθηκε ἀμέσως. Μὲ τρό-πο τὸν κατάφερε

Μέσα σὲ δυὸ μέρες ἔγιναν πρῶτοι φίλοι

νὰ τῆς πῆ σὲ ποῖο ξενοδοχεῖο ἔ-μενε. Κατὰ σύμπτωση ἔμενε στὸ δικὸ τῆς ξενοδοχεῖο. Καὶ νὰ μὴ συναντηθοῦν ὡς τώρα, γιὰ φαν-τάσου! Ὁ πλοίαρχος Νόρμαν, ἀ-φοῦ συστήθηκε μ' ὅλους τοὺς τύ-πους, πῆρε τὴν ἄδεια νὰ τὴν χαι-ρετᾷ στὸ ἑξῆς καὶ τὰ τὴν ρωτᾷ γιὰ τὸ Τζάκυ.

Μέσα σὲ δυὸ μέρες φυσικά, ἔ-γιναν πρῶτοι φίλοι. Τῆς κρατοῦ-σε συντροφιά, χορεύαν μαζί τὸ βράδυ, ὑπῆρχε μιὰ τέτοια ἀμοι-βαία ἐκτίμησις, ὥστε ὁ κ. Νόρ-μαν φαντασθῆτε πῆρε τὴν ἄδεια νὰ βγάξῃ περίπατο τὸ σκυλάκι. Τὸ λάρνε κυριολεκτικά.

— Σὰν πολὺ τ' ἀγαπᾷ τὰ σκυλιά ὁ φίλος, σκεπτότανε μὲ πονηριὰ ἡ Κα Μπερτάν. Εἶναι δειλὸς ὁ δουκαρὸς. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν ἐνθαρρύνω λιγάκι γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μιλήσῃ ἀνοιχτὰ, ἄλλοιῶς εἶναι ἱκα-νὸς νὰ χαιδεύῃ τὸ σκυλί μου δέκα χρόνια...

Ἀφοῦ λοιπὸν μελέτησε τὸν χαρακτή-ρα του καὶ πληροφόρηκε γιὰ τὴ ζωὴ του, ἡ Κα Μπερτάν σχημάτισε τὴν πεποίθησή της ὅτι ὁ πλοίαρχος Νόρμαν ἦταν πολὺ κατάλληλος γιὰ μιὰ νέα χήρα σκέπτεται νὰ παρηγορηθῇ ὀριστικά.

Ἀποφασισμένη λοιπὸν νὰ συντομέ-ψῃ τὰ πράγματα, μόλις τὸν εἶδε νὰ πλησιάζῃ ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα τοῦ λέει:

— Στοιχηματίζω λυπᾶστε πού δὲν ἔφερα μαζί μου τὸν Τζάκυ.

— Πράγματι, ἀγαπητὴ κυρία, μήπως εἶναι ἀδιάθετος;

— Διόλου. Τὸν ἔχω τιμωρία!

— Τιμωρία; Τί ἔκαμε τὸ καυμένο;

— Τὸ κ α ὡ μ ε ν ο, σὰς ἀπασχολεῖ πολὺ καὶ δὲν βρῖκατε ἀκόμα τὸν και-ρὸ νὰ μοῦ μιλήσετε γιὰ μένα.

— Ὡ! τί λέτε, διαμαρτυρήθηκε σα-τισμένος ὁ πλοίαρχος.

Ἡ Κα Μπερτάν ἀπολάμβανε τὴν τα-ραχή του. Στὴν ἀδεξιότητά του διά-κρινε τὸ βάθος καὶ τὴν εἰλικρίνεια τῶν αἰσθημάτων των.

Ἀσφαλὲς, δὲν ἤξερε διόλου νὰ κρυ-φτῇ ὁ καυμένος...

— Αὐτὸ πού σας λέω! τοῦ εἶπε μὲ τὸ πιὸ σαγηνευτικὸ τῆς χαμόγελο. Βαρέθηκα πιά νὰ σας ἀπα-σχολῇ ὅλη τὴν ὥρα καὶ νὰ σας ἐνοχλῇ αὐτὸ τὸ σκυλί. Θὰ τοῦ ρίξω φόλα.

— Ὡ, κυρία! φώναξε ὁ πλοίαρχος. Δὲν μιλάτε βέ-βαια σοβαρά. Καὶ δὲν τὸ χα-ρίζετε;

— Ὅχι! Δὲν τὸ χαρίζω. Δὲν ἐννοῶ ἐγὼ νάχῃ ἄλλος κάτι δικό μου.

Ἀφοῦ γλέντησε ἀρκετὰ μὲ τὴ στενοχώρια τοῦ κ. Νόρ-μαν, ἔκρινε καλὸ νὰ τὸν πα-ρηγορήσῃ:

— Ἐ, καλὰ, καλὰ, μὴ παίρ-νετε δᾶ αὐτὸ τὸ ὕψος. Ὑπάρ-χει τρόπος νὰ τὸν συγχωρέσω τὸ Τζάκυ. Νὰ πάψετε νὰ κα-ταγίνεστε μ' αὐτὸν καὶ νὰ κυττάξετε ἐμένα. Γιὰ ἰδίτε

— Θὰ τοῦ ρίξω φόλα

τὰ μάτια μου. Πὼς τὰ βρῖσκετε;

— Ὑπέροχα! Θαυμάσια! εἶπε σχεδὸν τρεμουλιαστὰ ὁ κ. Νόρμαν, καὶ σώ-πασε.

— Ἡ σιωπὴ, ἡ πιὸ γλυκεῖα γλῶσσα τῆς ἀγάπης, ἔλεγε ἀπὸ μέσα τῆς ἡ Κα Μπερτάν.

— Λοιπὸν νὰ τί θὰ κάμετε τώρα, τοῦ λέει, γιὰ νὰ διορθωθοῦν ὅλα τὰ ζητήματα. Ὅριστε τὸ κλειδί τοῦ δω-ματίου μου. Θὰ πᾶτε νὰ μοῦ φέρετε τὸ Τζάκυ. Καὶ στὸ δρόμο, θὰ ἐτοιμά-σετε μὲ τὴν ἡσυχία σας τὴν ἐξομολό-γηση πού θὰ μοῦ κάμετε εὐθὺς κατόπι.

Ζαλισμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνέλπι-στη χαρὰ ὁ κ. Νόρμαν, δὲν βρῖκε κα-τάλληλες λέξεις. Φίλησε τὸ χέρι πού τοῦδινε τὸ κλειδί κι' ἔφυγε τρεχάτος.

— Εἶναι ἐρωτευμένος κατακούτελα! ψιθύρισε ἡ Κα Μπερτάν.

Πέρασε ἕνα τέταρτο. Μισὴ ὥρα, τρία τέταρτα...

— Μὰ τί κάνει λοιπὸν αὐτὸς ὁ χρι-σιανὸς, ἔλεγε νευριασμένη, κυττάζον-τας τὸ ρολόι τῆς. Μωρὲ δειλία νὰ σοῦ πετύχῃ!

Ἐνας μαίτρ ντ' ὁτέλ τῆς ἔφερε τότε σ' ἕνα δίσκο τὸ κλειδί τῆς κι' ἕνα γράμμα. Νόμιζε πὼς κατάλαβε.

— Μοῦ τὰ γράφει. Ὡ! Οὔτε κοριτσά-κι νάτανε.

Ἀνοίξε τὸ γράμμα καὶ διάβασε κα-τάπληκτη:

«Ἀγαπητὴ Κυρία,

Θὰ μὲ κρίνετε ἴσως πολὺ αὐστηρά, ἀλλὰ πὼς θὰ τολμοῦσα νὰ παρουσι-αστῶ μπροστὰ σας, ἀφοῦ μοῦ δώσατε νὰ καταλάβω τὴν κολοσσιαία παρεξή-γηση πού μᾶς χωρίζει;

Δυστυχῶς, ἀγαπητὴ κυρία, ἀγαπῶ ἀπλοῦστατα τὰ ζῶα, δὲν εἶμαι διόλου γεννημένος γιὰ ἄλλου εἶδους περι-πέτειες... Δὲν θὰ μὲ συγχωρέσετε ποτέ γι' αὐτὸ. Τὸ ξέρω. Προτιμῶ λοιπὸν νὰ φύγω καὶ παίρνω μαζί μου τὸ σκυλά-κι σας γιὰ ἐνθύμιο».

— Ὡ, τὸν ἀναιδέστατο, φώναξε ἡ κ. Μπερτάν. Γιὰ τὸ σκυλί λοιπὸν στρι-φογύριζε τόσον καιρὸ! Ἄντε νάχης ἐμπιστοσύνη κατόπιν στοὺς ἄντρες! Καί ἦτανε τόσο συμπαθητικὸς ὁ πα-λάνθρωπος.

ΕΝ ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ

Τελείωσεν επί τέλους η περίφημη εκείνη υπόθεση του Χαίαργουδ. Κι' ο κατηγορούμενος κατεδικάσθη σε πολυετή φυλάκιση. Καθισμένος στον ξύλινο μπάγκο του κελιού του, ο Χαίαργουδ, συλλογιζόταν τα περιστατικά που τον ένοχοποιούσαν, ενώ ήταν άθως και θυμόταν με λύσσα τις κατεργαριές του συνεταίρου του, που βάρησαν αυτόν.

«Ο συνήγορός του, μπήκε στο κελλί και κάθισε πλάι του, προσπαθώντας να τον παρηγορήσει:

— «Αν ζούσε ο Κάρελτον, θ' απαλλαγόσουν της ευθύνης. Άλλω μιά και έλειψε η μαρτυρία του, το δικαστήριο σε θεώρησε υπεύθυνο κατά το ήμισυ για τις ένοχες επιχειρήσεις πουχε κάνει εκείνος.

«Ο κατάδικος με το κεφάλι σκυφτό, δεν απαντούσε. Ο συνήγορος εξακολούθησε:

— «Αν θέλεις, να δής τη γυναίκα σου, θά σου το επιτρέψουν.

«Ο Χαίαργουδ, ανασηκώθη απότομα, χτυπώντας τη γροθιά του στο μπάγκο:

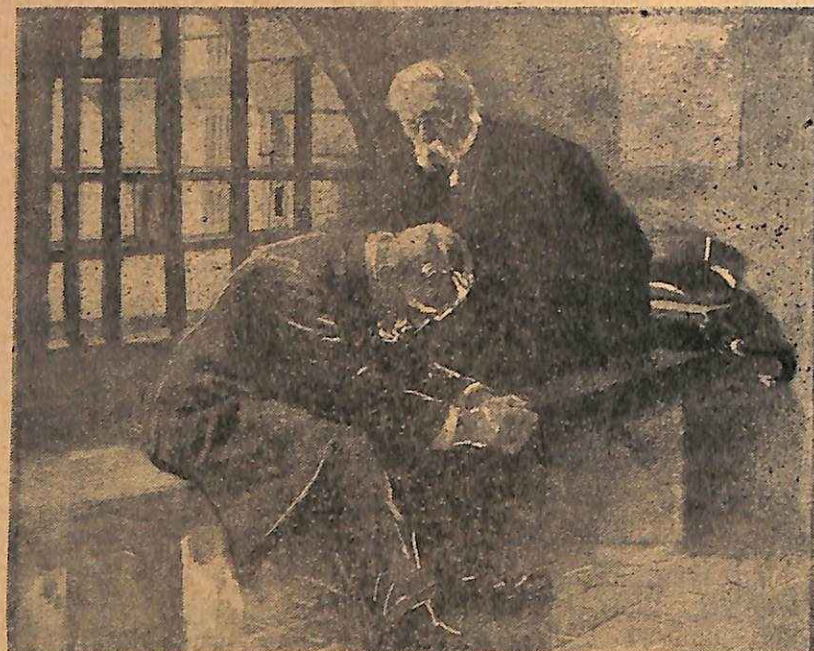
— Ποτέ! ούρλιασε. «Όλα τελείωσαν για μένα. Δεν έχω πιά ούτε γυναίκα, ούτε παιδιά. Δεν θέλω να ιδω κανένα! Δεν θέλω να μέ συνοδή τίποτε με τον κόσμο. Ούτε επισκέψεις να δέχωμαι, ούτε επιστολές θά λαβαίνω. Η γυναίκα μου, έχει κάτι χρήματα. Άς αναθρέψη τα παιδιά της όπως θέλει. Εγώ είμαι πεθαμένος γι' αυτούς. Θέλω να μωδ στη φυλακή χωρίς όνομα και να βγώ χωρίς όνομα, αν καμιά φορά βγώ...

— Καί βέβαια θά βγής! Δεκαπέντε χρόνια περνούν γρηγορα...

— Δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου. Εκείνο που συλλογίζομαι μονάχα είναι...

— Τά παιδιά σου!...

— Όχι! τά παιδιά του Στεφάνου Κάρελτον!

ΤΟΥ Η. PHILLIPPS OPPENHEIM

— Να ο εκλεκτός της τύχης! άστειεύτηκε ο σύντροφός του. Αυτός δεν ξεκόλλησε τα μάτια του από το πεζοδρόμιο. Νά! το βρήκε! Πάει η λίρα σου Στέφανε! Κλάφτην!

Ο Κάρελτον εκύτταζε προσεκτικά τον άνθρωπο που έσκυψε και σηκωσε τη λίρα του. Ήταν περασμένης ηλικίας, με σκληρά χαρακτηριστικά και με κουρέλια ρούχα. Μόλο όμως το φτωχικό του παρουσιαστικό, και το ρυτίδωμένο του πρόσωπο είχε κάτι το ευγενές στο συνολό του που έκανε εντύπωση στον Κάρελτον.

Σφίγγοντας το νόμισμα στα δάκτυλά του, ο άνθρωπος τράβηξε το δρόμο του. Φαινόταν σαν να ξεσυνήθεισε τη ζωή. Το περπάτημά του ήταν αυτό και κουρασμένο κι' αν άγγιζε κανένα διαβάτη, τον έπιανε ένας παράξενος τρομος που τον έκανε να τινάζεται.

Προχώρησε έτσι ως το Τσάνσερυ Λαίην και έστάθηκε μπροστά σ' ένα μεγαλοπρεπές γραφείο. Μιά λάμψη έφώτισε το πρόσωπό του.

Διάβασε στην ταμπέλλα: «Στέφανος Κάρελτον, Υιός». Στάθηκε κάμποση ώρα στο πεζοδρόμιο και κύτταζε το πλήθος των υπαλλήλων, τους πελάτες που μπαίνονβγαίναν, όλη την συνήθη κίνηση ενός μεγάλου δικηγορικού γραφείου. Η φυσιογνωμία του πήρε μιά άγρια έκφραση.

— Στέφανος Κάρελτον, Υιός, μουρμούρισε. Ζεϊ λοιπόν κάποιος από δαύτους! Η ώρα ή καλή!

Ετοιμαζόταν να συνεχίση το δρόμο του όταν ένα άμαξι σταμάτησε μπροστά του. Μιά ωραιότητα και κομψή νέα κατέβηκε. Τήν κύτταξε. Αυτή του χαμογέλασε. Μά ξαφνικά, το χαμόγελο έσβυσε απ' το πρόσωπό της. «Ένα παράξενο αίσθημα την κατέλαβε. Ο άνθρωπος έσυνέχισε το δρόμο του, τον κύτταξε μιά στιγμή καθώς άπεμακρύνετο και ταραγμένη κάπως μίληκε στο γραφείο του Κάρελτον Υιού.

Ο άνθρωπός μας σταμάτησε μπροστά σ' ένα παλαιοπωλείο. Ένα αντικείμενο στη βιτρίνα άναψε μιά άστραπη μίσους στα μάτια του. Μπήκε.

— Πόσο κάνει αυτό το πιστόλι;

— Δεκαπέντε σελίνια. Έχω και τρεις τέσσερες σφαίρες, θά σάς τις δώσω μαζί με το πιστόλι. Είναι καιρός που τις έχω, έλπίζω όμως να κάνετε τη δουλειά σας.

Εβαλε τις σφαίρες στο πιστόλι, έπληρώσε και βγήκε. Έτρεμε σύγκορμος και παραπατούσε, σαν μεθυσμένος.

Μπήκε σ' ένα μικρό εστιατόριο και τσίμπησε κάτι. Σε μισή ώρα βρέθηκε πάλι μπροστά στο γραφείο του Κάρελτον. Μπήκε μέσα άποφασιστικά και τον ζήτησε. Τον ώδηγησαν στο ιδιαίτερο γραφείο.

Ο Κάρελτον τον κύτταξε έκπληκτος, αναγνωρίζοντας τον άνθρωπο που βρήκε το νόμισμά του.

— Επισυμείτε να με δήτε; Είμαι ο Στέφανος Κάρελτον. Συγγνώμη, το όνομά σας;

— Όνομάζομαι Χαίαργουδ, είπε ο ξένος καθώς έπεφτε βαρύν σε μιά πολυθρόνα.

Ο Κάρελτον τάχασε.

— Θέέ μου, ψιθύρισε. Είθε ο Ίουλιανός Χαίαργουδ;

— Όλος κι' όλος.

— Δεν φαντάζεσθε τη χαρά μου που σάς βλέπω! Έκα-

Και πραγματικά ή χαρά άχτινοβολούσε στο πρόσωπό του. Μά ο Χαίαργουδ απέφυγε το χέρι του, σαν τάταν φείδι. Ο Κάρελτον ξανακάθησε σκυθρωπός.

— Δεν πιστεύω να μου κρατάτε κακία, κύριε Χαίαργουδ. Ξέρω πως ο πατέρας μου δεν φέρθηκε όπως έπρεπε άπάντι σας. Μά δεν φταίω βέβαια εγώ. Έπειτα...

— Άρκετά! τον διέκοψε άπότομα ο Χαίαργουδ, βγάζοντας απ' την τζέπη το πιστόλι. Σήμερα βγήκα απ' τη φυλακή. Κι' ένας είναι ο πόθος μου: να σκοτώσω κάποιον Κάρελτον προτού βραδυάση!...

— Και σέ τί σάς έβλαψε εγώ, κύριε Χαίαργουδ, ρώτησε ο νέος χωρίς να χάση την ψυχραιμία του.

— Είθε ο γιός του πατέρα σας, κι' αυτό μου φθάνει. Εκείνος πέθανε. Ζούν όμως τα παιδιά του. Είχα και γώ παιδιά! Μά ο Θεός ξέρει που να βρίσκονται τώρα!

Και σημαδεύοντας τον Κάρελτον, πίεςε τη σκανδάλη. Ένας ξερός κρότος άκούστηκε, Ξαναδοκίμασε, το ίδιο. Ο Κάρελτον, άρπαξε το χέρι του αντιπάλου του. Το πιστόλι έπεσε στο τραπέζι.

Ο Χαίαργουδ, έξασθετισμένος από την άποτυχία του, έρρίχτηκε άπουα στο κάθισμά του.

— Όστε αυτό το πιστόλι άγοράσατε με το νόμισμα που βρήκατε στο δρόμο! Και θά σκοτώνετε έμένα, το γαμπρό σας! Είναι τώρα δυό χρόνια που παντρεύτηκα τη Λουί,

ΕΝΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΟΙ ΒΟΝΑΣΟΙ

Ο Μπονιολάβ, είναι γενναίος και ευχίριστος σύντροφος. Είχαμε κάνει ένα σωρό αναρριχήσεις μαζί στis Άλπεις και στα Καρπάθια.

Επωφελήθηκα της ευκαιρίας που ο Πολωνός φίλος μου ήρθε για λίγο στο Παρίσι και του έπρότεινα να πάμε να έπισκεφθούμε το ζωολογικό κήπο... Θά δούμε και ζωά, που ζούνε μόνο στη Βόρειο Αμερική, βονάσους επί παραδείγματι...

Μ' άπάντησε με φωνή λίγο αλλοιωμένη πως προτιμούσε να καθήσουμε σε καμιά μύρα να πάρουμε κάτι.

Δεν έφερα αντίρρηση. Μπήκαμε σ' ένα κέντρο και ο ίδιος βρήκε ένα τραπέζι κατάλληλο και διέταξε μύρα του Πίλσεν.

— Μοϋ θυμίζει τον τόπο μου, είπε, ανάβοντας ένα πούρο και βυθίστηκε σε βαθιά σιωπή.

Ξάφνου σήκωσε το κεφάλι.

— Όστε, σεις νομίζετε πως βονάσοι υπάρχουν μόνο στην Αμερική; Λάθος, υπάρχουν και στην Ευρώπη. Στ' άπέραντα βόρεια της Ρωσίας, πάνω στα Ουράλια και στα Καρπάθια.

Γέλασα.

— Δεν πιστεύετε; Ο πρίγκηπας Χοενλόε, έχει μερικά τέτοια ζωά στο έξημερωτήριό του...

— Όχι δά!...

Σώπασε για μερικές στιγμές κι' ύστερα είπει:

— Πρώτη φορά θά διηγηθώ αυτά που θ' άκούσετε. Ο Χοενλόε έχει άπέραντα κτήματα στα Πολωνικά σύνορα γεμάτα παρθένα δάση μ' έκλεκτο κυνήγι. Για να τα έπισκεφτώ μπήκα στην υπηρεσία του ως δασοφύλακας. Είχε κι' άλλον δασοφύλακα, τον Φεντορίγκα Μπιάλα Βόντα, που δεν με πήρε από καλό μάτι.

Πέρασε καιρός. Γυρνούσα κάθε μέρα στ' άπέραντα δάση. Ένα πρωί βρήκα τον Φεντορίγκα στο δρόμο μου.

— Έχεις όπλο μαζί σου, με ρώτησε.

— Όχι. Ξαίρω πως ο πρίγκηπας δέ θέλει να ρίχνωμε ούτε μιά ντουφεκιά.

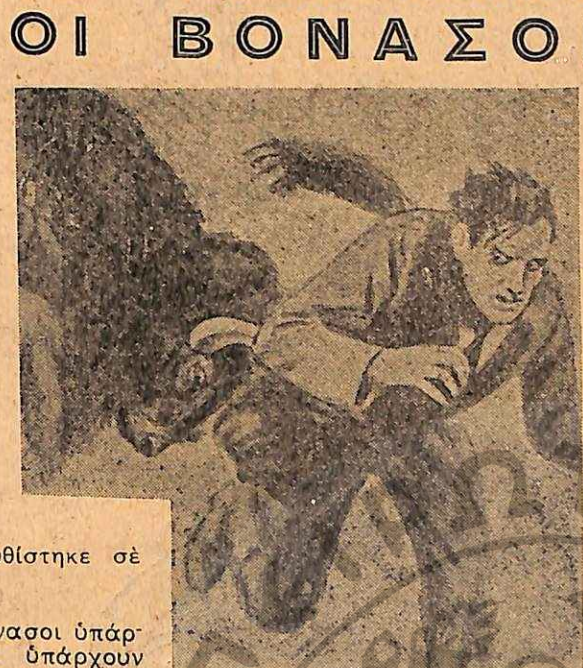
— Μιά και δεν έχεις όπλο, έλα να σε πάω κάπου να δής πράματα άπίστευτα.

Νύχτώσαμε σε μιά βουνοκορυφή. Τ' άλλα πρωί κατηφορίσαμε από την άλλη μεριά.

— Ποϋ πάμε, ρώτησα τον οδηγό μου, που ήταν πάντα σιωπηλός.

— Πάμε να δώσω τροφή στους βονάσους.

Γέλασα, όπως γελάσατε σεις προηγουμένως. Μά μοϋ εξήγησε πως ο πρίγκηπας, είχε μερικούς βονάσους, σ' ένα

πάρκο, ένα «έξημερωτήριο» όπως τ'όλεγε.

Προχωρούσαμε. Ο σύντροφός μου όλο κι' έπιανε βότκα άπόνα μεγάλο παγοϋρι που είχε, ώπου φτάσαμε στο πάρκο. Ήταν μιά μεγάλη έκταση τριγυρισμένη με σανίδες. Στην πόρτα ένα μικρό τετράγωνο παραθυράκι, μοϋ επέτρεψε να κυττάξω στο έσωτερικό. Είδα στο βάθος τέσσερες βονάσους μαζεμένους μέσα στα χιόνια.

— Μη φοβηθής, μοϋπε ο σύντροφός μου.

Άνοιξε την πόρτα και μπήκαμε. Με μιά ματιά κατάλαβα πως τα ζωά ήταν πιο άγριεμένα μέσα στο «έξημερωτήριο» παρά στα βουνά. Γύρισα να δω τί τροφή θά τους έδινε ο σύντροφός μου. Τον είδα να κλείνη την πόρτα. Άγριεύτηκα. Σ' όλο κείνο τον άπέραντο χώρο μόνο έξη έλατα βρισκόντουσαν. Οι βονάσοι έτοιμαζόντουσαν να μοϋ ριχτούν. Έμπηξα μιά κραυγή:

— Φεντορίγκα!

Ένα ξέσπασμα γέλιου μ' άπάντησε. Ο οδηγός μου βρισκόταν έξω από την πόρτα και με κύτταζε από το τετράγωνο παραθυράκι. Το πρόσωπό του, είχε άλλάξει έκφραση. Το στόμα του είχε διασταλή.

— Φεντορίγκα, σάσε με...

— Θέλω να δω ποιός τρέχει περισσότερο: οι βονάσοι ή ο άνθρωπος, στρίγγλισε κείνος, κι' έπειτα ξέσπασε σ' ένα τρελλό γέλιο.

Ήμουν χαμένος. Οι βονάσοι σηκώθηκαν ούρλιαζοντας. Έτρεξα και κρύφτηκα πίσω από τον κορμό ενός δέντρου. Από κει είδα έναν πολύ χοντρό κορμό έλατου ριγμένο κοντά στο φράχτη. Με τρία πηδήματα έτρεξα προς τα εκεί. Πίσω από τον κορμό ήταν ένας λάκκος. Πήδηξα μέσα. Οι βονάσοι μανιασμένοι μοϋ ρίχτηκαν μά δεν μπορούσαν να μοϋ κάνουν τίποτα. Ήμουν μέσα στο λάκκο σά θαμμένος. Επαίρνα χιόνι και τους πέταγα, για να ξεσταίνωμαι και για να ξεγελάω την άγωνία μου. Σιγά-σιγά ο λάκκος μεγάλωνε. Σε μιά στιγμή είδα πως είχα φτάσει κοντά στις σανίδες. Εβγαλα τον κυνηγετικό μου σουγιά κι' άρχισα να δουλεύω. Η έλπίδα μ' έκανε να ξεχνάω την κούραση και το κρύο. Έπειτα από τριών ώρών άγωνία, κατάρθωσα ν' άνοίξω μιά τρύπα που να χωράω να περάσω. Βγήκα έξω κι' έτρεχα σαν τρελλός...

Σε μισή ώρα βρήκα έναν φύλακα. Τοϋ είπα τί συνέβη και γυρίσαμε πίσω μαζί... Δέ δυσκολευτήκαμε να βρούμε τον Φεντορίγκα. Ήταν καθισμένος χάμου και γελούσε...

— Ήταν τρελλός.

ΠΑΟΛΟ ΠΟΠΟΒΙΤΣ

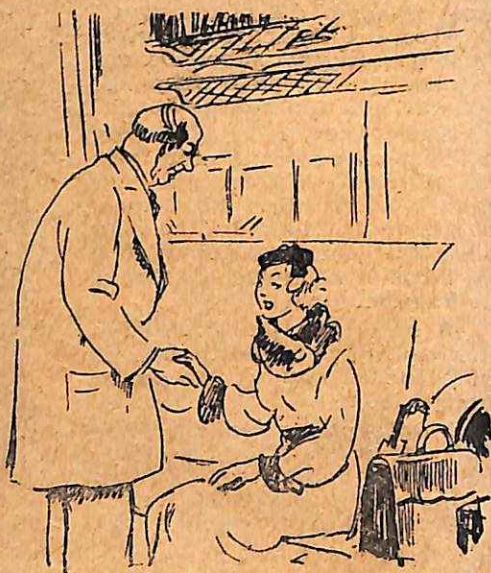

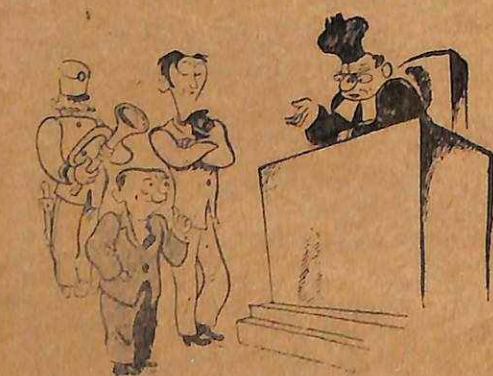
ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ ΕΓΓΛΕΖΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΑΤΤΙΚΟΝ ΑΛΛΑΣ

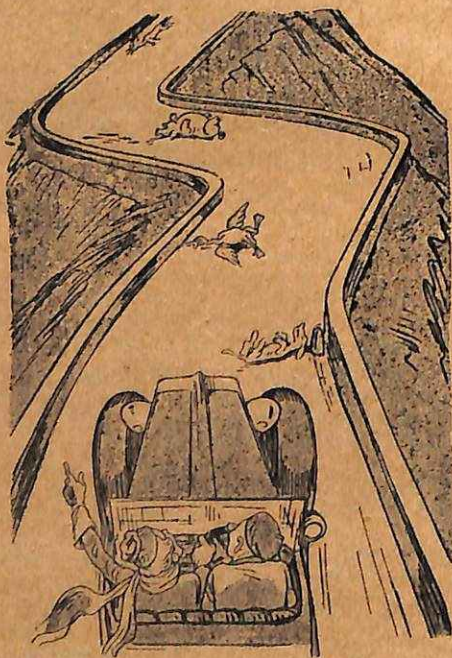
—Μοῦ φαίνεται, πὼς δὲν πηγαίνει
τώρα, συχνά στο ράφτι σου.
— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν ἐνοχλῶ.
*Ἐρχεται ἐκεῖνος τόσο συχνά στο σπίτι
μου!

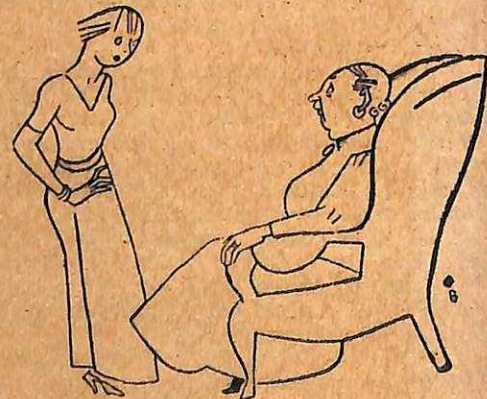
— Ἀγάπη μου, μόλις χρειαστῆς χρή-
ματα νὰ μοῦ γράψης ἀμέσως.
— Ναί, χρυσό μου, αὐριο θὰ ἔχης
γράμμα μου!

— Γιατί κλέψατε ἀπὸ τὸ γείτονά
σας αὐτὸ τὸ τρομπόνι... Ξαίρετε νὰ
νὰ παίξετε;
— Ὁχι, κύριε Πρόεδρε, ἀλλὰ ξαίρει
ὁ γείτονας καὶ δὲν μ' ἄφηνε ἡσυχά
οὔτε νύχτα, οὔτε μέρα.

— Εἶσαι βέβαιος πὼς γυρίζομε ἀπὸ
τὸν ἴδιο δρόμο;
— Πῶς ὄχι! Ἀναγνωρίζω τὰ ζῶα
ποῦ πατήσαμε προηγουμένως!..

— Καὶ γιατί ἀφήσατε τὴν τελευταία
θέση ποὺ εἶχατε;
— Γιατί ἡ κυρία, φοροῦσε τὰ φορέ-
ματά μου, ὅταν ἔβγαίνα περίπατο.

ΝΟΡΜΑ ΣΗΡΕΡ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΖΟΑΝ ΚΑΡΟΥΦΟΡΑ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ZAN APΘOYF

EP.K AINTEN

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΣ
ΜΠΕΝΕΤ

ΜΑΙΡΗ ΚΑΡΛΙΣΑ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΝΤΟΛΟΡΕΣ ΝΤΕΛ ΡΙΟ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΟΥΓΚΕΤ ΕΞ ΝΤΥΦΛΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Συνέχεια
έκ του προηγούμενου

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Μια ωραία νέα, η Νότα, έχει καμαριέρα της την Κωνσταντίνα, η οποία, της αποκαλύπτει ότι έπασχε από κάποια νεανική αρρώστια, που της είχε ταράξει τα νεύρα και ότι είχε χάσει το παιδί της που έκανε μ' ένα φοιτητή και ο οποίος έφυγε κάποτε επειδή πέθανε ο πατέρας του, και δεν ξαναγύρισε ποτέ. Η Νότα, ήταν εκνευρισμένη απ' αυτήν την συζήτηση, και έτοιμη να βγεί έξω, όταν έφθασε ο Στέλλιος Κοντίνης, ένα παιδί που την αγαπούσε. Ο Στέλλιος, είχε πάει στη γιαγιά του να της γυρέψει χρήματα, επειδή του ζητούσε η Νότα, κ' εκείνη θυμωμένη του αποκάλυψε ότι δεν ήταν δικό τους παιδί, αλλά κάποιος άλλης αρρώστης και άγνωστης. Έτσι τρομαγμένος ο νέος πήγε να γυρέψει παρηγοριά, αλλά δεν τόλμησε να ειπεί τίποτα. Η Νότα του μίλησε απότομα, του είπε να την περιμένει εκεί κ' έφυγε. Συναντήθηκε στην Ακαδημία με την φίλη της Γούλα, μπήκαν σ' ένα ταξί και πήγαν σε μια γκαρσονιέρα στο Κολωναί. Χωρίς ν' αντιληφθούν ότι ένας άνθρωπος, ο άνδρας της φίλης της, τις παρακολούθησε έως εκεί, με τις πιο απειλητικές διαθέσεις.

Εν τω μεταξύ η Κωνσταντίνα, ωδήγησε το Στέλλιο στο δωμάτιό της και προσπαθούσε να χύσει το δηλητήριο στην ψυχή του, και να τον παρασύρει στην καταστροφή για να ικανοποιήσει το μίσος της.

Αλλ' ο Στέλλιος Κοντίνης, πληγωμένος από τα λόγια της γιαγιάς του, ζαλισμένος από τις υποψίες του ότι είχε ίσως κληρονομήση από την άγνωστη μάνα του, κάποια τρομερή αρρώστια, κι' από τη ξήλεια του εξ' αφορμής του φροσύματος της Νότας, σχεδόν δεν είχε αντίληψη κανενός πράγματος.

Την ακολούθησε μηχανικά. Και μάλιστα, σιγά-σιγά, άρχισε να αισθάνεται κάποια ανακούφιση, γιατί άρχισε να έλπιζε ότι δεν ήταν μόνος, ότι δεν επρόκειτο ν' αντιμετωπίσει μονάχος του τη θύελλα που έρχότανε. Γιατί η Κωνσταντίνα, η γυναίκα εκείνη την οποία έως τότε δεν συμπαθούσε, θα τον παρηγορούσε στον πόνο του θα του ωδηγούσε με την πείρα της ηλικίας της τα κλονιζόμενα βήματά του, θα τον βοηθούσε στην επιτυχία ενός σκοπού, που γι' αυτόν ήτανε η ίδια ζωή του.

Αισθάνθηκε ευγνωμοσύνη προς τη γυναίκα εκείνη, αλλά έννοιωσε μαζί με την ανακούφιση και μετάνοια γιατί την είχε παρεξηγήσει και είχε πιστεύσει πως τάχα δεν τον συμπαθούσε.

Όταν έμπήκαν στο δωμάτιό της, η κυρά Κωνσταντίνα του δωσε κάθισμα και εκάθισε κι' αυτή απέναντί του.

Για μια στιγμή στάθη και τον έκύτταζε επίμονα και προσεκτικά.

Κατακίτρινος πάντοτε, ταραγμένος, με βαθεία την έκφραση του πόνου ο νέος, φαινότανε παραδομένος στη διάθεσή της, κ' έμοιαζε μ' ένα σύντριμμα, που προκαλούσε τον οίκτο.

Η ΤΡΕΛΛΗ
ΜΑΝΝΑ

ΥΠΟ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

Τόν οίκτο; 'Αλλ' ένα τέτοιο συναίσθημα ήταν άγνωστο στην ψυχή της κυρά Κωνσταντίνας. Η γυναίκα αυτή, που δοκίμασε όλες τις πίκρες μιανής πολυτάραχης ζωής, μια γυναίκα που πέσε από τα ύψη όπου για μια στιγμή την ανέβασε η ωμορφιά της, στα βάθη της φτώχειας και της στερήσεως, αυτή που χε πονέσει τόσο, είχε σκληρυνθεί σε σημείο άπιστευτο.

Αφού γνώρισε τον πόνο, δεν συνεκινήτο απ' αυτόν. Αφού έπασχε ή ίδια, ήθελε να υποφέρουν και οι άλλοι και το μυαλό της, που το είχε ταράξει και το είχε αλλοιώσει η αρρώστια της, δεν έγύρευε τον ερόπο με τον οποίο θ' άνεκούφιζε τη δυστυχία, αλλά το μέσο με το οποίο θα τυραννούσε μέχρι του αποπνιγμού.

Η θλίψις του νέου, του συμπαθητικού και ευγενικού εκείνου παιδιού, προξενούσε στην ψυχή της την επίδραση, που φέρνει στον ταύρο το κόκκινο πανί. Της προκαλούσε μεγαλειότερη την επιθυμία της εκδικήσεως, της σκληραίνει περισσότερο την ψυχή, και όπως η Νότα, έτσι κι' αυτή έννοιωσε άσβεστο τον πόθο μιανής απάνθρωπης εκδικήσεως.

Σύμφωνα με τις σκέψεις, που της έnéπνευε η στρεβλωμένη αντίληψις της, έφταιγε η κοινωνία γιατί έγινε κοκόττα κ' έπυλούσε το σώμα της. Έφταιγε η κοινωνία για το συνηθισμένο αποτέλεσμα της όργιωδους ζωής της, έφταιγαν οι άλλοι, για τη θέσι που βρισκότανε, όλοι οι άλλοι εκτός απ' αυτήν.

Κ' έπρεπε να πληρώσει ένας άλλος γι' αυτήν, να πληρώσει το δυστυχισμένο εκείνο παιδί.

Αλλά ποιά ήταν αυτό το παιδί; Τί την έμελλε; Στη μορφή αυτού του νέου, έβρισκε κάποια γνώριμη έκφραση. Ποιάς έξερι αν δεν έμοιαζε με κάποιο από τους έφημερους έραστές της, αν δεν ήτανε το παιδί κάποιου από εκείνους, που της έπληρωσαν τις στιγμές μιας ήδονικής κραιπάλης, και μιάς ταπεινωσύνης; Όπως κι' αν είχε, ήταν το παιδί μιανής άλλης μάνας, κ' έπρεπε να πληρώσει τον φόρον του πόνου, της απελπισίας και της παραφροσύνης της.

Με αυτήν την ελαττωματικότητα της αντίληψης ο Στέλλιος και με μια τέτοια αγριότητα ψυχική η Κωνσταντίνα, άρχισαν την συζήτησή τους.

— Και την αγαπάς τόσο πολύ την κυρά μου; ρώτησε η καμαριέρα.

Μαξὺ μ' ένα βαθύ στεναγμό ο νέος είπε:

— Αχ, ναι, πολύ.

— Είναι καλή. Και της αξίζει γιατί κι' αυτή σ' αγαπάει πολύ.

Εσήκωσε τα μεγάλα μάτια του ο Στέλλιος, και τα βλέμματά του, παραπονετικά και θλιμμένα, κορφωθήκανε επάνω της ερωτηματικά.

— Ναι, ναι, έπεβεβαίωσε εκείνη. Σ' αγαπάει.

— Αν την άκουγες πώς μου μίλησε προχθές, αν την έβλεπες πώς μου φέρονταν, δεν θα μου τόλεγες αυτό.

— Αν δεν την είδα τώρα, παιδί μου, κι' αν δεν την άκουσα προ όλίγου, την βλέπω όμως κάθε μέρα και την ακούω κάθε στιγμή να μιλά για σένα. Και μια γυναίκα όταν μιλάει διαρκώς για έναν άνδρα, θα πη ότι τον αγαπάει τον άνδρα αυτόν. Άλλως τε την απόδειξε, κακό παιδί, την έχεις εσύ ολοφάνερα.

— Ποιά απόδειξη;

— Αν δεν σ' αγαπούσε, θα σε δεχότανε σπίτι της; Άλλά σε δέχεται γιατί σ' αγαπάει. Ός τόσο έχει ένα παράπονο μαζί σου.

— Παράπονο από μένα;

— Και βέβαια. Η Νότα, παιδί μου, είναι ένα κορίτσι άβγατο, αγαθό και καλό.

— Αυτό το ξέρω! Απήντησε με ένθουςιασμο ο νέος.

— Και σκέπτεται ότι θα ζούσε ταιριασμένα μαζί σου Στ

δμως δεν της είπες ακόμα εκείνο που περιμένει ν' ακούσει απ' τόν αγαπημένο της κάθε κορίτσι, δεν της είπες πώς θα την πάρης γυναίκα σου.

— Πώς δεν της το είπα; Δεν το ξέρεις πώς της έδωσα το λόγο μου;

— Και φυσικά το ξέρω, αφού η Νότα όλο γι' αυτά μου μιλάει. Όμως δεν της είπες πώς θα την πάρης τώρα;

— Τώρα όχι. Γιατί... ή μητέρα μου...

— Η μητέρα σου; Και τί άνακατεύεται σ' αυτά ή μητέρα σου;

— Γέλασε με την καρδιά της και έξακολούθησε.

— Παιδί! Περιμένεις λοιπόν να σου κανόνιση την καρδιά ή μητέρα σου; Μα ή μητέρα σου δεν θα σου δώση ποτέ μιá τέτοια άδεια. Η μητέρα ζηλεύει.

— Πώς είπες;

— Ναί, ναί, άκουσέ με έμένα. Ζηλεύει να της πάρη μιá άλλη γυναίκα την αγάπη του παιδιού της, δεν δέχεται ιάρεθ μιá άλλη γυναίκα να της μείνη, γιατί αν δεν την χάση ολόκληρη, θα χάση άσφαλώς ένα μεγάλο κομμάτι της αγάπης του.

— Μα, χωρίς την άδειά της; είπε με κάποιο δυσταγμό ό νέος.

— Η Κωνσταντίνα έκίνησε θλιβερά το κεφάλι της.

— Ισai μιá παιδί, του άπήνησε. Και σέ νόμιζα άντρα έγώ, και πάντα έλεγα της Νότας πώς άσχετα με την ήλικία σου, έχεις καρδιά, μυαλό και ψυχή άνδρος και μπορεί να σ'ηριχθί σέ σένα, σαν σ' ένα γερό χέρι και σέ μιá μεγάλη καρδιά. Μα... φαίνεται πώς έγελάσθηκα.

— Γιατί το λες αυτό;

— Μα σαν μου μιλάς για τη μάνα σου και για την άδεια που σκοπεύεις να γυρέψης! Άν αυτό έχης στο νου σου, δέ θα την πάρης ποτέ, δεν θα την βγάλης από τη στέρηση ποτέ. Γιατί δεν πρέπει να στο κρύψω, ή Νότα ύποφέρει πολύ.

— Από τί;

— Από φτώχεια, παιδί μου. Μην κυττάς αν δεν σου λήη τίποτα. Γιατί ντρέπεται και γιατί δεν θέλει να σέ στενοχωρήσει, σου κρύβει την αλήθεια. Και ή αλήθεια είναι πώς έρχονται ήμέρες που δεν έχωμε ούτε ψωμί. Κάτι λίγες οικονομίες μας, ένα μικρό εισοδημάτάκι της και τίποτε άλλο. Πού να μάς φτάσουν; Άσε που δεν μπορεί να βοήθ δουλειά, γιατί όπου κι' αν πήγε κ' έζήτησε, της έρεχτηκαν.

Νά, και τώρα, για δουλειά πεί. Να παρακαλέση κάποιον να την συστήση σέ μιá εταιρία. Δεν σου λέω, ή Νότα είναι τίμιο κορίτσι. Μα είναι άνθρωπος όμως. Και ένα κορίτσι, σέ μιá στιγμή άδυναμίας όλα μπορεί να τά κάνει, όλα μπορεί να τά πάθη.

— Ο νεανίας κυριολεκτικώς έπνιγότανε. Τρομερές σκέψεις του είχαν έλθει, μιá άγρια ζηλοτυπία του σφιγγε την καρδιά.

— Όχι! άνέκραξε ύπόβραχνα. Δεν πρέπει να πάη ύπáλληλος.

— Άν δεν θέλεις να πάη—και στην ψυχή μου όρκίζομαι πώς δεν το θέλω ούτε κ' έγω—πρέπει να την βοηθάς λίγο. Θέλει να ξήση το κυρίσι, θέλει να ντυθί, θέλει να παρουσιάζεται κι' αυτή σαν άνθρωπος.

— Όλο το μισθό μου γι' αυτήν τον ξοδεύω.

— Το μισθό σου! Μα άστειεύσαι λοιπόν; Πού να φθάση τόσο μικρός μισθός για τους δύο σας;

— Τι να κάνω λοιπόν;

— Στην Τράπεζα που δουλεύεις, έχω άκούση να λές, πώς πολλές φορές σέ βάζουν ταμιά.

— Και λοιπόν; ρώτησε με βραχνή φωνή ό Στέλλιος, ένφ το σώμα του το διέτρεχε ένα ρίγος φρίκης.

— Λοιπόν μπορείς να τραβήξες ένα ποσό, έτσι προσωρινά για λίγο καιρό, έως ότου πάρη ή Νότα τους κόπους της, ή μωρθουν έμένα τα λεπτά από το χτήμα πουχω βάλει να πουλήσουν στην πατρίδα μου... Μπαλάνουμε έτσι τα πράγματα, σπρώχνουμε τόν καιρό και ό Θεός βοηθός... Θ' αλλάξουν καμμιá φορά τα πράγματα.

— Ο Στέλλιος, μέσα στις άπελπιστικές προσπάθειές του να έξοικονομήση λεπτά, πολλές φορές είχε κάνει τις σκέψεις εκείνες που του υπέβαλε ή Κωνσταντίνα. Μ' όλα ταύτα δεν μπόρεσε να μη φρικιάση τώρα που ένας άλλος του λέγει να γίνη καταχραστής, και με φωνή που μόλις άκούσθη:

— Δυστυχισμένο! έπιθύρισε. Αυτό μονάχα μπορεί να γίνη λοιπόν;

— Και πού το βρίσκεις το παράξενο έσύ; Μιá εύκολία για λίγες ήμέρες! Τί σπουδαίο είναι;

Με την εύγλωττία που της ένέπνεε ή δι'σφραρμένη ψυχή της, με τά έπιχειρήματα που της έδινε άφθονα το μίσος που την είχε κυριεύσει, ή Κωνσταντίνα έπεισε τόν Στέλλιο πώς, αν ήθελε να κερδίση την Νότα, έπρεπε να κλέψη χρήματα από τόν Τράπεζαν.

Του παρέστησε ότι ύπήρχε μεγάλος κίνδυνος να την χάση, τόν άφησε να καταλάβη ότι άλλοι ήσαν έτοιμοι να σκορπίσουν στα πόδια της θησαυρούς, τούκανε ύπαινιγμούς σχετικά με τη συνάντηση που πήγαινε να κάνει εκείνη τη στιγμή ή Νότα σέ κάποιο σπίτι στο Κολωνάκι, και όταν ό δυστυχισμένος έφυγε, ήτανε βέβαιος πώς ό μόνος τρόπος έπιτυχίας που τούμενε, ήτανε να άκολουθήση τις συμβουλές της.

Έπρεπε να κάνει μιá πλαστογραφία και είχε τόν άνθρωπο που θα τόν βοηθούσε. Άλλά άντι να πάη νάβρη αυτόν, τράβηξε κατά το Κολωνάκι.

Τί έννοούσε ή Κωνσταντίνα με τά αινιγματικά λόγια της, και με ποιόν τάχα θ' άνταμωνόταν ή Νότα στο σπίτι εκείνο, για τó όποιο πάντοτε είχε ύποψίες;

Γιατί άκουγε συχνά την Νότα να μιλάη για κάποια φίλη της στο Κολωνάκι, με την όποιαν έπιμόνος άπέφευγε να τόν συστήση. Ήξερε ποιά ήταν το σπίτι και πολλές φορές τó είχε κατασκοπεύσει, είχε ιδίη την μυστηριώδη αυτή φίλη, την αντιπαθούσε τρομερά, αλλά δεν έτόλμησε να έπιμείνη ζητώντας περισσότερες πληροφορίες.

Τώρα που ή καμαριέρα τούδωσε να ύπονοήση ότι πιθανόν ή Νότα να βρισκότανε στην ανάγκη να κάνει ύποχωρήσεις υπό την πίεση της οικονομικής στενοχωρίας της, τόν έπιασε ή τρελλή έπιθυμία να πάη σ' εκείνο το σπίτι, νάμνη μέσα με κάθε τρόπο, να βοήθ την Νότα και να την βεβαιώσει ότι δεν έπρεπε να ζητήση χάρη από κανέναν, γιατί αυτός ήτανε άποφασισμένος να της έξασφαλίση με κάθε τρόπο την εύτυχία της.

Όταν έφθασε εκεί άντελήφθη ότι ένας άνθρωπος, που κατέβαινε από κάποιο ταξί, κατασκοπεύε το ίδιο εκείνο σπίτι που ήλθε να κατασκοπεύση κι' αυτός.

Η καρδιά του έσκιρτησε. Ήταν λοιπόν και ένας άλλος που ένδιαφέρετο για την Νότα, έζήλευε και την παρακολουθούσε; Με ποιά δικαίωμα;

Έν ό στο μυαλό του άνακατεύοντο οι πιό παράδοξες σκέψεις, έκρύφτη σέ μιá γωνιά και έπρόσεχε τόν άνθρωπο εκείνον που νόμιζε πώς δεν τόν έβλεπε για πρώτη τότε φορά.

Ποιός ήταν δεν θυμότανε. Η φολωμένη του μνήμη δεν τόν βοηθούσε. Άλλ' όποιος κι' αν ήταν τόν μισούσε θανάσιμα, έννοιωθε την έπιθυμία να χυμίξη κατ' έπάνω του και να τόν σπαράξη με τά νύχια του.

Ο άγνωστος άρχισε να προχωρήη προς το σπίτι. Στην άρχή άποφασιστικά. Όσο έπλησίαζε γινότανε διστακτικός. Ήρθε τέλος και στάθι μπροστά στην πόρτα, και φάνηκε πώς προσπαθούσε ν' άκούση, έπειτα πώς ν' άνακαλύψη κάποια χαραμάδα, απ' όπου θα μπορούσε να ιδί τί γινότανε μέσα.

Έπέρασαν έτσι άρκετες στιγμές. Τόν ελδε έπειτα να σηκώνη το χέρι του και, πάντοτε κίτρινος και ταραγμένος, να πιέξη το ήλεκτρικό κουδούνι.

***

Μέσα στο σπίτι εκείνο είχαν πάει, πολύ πριν φθάσουν ή Νότα με την Τούλα, δύο κύριοι: ό άνώτερος τραπεζίτικός ύπάλληλος Κωστής Κούρτης και ό φίλος του Γιώργος Μπιλίδης. Η κυρία Μαρία ή οικοδέσποινα, μιá γυναίκα τριανταπέντε περίπου έτών, που δεν έφαινότανε όμως μεγαλύτερη από είκοσι όχτώ, την ήμερα εκείνη ήταν έξαιρετικά όμιλητική.

— Ά, κύριε Κώστα! είπε σέ μιá στιγμή στ'όν τραπεζίτικό. Όλοι οι νέοι έτσι είναι, γιατί σας φαίνεται παράξενο; Ποιός λιγώτερο και ποιός περισσότερο, όλοι έχουν την ιστορία τους. Και οι γυναίκες και οι άνδρες. Μήπως τάχα και σεις δεν θάχετε τις άναμνήσεις, την ιστορία, τις κατακτήσεις σας!

— Μπορεί! είπε σαν άφηρημένος εκείνος.

— Τι μπορεί! άνέκραξεν ό Μπιλίδης. Ο φίλος μου ό Κωστής, όταν ήταν νέος και λεγότανε Κωστήκης, είχε έπιτυχίες πολλές... είχε όνομα δανδή, τόν έλεγαν «Τάκης ό κατακτητής».

— Άνοησίες! είπε ό Κούρτης έξαιρετικά εύχαριστημένος για τη διήγηση εκείνη πουκανε τάχα πώς δεν έπεδοκίμαζε.

— Δοιπόν; ρώτησε ή οικοδέσποινα.

— Είχε τότε φιληνάδα μιá κορίστα του μελοδράματος, τη γυναίκα ενός χρυσόχου, τη θυύλα του άντικυρνού σπιτιού και μιá μεγάλη κοκόττα που φαινότανε πώς τόν αγαπούσε. Μάλιστα οι κακές γλώσσες λένε πώς τούκανε τόσα δώρα, ώστε να μη χρειάζεται ν' αγοράζη τίποτε.

— Και την αγαπούσε κι' αυτός;

— Άνθρωπος που αγαπάει τέσσαρες μαζύ, δεν αγαπάει καμμιá. Έκτός αν... έξαιρούνται οι παρόντες.

— Βάστηξ' πολύ ή περιπέτεια του εκείνη;

— Πόσο βάστηξε δεν ξέρω. Φαίνεται όμως πώς ή γυναίκα εκείνη τόν ένόμιζε πολύ κωτό. Άλλοιώς δεν έξηγείται γιατί προσπαθούσε να τόν πείση πώς είχε μείνει έγκυος μαζύ του.

— Και ήταν ψέμματα;

— Άμ' τί άλλο μπορούσε να είναι; Φυσικά εκείνη έλεγε ό,τι ήθελε για να πετύχη το σκοπό της.

— Και τί έγινε τέλος;

— Εύτυχώς πού... Δηλαδή έτυχε να πεθάνη ό πατέρας του κ' έφυγε. Άλλοιώς...

— Ά, έ, τί θα γινότανε;

— Ποιός ξέρει; Όταν ένας νέος φύγη από την πατρίδα του κ' έρθη στην Άθήνα μονάχος, χωρίς έναν άνθρωπο που να μπορεί να τού δείξη τους κινδύνους, μπορεί να πάθη πολλά. Όταν ένα παιδί τού σχολείου, άβγατο και άπονήρευτο, ά από και άπειρο, πέση στα χέρια μιás έπιτηδείας γυναίκας, κλάψε το παιδί αυτό.

— Γιατί;

— Γιατί; Γιατί θα γίνη το ποντίκι στο στόμα της γάτας. Έχεις ιδίη την γάτα όταν παίζη με το ποντίκι που έπιασε; Το αφήνει για μιá στιγμή. Ζαλισμένος εκείνο, πάει να φύγη. Μ' ένα πήδημα ή γάτα τó φτάνει και τó ξαναπιάνει με τά δόντια της. Το κακόμοιρο το ποντίκάκι τρέμει. Άντι να γυρεύη να φύγη, κυττάει πώς θα τρυπώσει βαθύτερα στο στόμα του θ'νάτου. Και ή γάτα καίξει. Παίξει με τόν τρόμο του, παίζει ως την ώρα που εκείνο θα ψοφήση από το φόβο και τόν πόνο, στα δόντια της.

— Περιεργη παρομοίωσις! έψιθύρισε ή Μαρία.

— Περιεργη; Κάθε άλλο! Άληθινή. Γιατί και ή γυναίκα—μιá τέτοια γυναίκα—έτσι μεταχειρίζεται το παιδί, το άβγατο και άμυαλο παιδί, όταν το βάλλη στα δίχτυα της. Το βασανίζει έτσι όποιο να τó κάμη πτώμα.

Η Μαρία έγέλασε δυνατά.

— Σαν να λέμε, σ'ε, ό άνδρας είναι το θύμα.

— Τις περισσότερες φορές.

— Αυτό μάς έλειπε! Όχι, κύριέ μου, όχι! Ο άνδρας είναι το θηρίο που καταβροχθίζει τη γυναίκα, είτε παντρεμένη είναι είτε έρωμένη την έχει. Μεταχειρίζεται κάθε μέσο για να τόν αγαπήση. Περιστάνει τόν μεγαλόκαρδο, τόν αγαθό, τόν κύριο. Είναι εύγενικός, λεπτός, προσεκτικός, σκορπάει ύποσχέσεις με τρόπο, δηλαδή χωρίς να φαίνεται πώς τó κάνει έπιτηδες, προσποιείται ότι δεν έννοει εκείνο που πρέπει να μη σχολιάση. Είναι

ό έχέμυθος, ό ίπποτικός, ό τέλειος, ό έξαιρετικός και πρό παντός σ' αφήνει να ύπονοήσης πολλά, αυτό που σ' άρέσει, αυτό που όνειροπολίζει. Ά, δεν ύπάρχει άμφιβολία, θα σέ πάρη, ή τó λιγώτερο, θα ξήση παντοτενά μαζύ σου. Αυτό ως ότου σέ τουμπάρη. Τότε άρχίζει ή άποκάλυψη. Σιγά—σιγά στην άρχή, ραγδαία έπειτα. Είναι άργά τότε. Η γυναίκα έχει καταστραφή τις περισσότερες φορές έχει έρωτευθί. Ο άντρας φεύγει! Ρώτησε τί άφησε πίσω του όταν έφυγε;

— Την ύποκρισί, την ανάδεια! Η γυναίκα; Είναι το μεγαλύτερο θηρίο! Δεν εύχαριστείται ποτέ! Ξοδεύεις την περιουσία σου όλη; Μπα, δεν της έκανες τίποτα. Σπατάλησε ποσά όπέρνογκα για τó λουδά της; Σπουδαίο πράμα. Πολλά τά νομίζεις έσύ; Αυτό δεν είναι τίποτα, δεν βλέπεις που γβαίνει έξω γυμνή; Κατεστράφη; γι' αυτήν; Έ, και ύστερα; Καλά να τά πάθης. Άν την άκουγες, αν τότε που σπαταλούσες

της έδινες να κυρην, θα είχε τώρα να σέ βοηθούσε. Αυτό λένε όλες. Τά ίδια λόγια, τις ίδιες άπαντήσεις, σαν νάχουν βγή από τó ίδιο στολίδ και τάμαθαν από τόν ίδιο δάσκαλο!.

— Ά-οιβώς από τόν ίδιο δάσκαλο, καλά το είπες, από την ίδια έλεεινή κοινωνία. Γιατί ό άνδρας όλοι είναι ίδιοι και κάνουν τά ίδια. Η γυναίκα, όποια και αν είναι, βασανίζεται όμοια. Διηγούνται όλες τη ζωή τους που είναι άπαράλλακτη για όλες, ακόμη και στις πιό μικρές λεπτομέρειες.

— Δεν θα συμφωνήσουμε ποτέ.

— Το βλέπω. Και το καλλύτερο που έχωμε είναι ν' άλλάξουμε κουβέντα. Άλλά πείτε μου. Ο κύριος Κώστας έφυγε και δεν ξαναγύρισε στην Άθήνα;

— Ν-ι, ύστερα όμως από πολλόν καιρό.

— Και την βοήξε.

— Όχι εύτυχώς.

— Πέθανε;

— Ίσως! Λέγονται πολλά. Όμως έγώ πιστεύω πώς πέθανε, γιατί άλλο ως κάποτε θα την συναντούσε.

— Σωστά. Άλλως τε και κείνη θάψαχνε να τόν βοή.

— Μην το λέτε αυτό. Δεν φαντάζομαι μιá τέτοια γυναίκα νάτρεχε πίσω από την κάθε της γνωριμία... Ός τόσο αυτή ή ιστορία έσταμάτησεν έως έδω, έν ό οι άλλες, οι κατακτήσεις του, είναι άτελειώτες. Τις έσυνέχισε την μιá απάνω στην άλλη, την μιá όμοια με την άλλη, ακόμα έως τώρα, έτοιμος να ξανατυλιχθί στα δίχτυα κάποιας άλλης... της Νότας σαν πούμε, με την όποιαν φαίνεται πώς είναι τσιμπημένος κάπως.

— Το πιστεύω κι' έγω. Η Νότα είναι ώμορφη, αγαθή, σεμνή, άπονήρευτη.

— Ίσως!

— Έ, φθάνει! άνέκραξε ό Κούρτης. Έως τώρα που λέγατε τις άνοστες φιλοσοφίες σας άδιαφορούσα. Τώρα που άρχίσατε να κοτσομπολεύετε, σας άπαγορεύω να συνεχίσετε. Και μάλιστα νομίζω πώς ήρθανε.

Έξω από την πόρτα σταμάτησε ένα αυτοκίνητο. Ύστερα από μερικές στιγμές έκτύπησε το κουδούνι και λίγο πιό έπειτα ή Νότα με την Τούλα έμπαιναν γελαστές και χαρούμενες.

Ήσαν δέ έντελώς άλλαγμένες τώρα.

Ύστερα από τους τυπικούς χαιρετισμούς, τις δικαιολογίες, και τις συγγνώμες, ή κυρία Μαρία, ή όποία προσέφερε τις εκδουλεύσεις της όχι χωρίς σμφέρο, τους έδήλωσε ότι είχαν κάμει τις προετοιμασίες για ένα δείπνο, που μπορούσε να διαρκέση έως το πρωί.

Και ή μεν Νότα δεν έφερε καμμιá αντίρρηση. Η Τούλα όμως έδήλωσε ότι είχε γυρίσει ξαφνικά από τó ταξίδι ό άντρας της και πώς δεν θα κατάρθωνε να δικαιολογήση την άπουσία της παρά έως τά μεσάνυχτα μονάχα, και έδήλωσε πώς θα μπορούσαν να ετοιμάσουν μιá όλονύχτια διασκέδαση κάποια άλλη φορά.

Όπως μιλούσε προσπαθώντας να στολίξη την αφήγησή της με διάφορα πνευματώδη άστεία εις βάρος του άνδρός της, νόμιζε πώς άκουσε έξω στο πεζοδρόμιο κάποιο γνώριμό της βήμα, κι' αυτό την έκανε να κτρινήγη. Άλλά καθυσύχασε άμέσως.

— Τι άνόητη που είμαι σκέφθηκε, να όνειρεύομαι τέτοια πράγματα. Γιατί ούτε φθάνει έως έδω ό κρότος βημάτων, ούτε ύπορούσε να περνά εκείνος από δώ.

Έδιώξε κάποια άνήσυχη ύπόνοια, έδωσε και πάλι στο βλέμμα της την όνειροπόλο έκείνη έκφραση που πιστευε πώς της έπήγαθνε τόσο καλά, έσπρε τó καθισμά της πιό κοντά στ'όν Μπιλίδη, κ' άρχισε τις φιλιρίες της, προσπαθώντας πάντοτε να φαίνεται πνευματώδης και χαριτωμένη.

Τώρα ούτε στα βήματα έταράσσεται, ούτε ύποψίες άνήσυχες έβαζε με τó νου της.

ANNA NTE KERLAZ

Η τρικυμία μαίνεται. Ούτε εν' αστέρι σιόν ούρανο. Τό πρασινοπό φως του φάρου που υψώνεται στην κορυφή του βράχου, μόλις κατορθώνει να διαπερνά ποτέ ποτέ την πυκνή ομίχλη. Τα άγρια κύματα του ωκεανού χτυπούν όρμητικά τον γρανίτη που έχει στην κορυφή του την παλαιά γοτθική εκκλησία του Αγίου Ματθαίου, στην έσχατην της χερσονήσου της Βρετανίας.

Μέσα στο πυκνό σκοτάδι, δαρμένοι απ' όλους τους ανέμους, δυο άνδρες, άκίνητοι και σιωπηλοί, κατοπτίζουν τη θάλασσα. Ξαφνικά μια μεγάλη άστραπή τους κάνει να δουν ένα βράκιο με την τριχρωμή σημαία στόν ιστό: Είναι γεμάτη Γαλάζιους στρατιώτες της επανάστασης, σταλμένους απ' τη Βρέστη για να καταστείλουν τις εξέγερσεις των βασιλοφρόνων Βρεττόνων.

Οι δυο άντρες άναψαν άμέσως δυο φανάρια, ένα κόκκινο κι ένα πράσινο, τα κρέμασαν σε μακρυνές βέργες κι άρχισαν να τα κινούν μεθοδικά, μιμούμενοι το κούνημα του πλοίου. Το πλοίο ξεγελιέται απ' το στρατήγημα, προχωρεί, άκούεται ένας χτύπος στους ύψάλους, κραυγές απέλπισίας κι ύστερα ή θάλασσα σκεπάζει τα συντρίμια.

Είναι ακόμα νύχτα. Η εκκλησία είναι φωτισμένη. Οι καμπάνες χτυπούν πένθιμα. Τό έσωτερικό της εκκλησίας παρουσιάζει πένθιμη όψη. Οι τοίχοι της είναι γυμνοί. Στο μέσο κοιτάει ένα φέρετρο σκεπασμένο με μαύρο πανί. Έξω χωρικοί με δάδες από ρετσίνα, στέκονται και φρουρούν γύρω απ' το φέρετρο. Ο γέρω—έφημέριος ψάλλει την νεκρώσιμη ακολουθία εν μέσω γενικής συγκινήσεως. Είναι το λείψανο του νεκρού σηματοφόρου Ιππότου ντε Κερορβέν, που έκαρτομήτη την προηγούμενη στη Βρέστη. Μερικοί φίλοι έκλειψαν το πτώμα του και το μετέφεραν νύχτα να το θάψουν στην πατρίδα του.

Όταν τελείωσε ή ακολουθία, οι έξω δαδοφόροι σήκωσαν το φέρετρο και το μετέφεραν σε μια μυστική στοά και το έθαψαν. Όταν τελείωσε ή θλιβερή αυτή πράξη, ένα ώραίο κορίτσι με πρόσωπο χλωμό προχώρησε προς το μνήμα. Γονάτισε ξεσπώντας σε θρήνους σπαρακτικούς και φωνάζοντας: «Δεν υπάρχει κανείς να τον έκδικήσῃ». Ήταν ή Άννα ντε Κεράλζ, ή πλουσιώτερη κόρη του Τρεσχίρ, μνηστή του δυστυχισμένου νέου. Στην επίκλησή της αυτή, βγήκε απ' το πλήθος ένας νέος με άθλητική παράσταση και προχώρησε λέγοντας με ύψος έπίσημο: «Εγώ, ό Έρβέ Λεγλουόικ, στρατιώτης του βασιλέως, και γυιός παλαιών θεραπεπόντων της οικογενείας Κερορβέν, όρκίζομαι σ' αυτό το σταυ-

ΤΟΥ J. DE KÉRATRY

ρό να τον έκδικήσω!» Και λέγοντας αυτά, έμπηξε άπότομα το έγχειρίδιό του με τη σταυροειδή λαβή, στο φρεσκοσκαμμένο μνήμα.

Είχε πιά ξημερώσει. Η Άννα, γυρίζοντας στο σπίτι της, στο Τρεσχίρ, μαζί με τις γυναίκες της, άντελήφθη ξαφνικά, περνώντας απ' την παρολία, ένα κορμί έαπλωμένο στην άμμο. Ήταν ένας νεαρός αξιωματικός των Γαλάζιων. Άνέπνεε ακόμη. Μα ή Άννα κύτταξε με περιφρόνηση το κορμί αυτό που χαροπάλευε και συνέχισε το δρόμο της.

Όστόσο ό νεαρός αξιωματικός όταν συνήλθε βρέθηκε σ' ένα κρεβάτι στο σπίτι των Κεράλζ. Η Άννα στεκόταν στο προσκέφαλό του. Επί πέντε ήμέρες ό ναυαγός πάλεψε με τον θάνατο. Μι στο τέλος χάρις στις φροντίδες της Άννας και μιας θείας της γλύτωσε

από το χάρο. Όταν έγινε τελείως καλά, ένας κλειστό άμάξι τον μετέφερε μακριά σε μέρος ασφαλές. Κανείς δεν έμαθε ποτέ ότι ένας επαναστάτης, ένας έχθρος του βασιλιά έζησε τόσες μέρες ανάμεσα στους έχθρούς του.

Έχουν περάσει μερικοί μήνες. Στην πεδιάδα μπροστά στο φρούριο του Τρεμαζάν, ένας γαλανοπόδς καπνός άνεβαίνει άργά προς τον ούρανο. Είναι το στρατόπεδο των Γαλάζιων, που ήρθαν να ξεπαστρέψουν τους βασιλικούς και τους κληρικούς.

Με την αύγή άρχίζει ή μάχη. Ξαφνικά από τας ύπογειους διόδους του φρουρίου ξεπετιώνται τα στίφη των Λευκών. Βαδίζουν εναντίον των Γαλάζιων, των επαναστατικών στρατευμάτων. Η σύγκρουσις έπέρχεται τρομερά. Θα τους τσακίσουν άσφαλώς, γιατί οι Γαλάζιοι είναι πολύ λίγοι.

Και πράγματι τα επαναστατικά στρατεύματα κάμπτονται. Υποχωρούν. Οι Λευκοί τους καταδιώκουν με άλλαγαμούς. Άνάμεσά τους μια ώραία κόρη άνεβασμένη σε άσπρο άλογο

τους ένθουσιάζει. Δεξιά της ένας άσπρομάλλης παπάς κρατά ένα σταυρό, κι άριστερά της ένας άθλητικός νέος σφίγγει με λύσσα στο χέρι το έγχειρίδιο με την σταυροειδή λαβή που κάρφωσε μια νύχτα στο νεοσκαμμένο χώμα ενός τάφου.

Μα ή τύχη των όπλων αλλάζει σε λίγο. Από τη Βρέστη έφθασαν άρκετά έγκαίρως οι ένισχύσεις των Γαλάζιων κι' οι Λευκοί άναγκάζονται να υποχωρήσουν και να κλειστούν στο φρούριο. Άρχίζει ή πολιορκία. Οι πολιορκητάι προβάλλουν τους όρους των: να τους παραδώσουν τους τρεις κυριωτέρους άρχηγούς των. Μετά πέντε ήμερών άντίσταση οι Λευκοί, καταβεβλημένοι από την πείνα, δέχονται τους όρους των πολιορκητών. Τους

παραδίδουν τα όπλα και τους άρχηγούς των. Τους παρουσιάζουν στον στρατηγό. Μια σύντομη άνάκρισις άρχίζει.

— Πώς σε λένε; Ρωτάνε τον πρώτο. — Έρβέ Λεγλουόικ, ναύτης της «Γαλατείας» στην ύπηρεσία του Βασιλέως. Εγώ είμαι που έκαψα δυο φρεές τον δημοκρατικό στίλο, μα έχω ένα παράπονο μονάχα: Δεν θα προφθάσω να σάς ιδώ όλους να σας παίρνη ό Σατανάς!

Τόν έρριψαν άμέσως στις άλυσίδες. Ο δεύτερος είναι ένας σεβάσμιος ιερέυς με άσπρα μαλλιά. Όνομάζεται Ιωάννης Ζεζεκέν, έφημέριος τού Τρεσχίρ. Ο στρατηγός τον λυπήθηκε κι' ήθελε να του δώση χάρη, κάνοντας χέριση του Διατάγματος που όριζε χάρη στους γέροντες που είχαν περάσει τα έβδομηντα. Μα ό ιερέυς, με φωνή περιφρονητική, δήλωσε πως είναι έξήντα έννέα ετών, έντεκα μηνών και είκοσιένέα ήμερών και ότι δεν ήταν διατεθειμένος να πη ψέμα για να γλυτώση το μαρτύριο.

Τώρα ήρθε ή σειρά του τρίτου άρχηγού. Ήταν μια γυναίκα. Ο στρατηγός ρώτησε τόνόμά της:

— Άννα ντε Κεράλζ, πυργοδόποινα τού Τρεσχίρ, μόνη και πραγματική άρχηγη της σιάσεως εναντίον των φονηάδων και των δημίων.

Οι τρεις αιχμάλωτοι έστάλησαν στη Βρέστη. Το βράδυ εκείνης της ήμέρας είχε έρθει ή είδηση της καρατομήσεως της Άννας.

Εποφελούμενος του θορύβου και των άλ' αγμών που προκάλεσε αυτή ή είδηση, ένας αξιωματικός κατώρθωσε να μητ' άπαραιτήρητος μέσα στον πύργο, που έχρησιμοποιείτο για φυλακή, μ' ένα κλεφτοφάναρο στο χέρι. Προχώρησε ίσα στο κελλί της και το άνοιξε. Η Άννα ντε Κεράλζ, γονατιστή στην άχυροστρωμένη έκανε την προσευχή της. Σηκώθηκε και κύτταξε τον αξιωματικό με περιφρόνηση.

— Τι θέλετε κύριε!

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

— Έχει ύπολογισθή ότι ή έπιφάνεια της θαλάσσης καταλαμβάνει κατά προσέγγιση σ' όλο τον πλανήτη μας μια έκταση 150 εκατομμυρίων τετραγωνικών μιλίων.

— Σύμφωνα με τις τελευταίες παρατηρήσεις ένός Γερμανού όφθαλμολόγου, στους δέκα πέντε ανθρώπους μόνον του ένός τα μάτια βρίσκονται σε καλή κατάσταση.

— Στη νήσο Κεϋλάνη είναι ό περισσότερο και μεγαλύτερο άράχνης.

— Όταν ό καιρός είναι καλός, ένα ταξιδιωτικό περιστέρι μπορεί να διανύση 1.500 μέτρα στο λεπτό.

— Μ' εύνοϊκό άνεμο ξεπερνά τα 2.000 μέτρα στο λεπτό.

— Το βάρος των υδάτων της θάλασσας έχει ύπολογισθή σ' ένα τρισεκατομμύριο 665 δισεκατομμύρια τόνους!

— Σε μερικά καντόνια (έπαρχίες) της Έλβετίας όλοι οι άνθρωποι, πλούσιοι και φτωχοί, όταν πεθαίνουν, κηδεύονται ύποχρεωτικώς με έξοδα τού δημοσίου.

— Με μιάμιση όκιά φάσφορο κατασκευάζονται 1.000.000 σπίργα.

— Η βίδα της πιο μικρής ρόδας ένός ρολογιού της τσέπης είναι τόσο μικρή, που ή λεπτή παλάμη μιας δεσποινίδος μπορεί να χουφτιάση 100.000 απ' αυτές!

— Σ' όλη την Αύστραλία προ έκαστο χρόνων ύπήρχαν μόνο 50 άλογα· σήμερα ό αριθμός τους υπερβαίνει τα 3.000.000.

— Η Λίνα φαίνεται πως είναι ή μόνη χώρα όπου λαμβάνονται ύπ' όψιν οι οικονομικές άνάγκες τού άλλου κόσμου: Οι Κινέζοι θεοί είναι παραδόξιστοι και άγαπούν τα κοσμήματα σάν κοκέτες γυναίκες. Άλλοιως δεν έξηγείται πως ύπάρχει και ειδική τράπεζα στην πόλη

Φέουν—Τουτσιέιγκ— όπου δέχεται καταθέσεις δια λογαριασμόν των πεθαμένων.

— Οι καταθέσεις αυτές υπερβαίνουν το 1.000.000 δολάρια αλλά είναι μηδαιμινές μπροστά στους άμύθητους θησαυρούς που θάβονται μαζί με τους νεκρούς. Υπάρχουν ειδικά καταστήματα «νεκρικών ειδών» που πουλάνε συσκευασμένο μέσα σε χρυσόχαρτα αυτόσιον χρυσόν για τους πεθαμένους, και άσημένα νομίσματα τρυπημένα και περασμένα από σπάγγους που σπέρνονται σ' όλο το δρόμο που θα περάση ή κηδεία. Τα νομίσματα αυτά σπέρνονται για να έξεμενισθούν τα «πλανώμενα πνεύματα» τα... πεινασμένα και άστεγα.

— Τα πνεύματα αυτά άπασχολημένα να μαζεύουν τα τρίπια νομίσματα άφίνουν ήσυχο τον νεκρό να κάνει το ταξίδι του εις τας αιώνιους μονάς.

— Οι μόνες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες που δεν έχουν κυριευθή από ξένους αντιπάλους είναι το Λονδίνο, και ή πρώτη πρωτεύουσα της Ρωσίας, Πετρούπολις.

— Στην Άγγλία υπάρχουν διώκοντες μήκους 3.000 μιλίων. Στην Ίρλανδία 600 μιλίων και στη Σκωτία 160.

— Σ' όλη τη Βρετανική Αυτοκρατορία κάθε μέρα χρησιμοποιούνται 20 έκατομ. καρφίτσες

ΞΕΝΟ ΠΝΕΥΜΑ

— Άκούστε σας παρακαλώ, κάνετε τη δουλειά αλλά με όλιγώτερο θόρυβο. Αφήστε με τουλάχιστον να κοιμηθώ!

Τὸ αὐτοκίνητο ἐμετρίασε ἀπὸτομα τὴ ταχύτητά του καὶ ἤρθε καὶ σταμάτησε ἀργὰ καὶ σιωπηλὰ πλάι σὲ μιὰ κούρσα, πού στεκότανε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, μὲ ἀνοιχτὴ καπότα κι' ἐδείχνε ὅλα τὰ σημεῖα κάποιας μηχανικῆς ἀνωμαλίας.

— Μήπως ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ τίποτα; ρώτησε ὁ ὁδηγὸς τοῦ πολυτελοῦς αὐτοκινήτου.

Μιὰ νέα γυναίκα ἀνασηκώθηκε τότε ἀπὸ τὴ μηχανὴ τῆς κούρσας κρατώντας στὸ χέρι μιὰ λαβίδα.

— Ἐπάνω στὸ ἀβρὸ κι' ὁμορφὸ πρόσωπό της ἦταν ζωγραφισμένη μιὰ καταφανὴς ἀγωνία.

— ὦ! ναί, κύριε, ἀποκρίθηκε αὐτὴ, ἔχω ἀνάγκη... μιὰς συμβουλῆς.

Χαμογέλουσε. Ὁ ἀγνωστὸς ἐπήδησε καταγῆς, κι' ἀφοῦ ἐπέταξε τὸ ἀνετο ταξιδιώτικο πανωφόρι του, ἄρχισε νὰ ἐξετάζη τὴ μηχανὴ τῆς κούρσας.

Σκυμμένη κοντὰ του, ἡ νεαρὰ αὐτοκινήτιστρια παρα-

κολοιθοῦσε μὲ ἀγωνία τὶς κινήσεις του. Σὲ λιγάκι ἡ

νέα ρώτησε σιγὰ ὅπως ρω-

τάει κανεὶς ἕνα γιατρό:

— Εἶναι πολὺ σοβαρὸ;

— ἸΧμ, ναί... ἀρκετὰ, πρέ-

πει ν'ἀντικατασταθοῦν δυὸ

μπουζί.

— Καί... θὰ χρειαστῇ πολ-

λὴ ὥρα;

— Δύο ἢ τρεῖς ὥρες...

— ὦ! Κι' ἐγὼ πού ἔδω-

σα τὸ λόγο μου νὰ εἶμαι

στὸ Μπιαρρίτζ γιὰ τὸ

γεῦμα.

— Στὸ Μπιαρρίτζ;

— Ναί, θὰ ἀνησυχῶσιν

οἱ γονεῖς μου ἂν δὲν φτάσω

ἐγκαίρως, ἔπειτα νυχτάνει

τόσο γρήγορα αὐτὴ τὴν ἐ-

ποχὴ... καὶ θὰ περάσω, τίς

Λάντ, ὁλομόναχη.

Ἐκεῖνος σκέφθηκε μερι-

κὰ λεπτά, ἔπειτα εἶπε, παίρ-

νοντας μιὰ ἀπόφαση.

— Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ

σὰς ρυμουλκήσω στὸ πῶ

κοντινὸ χωριό. Θ' ἀφίστη

ἀμάξι σας σ' ἕνα γκαράζ

κι' ὕστερα θὰ σὰς συνοδεύ-

σω ὡς τὸ Μπιαρρίτζ ὅπου

σὰς δίνω τὸ λόγο μου νὰ-

σαστε τὴν ὥρα τοῦ γεύ-

ματος, γιατί δὲν μὰς μέ-

νουν παρὰ μόνον 150 χιλι-

όμετρα νὰ κάνωμε.

— Καὶ τὸ αὐτοκίνητό μου;

— Θ' ἀναγκασθῇτε νὰ τὸ

ζητήσετε μιὰ ἄλλ' ἡμέρα.

Δυστυχῶς εἶναι τὸ μόνον

πού εἶμαι σὲ θέσι νὰ σὰς προσφέρω. Εἶναι ἀπαραίτητο

νὰ βρισκόμαι στὰ σύνορα προτοῦ νυχτώσῃ...

Ἡ νέα γυναίκα ἦταν διστακτικὴ. Μποροῦσε ἀρὰ γε νὰ

ἐμπιστευθῇ τὸν ἑαυτὸ της σ' αὐτὸν τὸν ἀγνωστό;

Ἦταν νέος, κομπῶς, κορέκτ. Ἦταν λοιπὸν προτιμότερο νὰ τὸν

ἀκολουθήσῃ παρὰ νὰ κινδυνέψῃ νὰ μείνῃ μόνη τῆς στὴν ἐ-

ρημιά πού βρισκόταν.

— Δέχομαι κύριε καὶ σὰς εὐχαριστῶ.

Τὰ λίγα χιλιόμετρα πού τοὺς ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ πῶ

κοντινὸ χωριό, τὰ διέσχισαν μὲ ἀρκετοὺς κόπους. Τὸ μι-

κρὸ αὐτοκίνητο κλιδονιζότανε πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο. Ἀπὸ

καρδὸ σὲ καρδὸ ὁ νέος γύριζε γιὰ νὰ δῇ μήπως ἔχασε

τὸ φορτίο, πού ἔσερνε κατόπιν του.

Ἄμα φτάσανε στὸ χωριό, ἐμπιστευθῆκανε τὸ αὐτοκι-

νητάκι σ' ἕνα γκαράζ, καὶ ἐξεκίνησαν πάλιν.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην πού τρέχω κάπως γρήγορα.

Κάποια ἐπείγουσα ὑπόθεση μὲ καλεῖ στὴν Ἰσπανία.

ΠΛΑ'Ι' - ΠΛΑ'Ι' ΜΕ ΚΑΠΟΙΟΝ ΑΓΝΩΣΤΟ

— ὦ, μ' ἀρέσει ὁ ἱλιγγὸς τῆς ταχύτητος, τοῦπε ἐκείνη χαρούμενα.

— Ἐπιτρέψατέ μου νὰ πα-

ρουσιασθῶ. Ρισάρ Μπαρίν.

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ Λίλιαν Δερ-

λάνυ.

Καὶ ἄρχισε νὰ γελά μὲ κέφι.

— Διασκεδάσετε; εἶπε ὁ νέος.

— Πολύ... Ἡ περιπέτεια αὐτὴ

μοῦδωσε ἕνα περίεργο κέφι.

— Ἡ περιπέτεια!

— Ἀκριβῶς...

— Μὰ τί ἐκάνατε μόνη σ' αὐτὸ τὸ δρόμο;

— Ἐγύριζα ἀπὸ τὸ σπῆτι κάποιας φίλης μου πού κά-

θεται στὴν Ἀρκασον, ὅπου εἶχα μείνει ἀρκετὲς μέρες.

— Παράτολμο λιγάκι... μιὰ γυναίκα μόνη...

— Τί εἶχα νὰ φοβηθῶ; τίς κακὲς συναντήσεις;

Ὁ νέος ἐχαμογέλασε, μαντεύοντις πὼς ζητοῦσε νὰ

τὸν περάσῃ.

— Ὅχι, τόσο τίς κακὲς συναντήσεις, ὅσο τίς «πάν» τοῦ

αὐτοκινήτου.

— Βλέπετε ὡς τόσο πὼς

ὅλα διορθώνονται.

— Ἀλήθεια, πρέπει νὰ

ἐλπίζῃ κανεὶς πάντοτε

στὴν τύχη.

Καὶ νευρικὰ ἐπάτησε τὴν

ταχύτητα.

Τὸ ἀμάξι ἄρχισε νὰ τρέ-

χῃ πῶ γρήγορα.

Ἡ Λίλιαν τὸν κύτταξε

κρυφὰ. Ἀναλογιζόταν πὼς

ἦταν ἀληθινὴ περιπέτεια

νὰ ταξιδεύῃ αὐτὴ πλάι σ'

ἕναν ἀγνωστό καὶ ἀπε-

λάμβανε τὴν γοητεία αὐ-

τῆς τῆς περιπέτειας. Τὸ

αὐτοκίνητο ἔτρεχε σὰν βε-

λίδα ἀνάμεσα στίς δύο σει-

ρὲς τῶν δένδρων τοῦ δρό-

μου, διασχίζοντας τὰ χα-

ριὰ χωρὶς σχεδὸν νὰ ἐλατ-

τώσῃ τὴν ταχύτητά του.

Σὲ κάποιο συνοικισμὸ

δυὸ χωροφύλακες πεταχθή-

κανε μπρὸς τοὺς. Ὁ μετρη-

τῆς τῆς ταχύτητος ἐδείχννε

105 χιλιόμετρα. Σφυρίγμα-

τα, χειρονομίες... Μὰ τὸ

αὐτοκίνητο δὲν ἔσταμά-

τησε.

— Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ

τρέχωμε τόσο γρήγορα;

ρώτησε ἡ νέα, ἅμα ἐκείνος

ἄρχισε νὰ τρέχῃ πῶ κα-

νονικά.

— Δυστυχῶς! ναί...

— Μὰ οἱ χωροφύλακες;

— Δὲν βαριέσθε... Συνή-

θισα πιά.

Ἡ Λίλιαν ἐθαύμαζε

τὴν ψυχραιμία του, κι' ἐκείνη τὴν ντιστείδον πού τὸν ἔκα-

νε, ἀναμφιβόλως ἕναν ἀληθινὸ ντζέντλεμαν.

Ἡ ἀνάγκη ἴσως ἔκανε νὰ σταματήσουν στὴν Μπαγιὸν γιὰ

νὰ πάρουνε βενζίνη.

— Ἀφήστε με ἔδω, εἶπε ἡ Λίλιαν μὲ κάποια λύπη στὴν

φωνή. Ἀπὸ δὴ μπορῶ νὰ πάρω τὸ τραῖνο καὶ νὰ πάω στὸ

Μπιαρρίτζ.

Ὁ Ρισάρ τὴν κύτταξε χαμογελώντας.

— Ὅχι, σὰς ἔδωσα τὸ λόγο μου νὰ σὰς πάω σπῆτι σας...

Ποῦ μένετε;

— Στὸ Αὐτοκρατορικόν...

Τὸ αὐτοκίνητο ἐξεκίνησε καὶ πάλιν. Τὴν στιγμή πού ἐ-

πρόκειτο ν' ἀφίσουν τὴν πόλιν, ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο πού

ἔτρεχε μὲ μεγάλη ταχύτητα προσπαθοῦσε νὰ τοὺς ξεπεράσῃ.

Μὰ ὁ Ρισάρ χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμίαν του, τὸ

ἐπέρασε πολὺ γρήγορα.

— Εἶναι τρελλοί, φώναξε ἡ Λίλιαν, ὅταν ξαναβρεθῇ

κάνει ἀπὸ τὸ δρόμο, θάλεγε κανεὶς πὼς θέλανε νὰ γίνῃ

κανένα δυστύχημα...

— Ἀλήθεια, ἡ ἀστυνομία θὰ ἔπρεπε νὰ συλλαμβάνῃ

αὐτοὺς τοὺς τρελλοὺς σῶφέρ, εἶπε γελώντας ὁ Ρισάρ, καὶ

δυνάμωσε τὴν ταχύτητα.

Μπρὸς τὸ φωταγωγημένο ξενοδοχεῖο, τὸ αὐτοκίνητο

ἔκαμε χαριτωμένον ἐλιγμό.

Ἡ Λίλιαν κατέβηκε ἀργὰ κι' ἔτεινε τὸ χέρι της στὸ

νέο, πού ὀρθὸς καὶ ἀσκεπὴς στεκότανε ἀμίλητος.

— Εὐχαριστῶ, μουρμούρισε ἡ Λίλιαν, σὰς εἶμαι πολὺ

εὐγνώμων.

Ἔερετε τ' ὄνομά μου καὶ τὴν διεύθυνσή μου: Ὑπο-

σχεθῆτέ μου λοιπὸν, πὼς θὰ μοῦ γράψετε πὼς πῆγε τὸ

ταξίδι σας.

Ἀποτόμως ὁ Ρισάρ ὑποκλίθηκε καὶ φιλώντας τὸ μικρὸ

χεράκι πού ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸ κρατῇ, ἐψιθύρισε:

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι.

Μ' ἕνα πήδημα ἀνέβηκε στ' ἀμάξι του καὶ ἐξεκίνησε.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ ΜΗΤΕΡΑ

Ἡ κυρία Μαλντεχέρ τὸ πρῶτον ἔ-
τος τοῦ γάμου της ἐγέννησε ἕνα παι-
δί, τὸ δεύτερον διδυμα, τὸ τρίτον ἔ-
τος τρίδυμα, τὸ τέταρτον τετράδυμα,
τὸ πέμπτον πεντάδυμα καὶ τὸ ἕκτον
ἔτος ἀπὸ τοῦ γάμου της ἐγέννησε
συγχρόνως ἑξαιρέτως 21 παιδιά. Ἀπέθανε
ὁμως κατὰ τὸν τελευταῖόν της τοκε-
τόν.

Ὁ ἱατρός Ἀμβρόσιος Παρέ, ὁ ὄνο-
μαζόμενος πατέρας τῆς Νεωτέρας
χειρουργικῆς ἀναφέρει εἰς τὸ σύγ-
γραμμά του περὶ «Τεράτων» τὴν πε-
ρίπτωσιν αὐτὴν. Εἶχε παραστῇ εἰς
τὸν τοκετὸν τῶν ἐξαδύμων κληθεὶς
ἀπὸ τὸν βασιλέα Ἑρρίκον Β' ὁ ὁποῖος
εἶχε δεῖξαι ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον
διὰ τὴν διαρκῶς αὐξανομένην οικογέ-
νειαν τῆς κ. Μαλντεχέρ.

Ο ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ ΠΟΥ ΕΖΗΣΕ 70 ΕΤΗ

Ὁ Φραγκίσκος ντὲ Τσίβιλλε ἔθεω-
ρήθη νεκρὸς καὶ ἐτάφη τὸ 1562. Μετὰ
ἑξ ὥρας—κατ' ἀπαίτησιν τοῦ ἀδελφοῦ
του—ἐγίνε ἐκταφὴ τοῦ πτώματος καὶ
ὁ νεκρὸς ἀπεδείχθη ὅτι δὲν ἦταν νε-
κρὸς, ἔζησεν ἀκόμη ἑβδομήντα ἔτη καὶ
πέθανε σὲ ἡλικίαν ἑκατὸν πέντε ἐτῶν
ἀπὸ κρύου καὶ τοῦ ὁποῖον ἔπαθε «ἐπειδὴ
ἔκανε σερενάτα εἰς τὴν δέσποιναν τῆς
καρδιάς του ὅλην τὴν νύκτα». Αὐτὰ
βεβαιούνται ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ
τάφου του πού ὑπάρχει εἰς τὸ Μιλὰ-
νον.

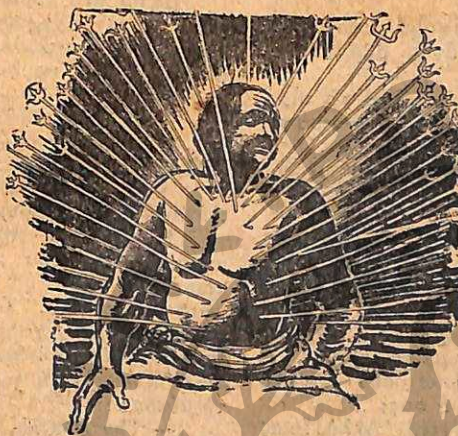
ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ

Ἴδου καὶ ἕνας περίεργος ἀριθμὸς ὁ
ὁποῖος πολλαπλασιαζόμενος διδὲι γι-
νόμενον τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ
τὰ ἴδια ψηφία κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν
σειράν:

142857 X 2 = 285714
142857 X 3 = 428571
142857 X 4 = 571428
142857 X 5 = 714285
142857 X 6 = 857142
ἀλλὰ αἰφνιδίως:
142857 X 7 = 999999

Η ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ὅλα τὰ μέλη τῆς οικογενείας τῶν
Κολομπιέρ εἰς τὸ Νανσύ τῆς Γαλλίας
εἶχαν δύο ἀριστερὰ χέρια· δηλαδὴ καὶ
τὰ δύο χέρια τῶν ἦσαν ἀριστερά. Ἡ
ἰδιοτροπία αὐτῆς τῆς φύσεως μετεδί-
δετο εἰς τοὺς ἀρρενας μόνον καὶ τὰ
θηλυκὰ ἐξαίρουντο. Καθ' ὅλα τὰ ἄλ-
λα ἦσαν ὅλοι κανονικώτατοι ἄν-
δρες.

Ο ΦΑΚΙΡΗΣ ΜΕ ΤΑ ΒΕΛΗ

Αὐτὸς ὁ Ἰνδὸς ἀσκητὴς ἀπὸ τὴν
Σιγκαπούρην, ἐβάδιζε τρία μίλια ὑπὸ
τὸν φλέγοντα ἥλιον μὲ πενήντα βέλη
καρφωμένα εἰς τὸ σῶμά του. Μπορεῖ
νὰ φαντασθῇ κανεὶς τὴν τρομερὰν ἀ-
γωνίαν τοῦ ἀνθρώπου εἰς κάθε βῆμα
του. Αὐτὸ ἀποδεικνύει πόσον πόνον
μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ τὸ ἀνθρώπινον σῶ-
μα ὑπὸ ὀρισμένας ψυχικὰς καταστά-
σεις.

ΑΝΤΟΥΑΝ ΝΤΕ ΚΟΥΡΣΟΝ

ΕΦΟΝΕΥΣΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΤΟΥ

Ὁ Παῦλος Ἰμπέρ κατεδικάσθηκε
ἀπὸ τὸ γαλλικὸν κακούργιοδικεῖο τοῦ
Βορδὸ εἰς θάνατον «ἐπὶ φόνῳ». Ἀρ-
γότερα ἔγινε μετριασμὸς τῆς ποινῆς
του καὶ τὸν ἔστειλαν στὰ κάτεργα
τῆς Γουιάνας τῆς Γαλλικῆς ἀποικίας
εἰς τὴν Ἀμερικήν.

Στὸ 1860, ἀφοῦ πέρασαν εἴκοσι ἕνα
ἔτη ἀπὸ τὴν καταδίκην του ὁ Γενικὸς
Εἰσαγγελεὺς, ἐζήτησεν ἀπὸ τὸ Γαλλι-
κὸν Ἀκυρωτικὸν Δικαστήριον τὴν ἀνα-
θεώρησιν τῆς δίκης. Κατὰ τὴν ἀνα-
θεώρησιν ὁ Ἰμπέρ ἠθωώθη διότι ἀπε-
δείχθη ὅτι τὸ ὑποτιθέμενον θῆμά του
ἦτο ὁ ἴδιος ὁ Ἰμπέρ!

ΠΟΛΥΤΕΚΝΟΙ

Ὁ Μουλαί Ἰσμαήλ, ὁ ἐνδοξότερος
αὐτοκράτωρ τοῦ Μαρόκου, μπορούσε
κυριολεκτικῶς νὰ πῇ ὅτι εἶνε «πατέ-
ρας τῆς χώρας του». Ὁ Μουλαί Ἰ-
σμαήλ ἐκυβέρνησεν ἐπὶ πενήντα ἑπτὰ
ἔτη καὶ εἶχε τὴν πρωτεύουσάν του εἰς
Ταριλάτ. Εἶχε πάρε πολλὰς γυνα

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΒΡΑΒΕΥΘΗΚΕ ΜΕΤΑΞΥ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΩΝ ΔΙΑ ΤΟ ΑΔΙΑΠΤΩΤΟΝ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΕΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΟΥ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Και στρέφοντας την πλάτη προς το Σαντέρ βράδισε προς την κρεββατοκάμαρα.

Ύστερα από λίγο, άκουστήκε η φωνή του.

— Η επίθεση εναντίον σας έγινε λοιπόν από δω κυρία;

— Η Ένκαρνασιόν άφησε το shaher και πήγε να συναντήσει τον Βένε.

— Άκριβώς σ' αυτό το μέρος είπε.

— Θυμάστε αν αυτή η πόρτα που είναι στο πλατύσκαλο ήταν ανοιχτή;

— Μισοανοιγμένη θαρρώ. Δεν είδα καλά.

— Εκείνος που σάς έπετέθη λοιπόν, δεν μπορούσε παρά να στέκεται σ' αυτό το μέρος;

— Ο έπιθεωρητής έδειχνε τη γωνία που σχημάτιζε το τζαλένιο φύλλο της πόρτας που χώριζε τα δυο δωμάτια και η πόρτα της κρεββατοκάμαρας που άνοιγε στο πλατύσκαλο.

— Κατά πάσαν πιθανότητα.

— Είναι βέβαιο είπε ο Βένε.

Λίγα λεπτά έμεινε σιωπηλός, συλλογισμένος. Έρριξε μια ματιά στο κρεββάτι.

— Φαντάζομαι, είπε τέλος γυρίζοντας προς τον Σαντέρ, ότι αυτά τα παλιά έπιπλα άπαιτούν να είναι στρωμένο το κρεββάτι με κανένα χρυσούφαντο πάπλωμα από λευκό μετάξι, ή κάτι παρόμοιο.

— Ο Σαντέρ τα έχασε μ' αυτή την παρατήρηση. Κύτταξε την Ένκαρνασιόν, έπειτα το κρεββάτι κι' άπάντησε.

— Έννοείται... Μα... μ... διερωτώμαι πού είναι τώρα αυτό το πάπλωμα.

— Δε θέλει να πείτε, είπε ο Βένε μ' αδιάφορο ύφος, πώς δεν έχετε πού βρίσκεται; Αυτό το πάπλωμα θά'ναι βαμμένο με αίμα. Φαντάζομαι πώς ο άνοκρητής...

— Ο άνοκρητής δε μου μίλησε καθόλου γι' αυτό. Και γώ είχα ξεχάσει έντελώς αυτή τη λεπτομέρεια. Χωρίς τον ύπαινιγμό το δικό σου... Ο Βένε γύρισε στο σαλόνι.

— Ίσως να το πήραν μαζί με το σώμα του φίλου σας. Για να το τυλίξουν φαίνεται. Αν το ξαναβρήτε θα με υποχρεώσετε να με είδοποιήσετε.

— Ενώ η Ένκαρνασιόν πέρβριε το κοκτέιλ ο Βένε πλησίασε τον Σαντέρ.

— Όταν γυρίσατε με το γιατρό ρώτησε, θα πήρατε βέβαια το άσανσερ για να μην άργήσετε.

— Θελήσαμε να το πάροουμε δηλαδή, διώρθωσε ο Σαντέρ, αλλά δε δούλευε και άναγκαστήκαμε ν' ανέβουμε τη σκάλα.

— Δε δούλευε όλη την ήμερα χτές, ή μήπως δεν κάματε αυτή τη παρατήρηση παρά μόνο στην έπιστροφή σας;

— Μόνο τότε το πρόσεξα, άπάντησε ο Σαντέρ. Άλλά ίσως να μη δούλευε όλη την ήμερα. Ο θυρωρός θα σάς πληροφορήσει καλύτερα από μένα.

— Έχετε δίκιο, είπε ο Βένε.

— Πήγε στο παραθύρο, με το κοκτέιλ στο χέρι, και άφου έρριξε ένα παρατηρητικό βλέμμα γύρισε.

— Αυτός ο άνθρωπος με τα γένεια ήταν πρώτης τάξεως σκοπευτής.

Και αλλάξοντας πάλι θέμα.

— Δε θα μπορούσατε να μου δώσετε ένα δείγμα του γραψίματος σας κύριε Σαντέρ, καθώς και του γραψίματος των φίλων σας; Και σεις κυρία μου, μήπως έχετε τίποτα λέξεις γραμμένες πουθενά;

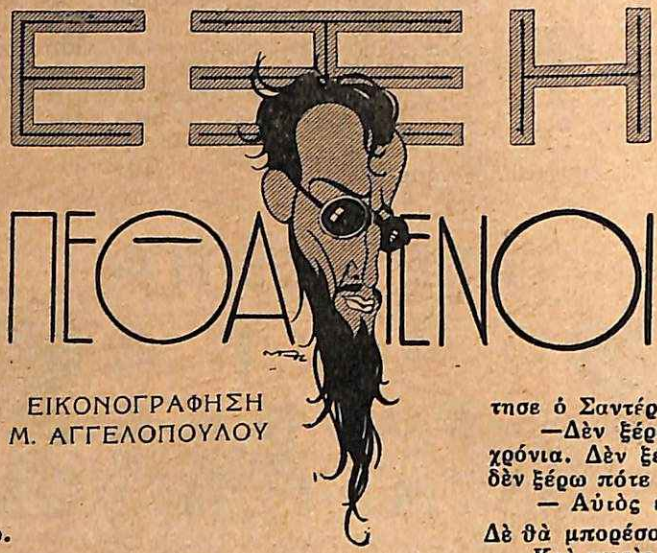
— Η Ένκαρνασιόν του έτεινε ένα έπισκεπτήριο όπου είχε μουντζουρώσει μερικές λέξεις εύχαριστίας. Άλλά ο Σαντέρ δεν μπόρεσε να κρατηθή και ψάχνοντας τα συτάρια ενός μικρού γραφείου:

— Κάνετε συλλογή από αυτόγραφα, κύριε Βένε; ρώτησε στον ίδιο πάντα τόνο.

— Ο έπιθεωρητής άπάντησε:

— Αυτή είναι ή μόνη μανία μου, Κι' έπειτα ρώτησε.

STANISLAS STEEMAN

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ Μ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

— Μήπως βρίσκονται εδώ οι άποσκευές του κυρίου Ναμντ και του κυρίου Ζερνικό.

— Του πρώτου μόνο. Τις άλλες τις πήρε ο κύριος Βολγέρ, για να τις έξετάση φαίνεται.

— Αν δεν σάς κόνη κόπο θα ήθελα να καταγράψουμε αύριο μαζί τις άποσκευές του φίλου σας.

— Εύχαρίστως. Μόνο να με είδοποιήσετε! Άποφάσισα να φύγω για δυο μέρες. Θα κατοικήσω στο ξενοδοχείο ο «Τιτανικός».

— Α, έκανε ο έπιθεωρητής που φαινόταν να έχη άλλο το νου του.

— Ύστερα από λίγο πάλι ρώτησε.

— Φαντάζομαι πώς είναι αδύνατο να έπικοινωνήση κανένας με τον Τινδλ και τον Γκρίμπ.

— Όλως διόλου αδύνατο άπάντισε ο Σαντέρ.

— Δεν ξέρω τίποτα γι' αυτούς τώρα και πέντε χρόνια. Δεν ξέρω πού βρίσκονται αυτή τη στιγμή, δεν ξέρω ούτε θα φθάσουν.

— Αυτός είναι ο κόσμος είπε ο άσινομοικός.

Δε θα μπορέσουν να άμυνθούν.

Και χωρίς να έξηγηθή περισσότερο, χαιρέτισε τους συνομιλητές του μ' ένα μικρό κούνημα του κεφαλιού, έβγηκε κι' έκλεισε πίσω την πόρτα.

— Θεέ μου, είπε η Ένκαρνασιόν. Δε δοκίμασε καν το κοκτέιλ του. Και έκαμε άμέσως τη σκέψη, πώς αυτό ήταν κακό προμήνυμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VIII ΔΥΟ ΑΝΤΡΕΣ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κάτω στα πόδια τους ή λίμνη άπλωνόταν δίχως καμιά ρυτίδα. Ήταν ολόμοναχοι πάνω στην ταράτσα. Ανάμεσά των πάνω στο τραπέζι, ένα κατακκόκκινο γαρούφαλο έβρινε μέσα σ' ένα στενό χρυστάλλινο βάζο. Ο μαίτρ ντ' ότλ είχε από μακρυνθή.

— Είναι ή πρώτη μέρα του φθινοπώρου είπε ο Σαντέρ.

Πήρε με προσοχή το βάζο με το γαρούφαλο που του έκρυβε κάπως την Ένκαρνασιόν και το τοποθέτησε στο πλαϊνό τραπέζι.

— Η νέα γυναίκα φορούσε ένα πολύ απλό φόρεμα μώβ που πήγαινε τόσο άρμονικά με τα μαύρα της μαλλιά.

Τι περίεργο πράμα ήταν αυτή η γυναίκα. Περίμενε δυο χρόνια, ένα άντρα που είχε γνωρίσει λίγες ώρες μονάχα, και τώρα, ή τραγική του έξαφάνιση δεν της είχε άποσπάσει ούτε ένα δάκρυ. Τι συλλογισμούς έκρυβε αυτό το μέτωπο το ώραιό, το λίγο χαμηλό και ίσιο, που προσέδινε τόση ένεργητικότητα και τόση δύναμη σ' αυτό το πρόσωπο; Ώς πού μπορούσε να φθάση αυτή ή γυναίκα σπρωγμένη από τον έρωτα ή από το μίσος;

— Την άγαπώ, την άγαπώ. Έλεγε ο Σαντέρ από μέσα του για έκαστη φορά εκείνο το βράδυ. Είχε μεγάλη έπιθυμία να της το πη, μα μπροστά στο αινιγματικό βλέμμα της σόστιζε, έχανε την ψυχραιμία του. Καταλάβαινε πώς άκούσε μια παράκαιρη έρώτηση για να καταστρέψη αυτές τις πολύτιμες στιγμές που οι δυο τους έμεναν ολόμοναχοι και σιωπηλοί και πού άφιναν κάπως τον Σαντέρ να πιστεύη πως ή καρδιά της νέας γυναίκας έπαλλε σύμφωνα με τη δική του.

— Άλλά έπειδή όταν είπε: είναι ή πρώτη ήμερα του φθινόπωρου, ή Ένκαρνασιόν τον είχε άτενίσει με το ωραίο της βλέμμα το τόσο τρυφερό και του είχε μειδιάσει, ο Σαντέρ πήρε θάρρος και σαν από το βάθος ενός όνειρου άπλωσε το χέρι στο τραπέζι και τόλμισε πάνω στο χέρι της Ένκαρνασιόν.

— Λοιπόν; είπε.

— Η Ένκαρνασιόν έσκυψε το κεφάλι και ο Σαντέρ έκαμε το συλλογισμό πώς ίσως δειλίαζε να τον κυττάξη στα μάτια για να μη προδώση τον αισθηματικό της κόσμο. Το χέρι του έσφιξε περισσότερο το χέρι της νέας γυναίκας και με το λαιμό στεγνόν βάλθηκε να πη τις λέξεις που θα τη βοηθούσαν να βρη όριστικά πια το δρόμο της καρδιάς της. Άλλ' εκείνη μίλησε πρώτη.

— Μα δεν είχε φοβερό να μην μπορούμε να ξέρουμε θετικά

αν ο Μάρκελλος ζή ή πέθανε. Πέρασαν λίγα λεπτά πριν κατορθώση ο Σαντέρ ν' άπαντήσει.

— Αυτός ο Βορομπέιτσικ δε μου λέει σπουδαία πράγματα. Όλες του οι προσπάθειες έμειναν άκαρπες.

— Πού τ' έχετε; Δεν είναι άνθρωπος να διαλαλή τη σκέψη του. Έγώ έχω έμπιστοσύνη στη μέθοδό του.

— Άλλά άκόμα δεν άνακάλυψε τίποτε σχετικό με την άρπαγή του σώματος του Μάρκελλου, ο νυχτοφύλακας δεν είδε τίποτα και...

— Μα... Τον είχα στείλει στο κτήμα... και άσανσερ δε δούλευε. Μπορείτε να φαντασθήτε τον άνθρωπο με την κόκκινη γενειάδα να κατεβάση τη σκάλα κρατώντας ένα αίμόφυρο σώμα στους ώμους του, να διασχίξη τον προθάλαμο και να περιφέρεται άνεμόχλητος στους διαδρόμους;

— Άλλά, είπε η Ένκαρνασιόν.

Και τα γέλια της έσφρισαν το τραπεζομάντιλο.

— .. Έα αυτοκίνητο μπορούσε να τον περιμένη από την πίσω έξοδο. Κύτταξε τον Σαντέρ κατάματα κι' αυτός διάβασε στα δικά της μάτια μια άπεγνωσμένη παράκληση.

— Δε θέλετε να μου πείτε, αν πιστεύετε..., αν έχετε... αν ο Μάρκελλος ζή άκόμα;

— Ο Σαντέρ κούνησε το κεφάλι.

— Κανένας δεν μπορεί να σάς δώση μια θετική πληροφορία γι' αυτό. Όλη αυτή ή ιστορία είναι πολύ μπερδεμένη. Ο πυροβολισμός, ή άρπαγή του σώματος, ο στιγμιαισμός.

— Ο στιγμιαισμός έκαμε σκεπτική ή Ένκαρνασιόν. Δεν είναι άπίθανο να τον άπήγαγαν μόνον και μόνο γι' αυτό.

— Γιατί;

— Για σκεφθήτε, μās άνακοίνωσε πώς μόνο μ' αυτό το στιγμιαισμό μπορούσε κανένας ν' άνακαλύψη το μέρος όπου ήταν κρυμμένος ο θησαυρός. Αν έκλεψαν τον Μάρκελλο για να τον άναγκάσουν ν' άποκαλύψη το μυστικό της κρύπτης.

— Όχι άδύνατο Σαντέρ.

— Έλεγε όχι έτσι από σύστημα, γιατί είχε κουραστή ν' άπαντά, γιατί ένιωθε τη νέα γυναίκα να του διαφεύγη. Μα δεν μπορούσε παρά να βρη όρθο το συλλογισμό της νέας γυναίκας. Και ο Βορομπέιτσικ είχε κάμει άράγε κι' αυτός τον ίδιο συλλογισμό; Δεν είχε φανή να δίνη σημασία σ' οτι τη λεπτομέρεια. Η αλήθεια ήταν πώς ο Βορομπέιτσικ δε φαινόταν να διδη σημασία σε τίποτα.

— Ο Σαντέρ άρπαξε το μπουκάλι και γέμισε το ποτήρι της Ένκαρνασιόν.

— Άποροφημένη από τις σκέψεις της έσφιγγε στα χείλη της και ήπιε το διάφανο κρασί γουλιά γουλιά. Ένώ έδειχνε στη νέα γυναίκα ένα σημείο στη λίμνη ο Σαντέρ της έαναγέμισε το ποτήρι.

— Η νύχτα είχε έσπλωθι στον ουρανό και στη γή. Φωνές διάφορες και συγκεχυμένες, σκληρές ή που μόλις άκούγονταν ύψωναν στο σκοτάδι. Ο μαίτρ ντ' ότλ άναψε μια λάμπα και έφερε διακριτικά άκόμα ένα μπουκάλι.

— Η όρχήστρα του Σαβού άρχισε εκείνη τη στιγμή σε χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά ένα βάλς της μόδας.

— Ο Σαντέρ άντιλήφθηκε μια άπότομη αλλοίωση στα χαρακτηριστικά της Ένκαρνασιόν.

— Θεέ μου, είπε μια φωνή χαμηλή, βαθεία και δπως πάντα τραγουδιστή πόσες άναμνήσεις!

— Ο Σαντέρ όταν βρισκόταν στο πλάι της νέας δεν ήταν ποτέ κύριος του έαυτού του. Άλλά έφθανε να πη «Θεέ μου» εκείνο τον περίεργο τόνο φωνής και με κείνο το μορφασμό των χειλιών της για να χάση άμέσως και τη λίγη ψυχραιμία που του έμενε. Είπε:

— Μικρό μου... Θέλετε να χορέψουμε μαζί; Ίσως κατορθώσω να σάς κάμω να ζήσετε τα περασμένα.

— Η Ένκαρνασιόν φάνηκε να διστάξη, μα άμέσως δέχτηκε. Παράφορ, με κίνδυνο να διαλύση το όνειρο, ο Σαντέρ την έσφιξε δυνατά και την παρέσυρε.

Μα καθώς περνούσαν μπρος από την πόρτα του έστιατορίου, μια φωνή γρήγορη είπε:

— Καλησπέρα.

— Η γοητεία είχε διαλυθή. Το ζεύγος σταμάτησε.

— Η φωνή ξαναείπε:

— Να μη σάς έμποδίσω τουλάχιστον διασκεδάστε.

— Ο Σαντέρ προχώρησε και άνεγνώρισε τον Περλονζούρ.

— Έσύ, είπε.

Χωρίς να το θέλη ή φωνή του ήταν έχθρική.

— Βαριόμουνα άπάντησε ο φίλος του και...

— Ήρθες να μās ζαλίσες;

— Η Ένκαρνασιόν έπιασε το μπράτσιο του Σαντέρ.

— Θάθελα να γυρίσω σπίτι άγαπητέ μου Σαντέρ.

— Καλό, άπάντησε ο Σαντέρ. Μια στιγμή να φέρω το πανωφόρι σας. Το αφήκατε στην καρέκλα, δεν είναι έτσι;

— Νάτο, είπε ο Περλονζούρ.

— Ο Σαντέρ αισθανόταν να τον κυριεύη ένας άγριος θυμός. Τι σήμαινε αυτή ή άνεπιθύμητη παρουσία του φίλου του; Δεν είχε πη σε κανένα πώς θάρχόταν άπόψε με την Ένκαρνασιόν. Ώστε λοιπόν ο Περλονζούρ τον παρακολουθούσε! Δύο τρία λεπτά ο Σαντέρ άργοπόρησε για να κανόνιση τον λογαριασμό. Φθάνοντας το πλατύσκαλο άντιλήφθηκε, σε άπόσταση δέκα μέτρων από κεί, τον Περλονζούρ ν' άπομακρύνεται άπότομα από την Ένκαρνασιόν.

Με το πρόσωπο σκυθρωπό ο Σαντέρ κατέβηκε γρήγορα τη σκάλα, διέσχισε την αύλη, προσπέρασε το φίλο του και τη νέα γυναίκα χωρίς να τους κυττάξη και άνοιξε την πόρτα ενός πολυτελεστάτου αυτοκινήτου που είχε άγοράσει την προηγούμενη μέρα.

— Καθήστε και οι δυο στο βάθος, είπε.

Και τοποθετήθηκε μπροστά στο τιμόνι με τη δαιμονισμένη διάθεση να τα σπάση όλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IX ΕΠΕΙΓΟΝ ΚΑΙ ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟ

— Ο άνθρωπος πήρε την βαλίτσα του από το δίχτυ και την τοποθέτησε πάνω στο κάθισμα. Έπειτα έσκυψε μια φορά άκόμα από τη θυρίδα του βαγονιού.

— Ήταν κοντόχοντρος με μαλλιά ξανθά, μάτια πολύ γαλανά, ένα μικρό μουστάκι κομηνισμένο από την νικοτίνη. Φορούσε ένα κοστούμι μπλε καλοραμμένο και ένα πανωφόρι ρεγκράν. Γιάττες άνοιχτόχρωμες, κοπέλλο από μολάν καστόρι στο χέρι και ένα μπριλλάντι στη γροβάτα. Το κάθε τι σου θύμιζε αυτή την ιδιαίτερη κομψότητα των νεοπλούτων και των κοσμογυρισμένων.

— Ο ταξιδιώτης άναψε ένα πούρο, τράβηξε μερικές λαίμαργες ρουφιζιές, έπειτα φόρεσε τα γάντια του, που άσφαλώς δεν τα είχε μεταχειριστή περισσότερο από δυο τρεις φορές.

Το τραίνο έφτασε στο μεγάλο σταθμό βραβάνι.

— Ο ταξιδιώτης άνοιξε την θυρίδα, φώναξε ένα άχθοφόρο, του παρέδωσε τις άποσκευές του και τον διέταξε να τον άκολουθήση.

Μόλις πέρασαν την πόρτα του σταθμού, ο ταξιδιώτης σταμάτησε ένα ταξί, άλλά, πριν άνέβη, έρριξε γύρω του θαιπωμένα βλέμματα. Καθώς καθίξε άναπαυτικό μουμούρισε σιγά...

— Πέντε χρόνια!... Θεέ μου, πώς όλα μου φαίνονται διαφορετικά.

— Ύστερα από λίγο παραξευεύτηκε, πώς δεν ξεκινούσε το αυτοκίνητο και έκαμε την παρατήρηση σι ν' οδηγό. Αυτός κάπως θυμωμένος άπάντησε πώς περίμενε άκόμα να του δώσουν διευθύνση.

Φώνασε στον άνθρωπο το όνομα ενός από τα μεγαλύτερα ξενοδοχεία της πρωτεύουσας κι' έπειτα με τα πόδια έσπλωμένα, άναπαυτικά, καθισμένος στα πέτσινα μαξιλάρια, άρχισε να κάνη τη σύγκριση της θριαμβευτικής έπιστροφής του με την άξιοθρήνητη άναχώρησή του πριν από πέντε χρόνια.

— Από δρόμους που είχε ξεχάσει δόλοτελα, έφθασε στο ξενοδοχείο μερικά δευτερόλεπτα πριν από κάποιο άλλο ταξί που στα

μάτησε πίσω από το δικό του κοντά στο πεζοδρόμιο. Μπήκε στη μεγάλη αίθουσα την καλοφωτισμένη, με σταθερό βήμα χωρίς να σκεφθεί να γυρίσει να κοιτάξει πίσω του· ένας άνθρωπος στη θέση τη δική του δεν γυρίζει πίσω και δεν κυττάζει ούτε δεξιά ούτε αριστερά, όταν μπαίνει σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο. Ζήτησε το καλύτερο διαμέρισμα. Ο διευθυντής που είχε μάθει να γνωρίζει τους ανθρώπους, του το παρεχώρησε άσυζητητά, κι' έσπρωξε μπροστά του τον κατάλογο των ταξιδιωτών.

Ο άγνωστος άνοιξε το πανωφόρι του, το σακκάκι του κι' έβγαλε από μια έσωτερική τσέπη ένα στυλογράφο χρυσό. "Επειτα έγραψε με βαρύ χέρι άκουμπώντας πολύ στην πέννα.

Νέστορ Γκριμπ.

Μπροστά στην τυπική φράση : Τόπος προελεύσεως : ή πέννα του φάνηκε να διατάζει! έπειτα χάραξε γρήγορα με χαρακτηριστικές χοντρούς: «Βινιπέτς».

Σ' αυτό το διάστημα ο οδηγός του ταξί που τον είχε φέρει άλλαξε μερικώς λέξεις με τον οδηγό του άλλου αυτοκινήτου που είχε σταματήσει κι' εκείνο μπήκε στο ξενοδοχείο λίγα λεπτά αργότερα και απ' όπου είχε κατεβή ένας άνθρωπος ψηλός με μαύρα γένεια και με χρυσά γυαλιά.

— Γυρίζεις στο σταθμό;
— Ναι... Παράξενος ό πελάτης μου... Τόν είδες;
— Τόν άνθρωπο με τα μαύρα γένεια;
— Ναι. Κανένας παλαβός, ή κανένας της καταδιώξεως.
— «Ν' ακολουθήσεις αυτό το αυτοκίνητο» μου είπε, δείχνοντας το δικό σου. «Να προσέξεις να μην το χάσεις, άκου; θά' εχες γερό φιλοδόχημα.»

— Τι σου έδωσε.
— Ένα ναπολεόνι. Μήπως...
Το ύπόλοιπο της κουβέντας χάθηκε μέσα στο θόρυβο των μηχανών.

Αφού υπέγραψε τον κατάλογο των ταξιδιωτών ο Γκριμπ μπήκε στον τηλεφωνικό θάλαμο. Ζήτησε έναν άριθυδ, άκουσε ν' άνηχή να κινείται ένα κουδούνισμα, αλλά άπάντησε δεν είχε. Μια δεύτερη προσπάθεια δεν πέτυχε περισσότερο.

— Δεν πειράζει, μονολόνησε ο άνθρωπος — που είχε μάθει να μιλή δυνατά μόνος του—θα ξανατηλεφωνήσω.

Καθώς έβγαине από το θάλαμο, έπεσε πάνω σ' ένα κύριο που μόλις διέκρινε το πρόσωπό του. Προχώρησε λίγο, έπειτα στράφηκε. Ο άνθρωπος φορούσε γυαλιά χρυσά και είχε μαύρα γένεια.

— Που διάβολο τόν ξανάδα, σκέφθηκε ο Γκριμπ. Έκαμε την ίδια σκέψη στην αίθουσα του έστιατορίου όπου έτρωγε μια ώρα αργότερα. Την ίδια σκέψη έκαμε και στο θέατρο όπου πέρασε τη βραδιά, αφού ξαναζήτησε δίχως άποτέλεσμα μια φορά ακόμα τον άριθυδ του τηλεφώνου που είχε ζητήσει και πριν. Και πάλι την ίδια σκέψη έκανε, όταν επανερχόταν πεζός στο ξενοδοχείο του κι' όταν γδυνόταν μπροστά στον καθρέφτη της πολυτελεστάτης κρεβατοκάμαράς του.

Ο Γκριμπ κουδούνισε και διέταξε ένα υπουκάκι μεταλλικό νερό, που άδισσε ολάκερο πριν πλαγιάσει. Ήταν λίγο άπογοητευμένος που δεν μπορούσε να συναντήσει τον Σαντέρ, και διερωτιόταν μάλιστα, αν δεν ήταν αυτός ο πρώτος από τους έξι φίλους που γύριζε. Τέλος άποκοιμήθη και στο όνειρό του είδε πως είχε πιαστεί πάλι στα χέρια μ' εκείνο τον παλάνθρωπο τον Λινκόλν. Αυτά όλα κερα χρόνια είχε παλέψει μαζί του, για να κατορθώσει να ιδρύσει το έμπορικό του γραφείο για γούνες.

Εύπνησε πρωί όπως άλλοτε. Μια ήσυχία που του προσέφερε μεγάλη έν-

τύπωση των περιτριγύριζε. Ξαπλωμένος στο κρεβάτι, άπολάμβανε με ήδονη τη ζεστασιά των σεντονιών και κάπνιζε με τα μάτια κλειστά. Πώς το κάθε τι από τώρα κι' ύστερα θα ήταν εύκολο και άπολαυστικό!

Αύριο θα ήταν στην άγκαλιά της γρηάς μάνας του. Της είχε φέρει ένα μεταξωτό φουστάνι, ένα σάλι με κόκκινα κρόσια και ένα κομπολόι από κοράλι μ' ένα χρυσό σταυρό στην άκρια. Τι εύτυχία την περίμενε!

Σηκώθηκε άκριβώς στις όχτώ. Καθώς πασάλειβε το πρόσωπό του με σαπουνάδα μπρός στον καθρέφτη, άρχισε να τραγουδά. "Αλλά είχε ξεχάσει να ξυρίζεται. Και ή στύψη δέ βαστούσε το αίμα που έτρεχε από τα κοψίματα του προσώπου του. Τέλος, αφού φόρεσε το κοστούμι του το μπλε, κουδούνισε και ζήτησε το πρώτο του ρούφημα. Στο δίσκο που του έφεραν βρισκόταν ένας σταχτής φάκελλος με το όνομά του και με τις άκόλουθες λέξεις χαραγμένες σε μια γωνιά. «Έπειγον και έμπιστευτικό».

— Τώφερε κάποιος, έξηγησε το γκαρσόνι μπρός στο έκπληχιο βλέμμα του Γκριμπ.

Αυτός ξέσχιζε το φάκελλο και έβγαλε από μέσα ένα φύλλο τετραγωνισμένο και διπλωμένο στα δύο. Το ξεδίπλωσε και διάβασε τα παρακάτω γραμμένα από άγνωστο χέρι:

*Έρχομαι Απομόνως
Μάρκελλος Ζερνικό
+ Νέστορ Γκριμπ
Ουμβέρτος Τινόλ
Γιώργος Σαντέρ
Ζάν Περλονζούρ*

Τα δύο πρώτα όνόματα διαγραμμένα, και το δικό του μ' ένα σταυρό στο πλάι!

Ο Γκριμπ δέ διάβαζε ποτέ έφημερίδες και φυσικά άγνοούσε το θάνατο του Ναμότ και την περιεργή εξαφάνιση του Ζερνικό. Δεν κατάλαβε λοιπόν τίποτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Χ ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΘΥΜΑ

— Είμαι βέβαιος, είπε ο Βενσεολάν Βορομπέιτσκι' πως δεν βρήκατε το πάπλωμα.

Το μόνο πράγμα στον κόσμο που φαινόταν να τόν ένδιαφέρει ήταν αυτό το πάπλωμα.

Ο Σαντέρ δεν καταλάβαινε πως μπορούσε ν' άποβίδη τόση σημασία σε μια τέτοια λεπτομέρεια. Κατά τη γνώμη ο Βορομπέιτσκι έχανε τόν καιρόν του, έκανε και τόν Σαντέρ να χάνη το δικό του, ένψ ίσως ο Ζερνικό...

— Έρριξε στον έπιθεωρητή ένα βλέμμα αυστηρό και έπιμονο.

— Κύριε Βένς ρώτησε, θέλετε να μου άπαντήσετε ειλικρινώς;

Ο Βένς ύψωσε τα μάτια και ένα μειδίσμα ειρωνικό διαγράφηκε στα χείλη του.

— Ναι, έκαμε μηχανικά ο Βένς.

— Φαντάζεστε, πως μπορεί νάναι ακόμα ζωντανός ο Μάρκελλος;

Ο Βορομπέιτσκι έσκυψε το κεφάλι, έκαμε λίγα βήματα πάνω κάτω μέσα στο δωμάτιο, στάθηκε μπρός στον

Σαντέρ και τέλος άπάντησε με την άχωμη ψυχρή φωνή του.

— Θέλετε τη γνώμη μου. Λοιπόν όχι δεν φαντάζομαι να ξή, ό φίλος σας τώρα πιά.

Γίνηκε μια βареia σιωπή.

Ο Βορομπέιτσκι ξανάρχισε την κουβέντα:

— Μου είπατε πως φαινόταν βαρεία πληγωμένος, πως είχε χάσει πολύ αίμα, πως το πονακίμσό του ήταν καταματωμένο καθώς κι' αυτό το περίφημο πάπλωμα. "Αν κατώρθωσε να έπιξη στη μεταφορά, άμφιβάλλω αν θα γλύττωσε από τόν άνθρωπο με τα κόκκινα γένεια. Πιστεύω μάλλον ότι το σώμα του φίλου σας, θα βρεθή μια άπ' αυτές τις μέρες άνακατωμένο με τα έκβράσματα του καγαλιού.

Ο Σαντέρ έννοιωσε ένα δυνατό ρίγος.

— Μα συλλογιστήκατε είπε σε λίγο, πως μπορεί να πήραν τόν Μάρκελλο για τόν στυγματομάρτυρα που είχε χαραγμένο στο στήθος του; Ίσως αυτή την ώρα νάναι φυλακισμένος, ίσως να τόν πιέζουν ν' άποκαλύψη το μυστικό της κρύπτης. Είναι φοβερό να τόν συλλογίζεται κανένας και να μη μπορεί να κάνει τίποτα.

Ο Βενσεολάν σήκωσε τούς ώμους.

— Γυναικεία σκέψη είπε.

Ο Σαντέρ κοκκίνησε. Ο Βενσεολάν είχε πη την άλλη-θεια αφού αυτή την υπόθεση την είχε κάνει ή Ένκαρνασιόν.

Ο Βένς είχε έρθει μια ώρα νωρίτερα στο ξενοδοχείο «Τιτανικός» και σήκωσε τόν Σαντέρ απ' το κρεβάτι. Τόν παρακάλεσε να τόν οδηγήσει στο διαμέρισμά του. Με κακή καρδιά ο Σαντέρ που δεν είχε κατορθώσει να καταπολεμήσει την άντιπάθεια που τού ένέπνεε ο Βορομπέιτσκι ένέδωκε στην άπαίτησή του.

— Γυναικεία ιδέα, βρίσκετε; έκαμε ο Σαντέρ. "Αλλά τότε γιατί άρπαξαν το πτώμα του Μάρκελλου; Για ποιο λόγο;

— Μα φυσικά, θα πρέπει να ύπάρχη κάποιος.

— Φυσικά, ειρωνεύθηκε ο Σαντέρ. Και ούτε μπορείτε να καταλάβετε βέβαια το πως γίνηκε ή άρπαγή του σώματος.

— Όχι είπε ο Βένς, δεν μπόρεσα να καταλάβω το πως.

— Έν ψ' μεταξύ ο άνθρωπος με την κόκκινη γενειάδα κυκλοφορεί ακόμα. Όρκίστηκε στον Ζερνικό να τόν έκδικηθώ. Και να τώρα που πέρασαν τόσες μέρες.

— Πέντε.

— Πέντε μέρες που εξαφανίστηκε, πέντε ολάκαιρες μέρες που ή άρραβωνιαστική του και γώ βρισκόμαστε σε μια διηνεκή άγωνία, αν είναι ζωντανός ή πεθαμένος; Αν είναι ζωντανός πρέπει να τόν βοηθήσουμε, αν είναι πεθαμένος...

— Πρέπει να τόν μάθη άμέσως ή άρραβωνιαστική του, είπε και ο Βένς.

Ο Σαντέρ έρριξε στον έπιθεωρητή ένα βλέμμα γεμάτο θυμό.

— Έξηγηθήτε σας παρακαλώ, είπε ξερά.

Ο Βορομπέιτσκι μειδίασε.

— Μα δεν έχω καμιά έξηγηση να δώσω άναπητέ κύριε. "Αν έχη άποθάνει ο κ. Ζερνικό πρέπει να τόν μάθη όλος ο κόσμος και πριν άπ' όλους φυσικά ή άρραβωνιαστική του. Να κρατά κανένας την ύπόσχεση που έδωσε σ' ένα ζωντανό είναι φυσικό. "Αλλά σ' ένα πεθαμένο, θάταν κάπως έξωφρενικό; δεν είναι έτσι;

Σήκωσε τούς ώμους και τράβηξε για την κρεβατοκάμαρα. Ο Σαντέρ άνιγητος, έξω φρενών, τόν άκουσε να ψαγουλεύη από δώ και εκεί. Ο έπιθεωρητής άνοιξε την πόρτα που έδινε στο πλατύσκαλο, βγήκε, ξαναμπήκε, γονάτισε μπροστά στο κρεβάτι, έέτασε προσεχτικά το χαλί. Ίχνη από βήματα, στίχτες από τσιγάρα, καμιά τρίχα κομμένη στα τέσσαρα; Ή τυχόν περίμενε να διαβάση στα σχέδια του κόκκινου χαλιού, τη λύση του προβλήματος; Ήταν παιδιάστικη και άξιοθρήνητη σκέψη;

Ο Σαντέρ σήκωσε τούς ώμους και για να σκοτώση τίν ώρα του, άρχισε ν' άνοίγη τα μπαούλα και τις βαλίτσες του Ναμότ που ήταν ταχτοποιημένες σε μια γωνιά του σαλονιού.

Ή θαυμαστή περιπέτεια, όπως την άποκαλούσε ακόμα λίγες μέρες πριν, τέλειωσε όσο μπορούσε πιδ άσχημα. Ύπηρχε πρώτα πρώτα αυτός ο μυστηριώδης θάνατος, έπειτα αυτή ή εξαφάνιση του Ζερνικό, ο άγνωστος δολοφόνος που αν έπρεπε να δώσουμε πίστη στα λόγια του Μάρκελλου θα τούς χτυπούσε και τούς έξη άλύπητα τόν ένα ύστερα από τόν άλλον. Ύπηρχε ακόμα και πάνω άπ' όλα ή Ένκαρνασιόν αυτό το αίνιγμα που γίνηκε γυναικεία και ή περιεργή συμπεριφορά του Περλονζούρ την προηγούμενη μέρα.

— Μα, έκαμε ο Σαντέρ με φωνή ύψωμένη για να τόν άκούση ο Βορομπέιτσκι από το άλλο δωμάτιο, ένας άντρας δεν έξασταί-ζεται έτσι. Αυτά άντρες μάλλον, και ο ένας έτοιμοθάνατος... Δέ βρήκατε λοιπόν τίποτα πέντε μέρες τώρα;

— Ή άπάντησε άγρυπνε λίγο.

— Ό,τι βρήκα, άντί να ρίχνη κάποιος φως στην ύπόθεση, μπερδεύει όλα. Τουλάχιστο πρὸς το παρόν.

— "Αλλά...

Ο Σαντέρ διάτασε πριν εξακολουθήσει.

— ... Μιλούσατε, προχτές για τόν κίνδυνο θάνατο που ήταν κρεμασμένος πάνω από τα κεφάλια μας. Δέ θα κάμετε λοιπόν τίποτα για να μάς σώσετε;

Εκείνη τη στιγμή άντηχησε το τηλέφωνο.

— Θα είναι ο θυρωρός είπε ο Σαντέρ.

Χωρίς να βιαστή πήγε και ξεκρέμασε το άκουστικό.

— Έμπρός, ναι... τί λές;... φυσικό.

— Τι είναι φώναξε ο Βένς από την κρεβατοκάμαρα.

— Είναι ο Γκριμπ, φώναξε ο Σαντέρ. Ο Γκριμπ.

Έτρεξε στην πόρτα και την άνοιξε διάπλατα.

— Έρχεται... άκούω το άσανσέρ.

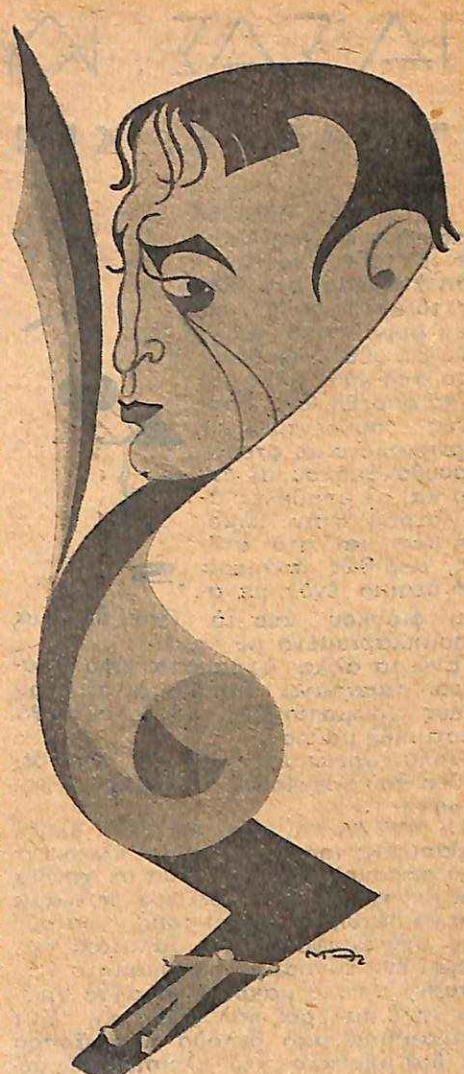
Και διέσχισε το πλατύσκαλο τρέχοντας.

Ο Βένς σηκώθηκε, έτριψε με προσοχή το πανταλόνι του στα γόνατα. Ήταν περίεργος να συναντήσει τόν Γκριμπ. «Αυτόν που τόν γλύτωσε» σκεπτόταν. Τράβηξε για το σαλόνι χωρίς βία για να μη τυχόν τις διαχίσεις των δύο φίλων.

Άξαφνα μια φωνή, στριγγιά, άπελπισμένη, διαπεραστική σαν ούρλιασμα τόν κάρφω-

σε στη θέση του κ' άμέσως μετά τόν έκαμε να βρεθή με δυο πηδήματα στο πλατύσκαλο.

Ο Σαντέρ στεκόταν μπρός στο άνοιχτό άσανσέρ. Ένας άνθρωπος κρεμόταν στην άγκαλιά του, μ' ένα στυλέτο βυθισμένο στο σβέρο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧΙ

Ο ΒΕΝΣΕΣΛΑΣ ΒΡΙΣΚΕΙ ΤΗ ΛΥΣΗ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

Οι περιεργότατες συνθήκες της δολοφονίας του Νέστορα Γκριμπ, έδωκαν την ευκαιρία στον Βενσεολάν Βορομπέιτσκι να δείξη όλη την ψυχραιμία που ήταν ικανός να άναπτύξη σε παρόμοιες περιπτώσεις.

Πλησίασε το τραγικό σύμπλεγμα που βρισκόταν ακίνητο μπροστά στην άνοιχτή πόρτα του άσανσέρ.

— Γρήγορα, είπε στο Σαντέρ, τηλεφωνήστε στο θυρωρό και πέστε του νάρθη άμέσως άπάνω με δυο άστυνομικούς.

— Μα... ψιθύρισε ο Σαντέρ κάτωχρος.

— Για όνομα του Θεού κάνετε ότι σας λέω, φώναξε ο Βένς. Και τόν έλευθέρωσε από το μακάβριο φορτίο του.

Ο Σαντέρ έσυρε άμέσως να έκτελέση τη διαταγή.

Τότε μόνο ο Βένς έσκυψε και κύτταξε με προσοχή το πτώμα του Γκριμπ που βρισκόταν στο πλατύσκαλο. Το άναποδογύρισε γονάτισε και άποφεύγοντας να τόν άγγίξη, έέτασε προσεχτικά το στυλέτο που είχε έπιφέρει το θάνατο στον τρίτο από τούς έξι φίλους.

Ή άσημένια λαβή ήταν στυλισμένη με πολύτιμες πέτρες που τώρα έλλειπαν.

Αυτή ή παρατήρηση έκαμε τόν Βένς να χαμογελάσει σαρκαστικά.

Σηκώθηκε και έρριξε ένα σκεπτικό βλέμμα στο άσανσέρ.

(Συνέχεια εις το άλλο φύλλο)

ΝΤΕΡΝΙΕ ΚΡΙ

Το μαύρο βελούδο για βραδυή εμφάνιση καθώς και για το ταίρι έχει την πρώτη θέση ανάμεσα στο κρέπ αστέν, το κρέπ φολέτ, το κρέπ ρομάν και φάιγ.

Το βελούδο περισσότερο από κάθε άλλη φορά θα φορεθί στις βραδυνές συγκεντρώσεις γαρνιρισμένο με φτερά, στρουθοκαμήλου, με ρενάρ και με μπούκλες από στράς στον ώμο, στη μέση και στο στήθος, άκριβως ανάμεσα στο δέσιμο ενός μεγάλου φιδόγκου από το ίδιο ύφασμα ντυμπλαρισμένο με λαμέ.

Ενώ τα άλλα υφάσματα που ανάφερα παραπάνω φοριούνται σε ανοιχτούς χρωματισμούς, το βελούδο θα προτιμηθεί μαύρο.

Πολύ χαριτωμένες οι κάπ από βελούδο που γαρνίρουν τα βραδυνά φορέματα.

Η ΜΥΤΖΑΜΑ, πάει κι' αυτή, έληξε ή βασιλεία της. Κάθε κυρία έλεγαν που παρακολουθεί τη μόδα σε χρώμα και σε σχήμα δεν φορεί πιά πυτζάμα για να δεχθί το βράδυ τους γνωστούς της στο κομψό φιλικό σαλονάκι της. Φορεί ένα ευγραμμο ντραπαριστό ντεζαμπιγιέ, πολύ μακρύ από άχνό χρώμα μπλέ πάλ, ρόζ πάλ, σικλαμέν. Ένα ντεζαμπιγιέ από βελούδο σιφόν άσπρο με μία μπούκλα στο κλείσιμο της μέσης από στράς ή κοραλένιες πέτρες.

Δέν σ'ας φαίνεται ότι είναι ή πιό αρμονική, ή πιό γοητευτική γυναικεία εμφάνιση στα θαλπερά βράδια του φιλικού σπιτιού; "Ας μείνουν λοιπόν οι πυτζάμες μονάχα για τα μπουντουάρ κάθε κομψής κυρίας.

ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ, που πέρυσι είχαν κάπως ποραμεληθί επανέρχονται έφετος πιό επίδεικτικά.

Κάθε γυναίκα μπορεί να πη ότι είπε ή Μαργαρίτα μπροστά στον καθρέφτη της: "Όταν ξέρεις να τοποθετήσης κατάλληλα το κόσμημα κι' ανάλογα με την έκφραση του προσώπου και την κορμοστασιά. "Α, πώς γελώ βλέποντας τον εαυτό μου τόσο ώραίο». Μα χρειάζεται και λίγη τσαχινιά. Π. χ. ένα βραδυό ντεκολτέ που περιορίζεται μόνο στην πλάτη πρέπει να στολίζεται με μαργαριταρένιο ή μπριλ.

Φόρεμα από λαμέ, γαρνιρισμένο από βιζόν. Μανίκια ντραπαρισμένα στους ώμους.

Μικρή κάπ από μαύρο βελούδο, καταλήγει σε μία σάρπα που διπλώνει στο λαιμό. Γαρνιρισμένο με βιζόν.

Φόρεμα από φάιγ λαμέ μονταρισμένο σ' ένα ώμότη από μουσελίνα που σχηματίζει τα μανίκια με βολάν.

ΛΙΑΝΤΕΝΙΟ ΚΟΛΛΙΕ ΜΟΝΟ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΗ.

"Ανμιά κυρία φορή τουρμπάνι βραδυό—που είναι πολύ της μόδας—τοποθετεί πίσω από τις μπούκλες ένα κόσμημα από στράς ή από χρωματιστά πετράδια που θα ταιριάζουν με το χρώμα του φορέματος.

Δύο δμοια φαρδύα βραχιόλια από τον ένα κάρπο κάθε χεριού είναι πολύ μοντέρνο.

Οι ζώνες κοσμήματα φοριούνται στα πολύ άμπιγιέ φορέματα και δίνουν επιβλητική χάρη στη σιλουέττα της γυναίκας, όταν το φόρεμα είναι γαρνιρισμένο στα πλάγια με δμοια πετράδια.

LILY

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

—Κάτι το πολύ άσχημο στη γυναίκα είναι να έχη τα γόνατα και τους άγκωνες σκληρούς, σπερωτούς ή μαυρισμένους.

Για να αποφύγετε τη δυσμορφία σ'ας συμβουλευώ να πάρετε μία έλαφρόπετρα να τη σαπουνίσετε και να τρίβετε έλαφρά και περιστροφικά τον άγκωνα ή το γόνατο. Αφού το ζεπλύνετε και το στεγνώσετε, παίρνετε λίγη κόλντ—κρέμ και αλείφετε. Θα παρατηρήσετε έπειτα από δύο τρείς μέρες πόσο μαλακός και λευκός έγινε ο άγκωνας σας ή το γόνατό σας.

—Κάτι που μπορεί να σ'ας έξυπρητήση, κυρίες μου, για τη λευκότητα και για το καθάρισμα της επιδερμίδος του προσώπου σας είναι: Χυμός λεμονιού και γλυκερίνα σε ίσα μέρη. Θα φήσετε να στεγνώση στο πρόσωπό σας. Μπορείτε να βάνετε από πάνω και την πούτρα σας.

Πάντως μέσα σε δέκα μέρες θα δείτε μία μεγάλη διαφορά στην έπιδερμίδα σας.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

"Αρχισε ή σαιζόν και μ' αυτήν οι δεξιώσεις. Δεξίωση σ'ης Κας Καποδίστρια, δεξίωση σ'η Κας Χαρισιάδου, δεξίωση σ'ις κ. κ. Αϊζενλορ και Κλ. Σιμόν.

Το κοσμικό Αϊ—Λαίφ, άνοιξε τα καρνέ του και σημειώνει ήμέρες και προσηκλήσεις.

Στην κοσμική κίνηση πρωτοστατεί ή άφρόκρεμα της ξένης και δικής μας άριστοκρατίας και τα σμάρτ σαλόνια γεμίζουν κάθε τόσο με τα δροσερότερα λουλούδια των Αθηνών. στολισμένα με τα τελευταία μοντέλα.

Στο Ξενοδοχείο της «Μεγ. Βρετανίας» έσπερις πρὸς τιμήν του Ρουσθί Μπέη.

ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ

Να και κάτι που χρόνια τώρα άπασχολεί την παγκόσμια σκέψη: Η εξέλιξη της μεταπολεμικής γυναίκας. Η Αγγλική έφημερίδα, το «Νταίλυ Μαίηλ» μαζεύει τις ήμέρες αυτές άπαντήσεις από όλο τον κόσμο για τη δράση της σημερινής γυναίκας. Κάθε χώρα σύμφωνα με τις πολιτικές και κοινωνικές αντιλήψεις ζητά από τη γυναίκα κάτι και τοποθετεί τη δράση της στο σπίτι, στην πολιτική, στις τέχνες, στην έπιστήμη, στη βιομηχανία.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ρένα Σία: Σ' εύχαριστώ για τα καλά σου λόγια. Ζείτε μία ζωή όλο τελα μοναχική. Την άνοιξη όπως μου υπόσχεσθε θα χαρώ πολύ να σ'ας δω.

Μάρι Κ. Τρομερό αυτό που σ'ας συμβαίνει. Πρέπει άμέσως ν' άπαλλαγίτε από το δυσάρεστο αυτό έλάττωμα. Σ'ας γράφω ιδιαίτέρως.

Κ. Π. Ν. Συμβουλευτήκα τη δερματολόγο μας, και μου έσούστησε για τις χιονίστρες την άκόλουθη συνταγή: 100 gr. rommade de consoumbre 10 gr. Oxide de zine

Να το παρασκευάση ο φαρμακοποιός σας και αλείφετε τα χέρια κάθε βράδυ.

Συριανή: Το μόνο γιατρικό, άγαπητή μου μικρούλα, για την περίπτωσή σας είναι ο γάμος έστω και με προζενιό.

Χ. Ρ. Κάτι το ανάλογο συνέβηκε κάποτε και σέ μένα. Ένα ταξιδάκι καινούριες γνωριμίες, κα...

Ξανθομαλλοῦσα: Εύχαριστώ γιατίς εύχες και γιατίς χαλβαδόπητες. Πηνελόπη ν Κ. Τα παιδιά έχουν βέβαια τα βάσανά τους αλλά είναι ή χαρά του σπιτιού. Αργότερα όταν θάρθουν τα χιόνια στα μαλλιά, που έχει και το τραγοῦδι, όταν οι ήδονες περιοριστούν στο έλάχιστο, τα παιδιά σας και τα έγγόνια σας θα γλυκαίνουν και θα φωτίζουν τη ζωή σας.

Υπάρχουν βέβαια και παιδιά που είναι άχάριστα, αλλά αυτά είναι λιγοστά και συνηθέστατα δημιουργήματα της κακής ανατροφής που τους έδωσαν οι γονείς τους.

Νικόλ: Φαίνεται πώς είσθε πάρα πολύ νέα ακόμα. Κι' όμως το γράμμα σας είναι γεμάτο θλίψη και άπογοήτευση. Μικρή μου φίλη, μην πικραίνετε και μη μαραίνετε τα δροσερά σας νιάτα με τιποτένια πραγματάκια. Ένα φλέρτ που χάλασε δεν είναι άξιο λόγου. Πατήστε στις σελίδες ενός βιβλίου τα λούλουδα, γράψτε κανένα δυο πεζοτράγουδα να ξεθυμάνετε και κυττάξετε με καινούργιο κέφι τη ζωή.

Θ. Ρ. (Θεσσαλονίκη) Ο κύριος αυτός πρέπει νάνε τουλάχιστον κουτός. Αφίστε τον «να πάη να κουρευέται» και μην έπιμένετε να τον συναντάτε. «Όταν ένας άντρας δεν μ'ας νοιώθη, θα μ'ας κάνει μία μέρα να κλάψωμε πολύ» λέει ή Νινόν ντε Λανκλό σ' ένα από τα περίφημα γράμματά της. Και ή Νινόν ντε Λανκλό είχε κάποια πείρα.

Μαντώ βραδυό από βελούρ ντε σουά, γαρνιρισμένο από έρμινα. Ο γιακάς σχηματίζει γραβάτα.

Μαντώ από βελούδο κόκκινο. Τα μανίκια σχηματίζουν κάπα γαρνιρισμένα με ρενάρ μπλέ. Ο γιακάς καταλήγει σε φιδόγκο.

ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΓΙΑ ΣΔΣ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Στό προηγούμενο φύλλο
σας έδωσα διάφο-
ρες συνταγές για βα-
φές μαλλιών. Τώρα θα σας
δώσω 4 συνταγές για 4 διά-
φορα χρώματα.

1) ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΜΑΥΡΟΣ
Bichromate de potasse 5 gr.
Eau Distillée 1 litre
Chlorhydrate de paraplé-
nyléne diamine 20 gr.

2) ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΚΑΣΤΑΝΟΣ
Diamidophénol 5 gr.
Bichromate de potasse 5
Eau Distillée 1 litre

3) ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΞΑΝΘΟΣ
BENETSIANIKOS

Chlorhydrate d paraplé-
nyléne diamine 2 gr.
Bichromate de potasse
crystallisé 5
Diamidophénol pur 2,50
Eau Distillée 1 litre

4) ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΞΑΝΘΟΣ
ΑΝΟΙΚΤΟΣ

Chlorhydrate de paraplé-
nyléne diamine 1 gr.
Bichromate de potasse 0 50
Diamidophénol 2,50
Eau Distillée 1 litre

Θα σας τα φτιάξω ό φαρμακοποιός
σας και να τα φυλάτε σε μέρος σκο-
τεινό.

Δοκιμάζετε σε μία μικρή τουφίτσα
μαλλιών, περιμένετε κι' αν δεν σας
φέρη έρεθισμό στο κεφάλι εξακολου-
θείτε τη βαφή των υπολοίπων μαλ-
λιών. Κι' αυτό γιατί υπάρχουν όργα-
νισμοί που δεν δέχονται όρι-
σμένα φάρμακα βαφής.

ΠΙΤΥΡΙΔΑ - ΠΕΣΙΜΟ

Ακούμε καθημερινώς ένα
παράπονο γενικό: «Πέφτουν
τά μαλλιά μου» ή «Τα μαλ-
λιά μου γεμίζουν πιτυρίδα».

Αυτό συμβαίνει γιατί ή έ-
πιδερμίδα του κεφαλιού είναι
πολύ στεγνή. Πράγμα που
θα δημιουργήσει σιγά-σιγά
φαλάκρα. Και αν ή φαλάκρα
είναι άσχημο πράγμα στον
άντρα, για τη γυναίκα είναι
καταστρεφής.

Ο σοφός Ιατρός Μονέν μας
συνιστά την εξής συνταγή:

1) Νά πλένουμε καλά το
κεφάλι μας με νερό και με
πράσινο σαπούνι του λαδιού.

2) Νά κάνουμε (άφοδ τα
στεγνωσώμε) μία έπαλειψη
με το κάτωθι:

οινόπνευμα 50 γρ.
Γλυκερίνη 5

2 σταγόνες περγαμότο

Ο Ιατρός Μπριόν δίνει
μία άλλη συνταγή κι' αυτή έξ-
ίσου όφέλιμη:

Αμυγδαλόλαδο 20 γρ.
Οινόπνευμα

2 σταγόνες έσσάνς βιολέτα

Όταν το κεφάλι είναι πά-
ρα πολύ στεγνό παίρνουμε:

Αμυγδαλόλαδο 15 γρ.
Βούτυρο κακάου 5

και κάνουμε έπαλείψεις κάθε βράδυ
πρίν πέσωμε.
Όταν τα μαλλιά έχουν πολύ πιτυ-
ρίδα δώστε στο φαρμακείο να σας πα-
ρασκευάσουν τιν εξής συνταγή:

1) Για τους άντρες
Alcool 90° 250 gr.
Alcool de lavande 25 gr.
Ether officinal

ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΟΛΕΣ ΣΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΧΑΡΙΤΟΣ

Στό διαγωνισμό αυτό μπορεί να λάβη μέρος όποια κυ-
ρία ή δεσποινίς θέληση, χωρίς κανένα άλλο προσόν, έκτος
από τη χώρα της ή την ταχυμηνία της - στέλνοντας στα
γραφεία μας μία καλλιτεχνική φωτογραφία της μεγέθους:
20X30 πολύ καθαρή, ώστε να μπορεί να γίνει κλισέ.

Όσες φωτογραφίες κριθούν δημοσιεύσιμες, θα δημο-
σιευθούν σε προσεχή φύλλα μας όλο σέλιδες και θα
κληθούν οι άναγνώστες μας να διαλέξουν τις τρεις
καλύτερες. Απ' αυτές τις τρεις καλύτερες, θα γίνει ή
έκλογη της «Χαριτωμένης του 1934», από ειδική έπιτροπή
καλλιτεχνών (ζωγράφοι, γλύπται συγγραφείς).

«Η ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ του 1934» θα λάβη ως δώρον μίαν
πολυτελεστάτη τουαλέτταν χορού και ή φωτογραφία της
θα δημοσιευθή έγχρωμος εις το έξωφύλλον μας.

ΠΡΟΣΟΧΗ:

1) Η φωτογραφία μπορεί νάναι όλόσωμη, ή μόνον
κεφάλι στο ύπαιθρο ή σε έσωτερικό (και συμπλέγματα άκόμη
δύο κυρίων είναι δεκτά) άρκει να είναι καθαρή και ειδικά
φτιαγμένη για να γίνει κλισέ.

2) Προσοχή πρδ παντός εις την στάσιν: Μία σκερτσό-
ζική ή μία ταχυμηνική έκφρασις, ένα πρωτότυπο σκέρτσος,
ένα πικάντικο χαμόγελο, μία ρυθμική κίνησις, ένα ιδιό-
τυπο άξεσουάρ (ένα γατίκι, ένα λουλούδι, ένα όργανο κτλ.)
έναν γουστόζικο διάκοσμος, θα παίξουν μεγάλο ρόλο στην
κρίση του κοινού αλλά και των Κριτών μας, που δεν θα
έκλέξουν βέβαια κάτι άψυχο ή μαρμαρένιο, άφοδ ό διαγω-
νισμός μας δεν είναι διαγωνισμός καλλονής αλλά «διαγω-
νισμός Χαρίτορος».

Chlorhydrate de phlo-
carpine 0.25
Ammoniaque liquide 4-
Και νερό τόσο όσο να δια-
λυθούν.

2) Για τις γυναίκες

Eau distillée 30 gr.
Ntrate de potasse 0.50
Formol à 40 0/0 0.30
Ether Etylformique 0.50
Ether officinal 20.-
Alcoolat de citron 20.-
Alcool à 90° 200.-

Παίρνετε και με μία βουρτσίτσα, όχι
πολύ σκληρή, τρίβετε τις ρίζες των
μαλλιών κάθε πρωί και βράδυ.

ΔΥΟ ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Στό πρώτο μας φύλλο είχαμε δώ-
σει δύο άλλες συνταγές κολ-κρέμ
για ειδικές περιπτώσεις. Η παρακάτω
συνταγή είναι γενική για το πρόσωπο:

Cold-Cream:
50 gr. Huile d' amandes douces
10 gr. Cire blanche
10 gr. Blanc de baleine

Ανακατώστε καλά, καλά και προ-
σθέτετε:

2 gr. Eau de roses
5 gr. Teinture de benjoin
2 gr. Teinture d' ambre

Θά έχετε την ωραιότερη ακίνδυνη
κόλντ-κρέμ για το πρόσωπό σας.

ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΤΟΣΙΝΟΥΡΑ

20 gr. Vinaigre aromatique
10 gr. Glycerine
2 Extrait Jaborandi

Προστρίβετε τα ματοσίνοια σας
πρωί και βράδυ και θα μεγαλώσουν.

ΟΙ ΕΛΛΗΣ

Μία έλίτσα, κυρίες μου, άρι-
στερά ή δεξιά πάνω ή κάτω
στο πρόσωπο, στο μάγουλο,
στη μυτίτσα, σας δίνει κάποια
χάρη, μα και κάποια σημασία,
που δεν την ξέρετε.

Αν πιστέψουμε την αλάνθα-
στη λαϊκή γνώμη, ή άνακαλύ-
ψουμε τις χάρες ή τα έλατ-
τώματά μας από την έλίτσα
που έχουμε.

Λένε πως ή έλίτσα, όταν
βρίσκεται πάνω, ψηλά στο μέ-
τωπο, σημαίνει για κείνον ή
για κείνην που την έχει ότι
είναι χαρακτηρισ της πολειμίας.

Όταν βρίσκεται στη μέση
άκριβως του μετώπου σημαί-
νει άτυχία. Όταν βρίσκεται

κάτω από τα βλέφαρα, σημαί-
νει πως θα κάνει πολλά ταξί-
δια. Ανάμεσα στα δύο φρύδια,
όμορφία. Μέσα στα φρύδια
χρησία. Πάνω στ' αυτό μεγάλη
κακαλία ή φήμη. Στο λαιμό
έδωχία, Πάνω στη μύτη καλή
καρδιά. Στο δεξί μάγουλο με-
γάλη αίσθηματικότητα. Πάνω
στα χείλη χαρακτηρισ εύθυμο.
Στο πηγούνι, κλίση για τα
χρήματα.

Και τώρα, κυρία μου, κυ-
ταχθήτε άλλη μία φορά στον
καθρέφτη σας για να παρα-
βάλετε και καταταχθήτε στην
κατηγορία που ανήκετε.

ΓΙΑ ΣΔΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΚΑΝΕΛΟΝΙΑ.—Πέρνομε 250
δράμια κυμά και άφ' οδ τον

καβουρντίσωμε στην
κατσαρόλα με 2 κου-
ταλιές βούτυρο και
φιλοκομμένα κρομμύ-
δια, μετά τον σβύνο-
με με 50 δράμια ά-
σπροάρετσίνωτοκρα-
σί, νερό, τομάτα και
άλατοπίπερο. Σκεπά-

ζομε την κατσαρόλα και άφί-
νομε να σιγοβράσουν. Όταν
πιή το νερό, την κατεβάζομε
και ρίχνομε 3 κουταλιές γα-

όποιο ρίχνουμε μισή χούφτα
άλατι. Τ' άνακατεύομε κι' άφή-
νομε το ρύζι να μουσ-
κέψη, να μη λασπώ-
ση το πιλάφι. Έν τώ
μεταξύ βάζομε σε
μία κατσαρόλα ανά-
λογο ζουμί (2 φλυ-
τζάνια ρύζι σε 4 ζου-
μι) και 3 κουταλιές
βούτυρο να βράση,
πλένομε το ρύζι σε καθαρό νε-
ρό (το όποιον έπειτα ρίχνομε
στην κότα που βράζει) βάζομε
πιπέρι, τ' άνακατώνομε καλά

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι

Βράδυ

ΠΕΜΠΤΗ

Κανελόνια
Τυρί Αγράφων
Κομπόστα

Αυγά τηγανίτα
Τυρί
Φρούτα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Κταπόδι σπανάκι
Έληές Καλαμών
Μήλα

Σούπα κριθαράκι
Κομπόστα
Φρούτα

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ψάρι ά λ' όριαντάλ
Σαλάτα λάχανο
Σταφύλια

Μελιτζάνες τηγανι-
τές σκορδαλιά
Ριζόγαλο

ΚΥΡΙΑΚΗ

Κοτόπ, πιλάφι άλλα Μιλ.
Τυρί κασέρι
Πουτίγκα άμυγδαλού
Φρούτα

Ψάρι σούπα
Γλυκό
Φρούτα

ΔΕΥΤΕΡΑ

Σπανακόπητα
Λακέρδα
Έληές -- Κομπόστα

Μακαρόνια λαδερά
Μήλα

ΤΡΙΤΗ

Κυλοκυνθία γεμ
Τυρί φέτα
Φρούτα

Αυγά ποσέ
Τυρί
Φρούτα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Μουσικά νηστήσιμο
Έληές
Σαλάτα ντομάτες
Φρούτα

Πατατοκεφτέδες
Λακέρδα
Κομπόστα

και τ' άφίνομε να πάρουν βράση.
Τότε λιγοστεύομε τη φωτιά, σκε-
πάσομε την κατσαρόλα και τ' άφή-
νομε να σιγοβράση έως ότου πιή
το ζουμί, όποτε το ρύζι θα είναι
το ζουμί. Καίμε τότε 2-3 κουταλιές
βούτυρο, ζεματίζομε το πιλάφι και
το βάζομε άμέσως από τη φωτιά.
Ταυτόχρονως έτοιμάζομε τη μιλα-
νέζα ως εξής: Βάζομε σε μία μι-
κρή κατσαρόλα 3-4 κουταλιές της
σούπας βούτυρο, 4-5 κουταλιές
άλεβρι άνακατώνομε με σύρμα και
όταν ζεσταθούν καλά ρίχνομε μέσα
από το ζουμί που περισσεψε και 50
δράμια γάλα. Έξακολουθομε να
δουλεύομε το όλο μίγμα με το
σύρμα έως ότου πάρη λίγες βρά-
σεις, όποτε ρίχνομε 30-40 δράμια
παρμεζάνα, άλάτι και φρέσκο βού-
τυρο, χωρίς όμως να βράση. Η μι-
λανέζα είναι έτοιμη. Βάζομε στο
πίατο πιλάφι, επάνω του κοτόπουλο
και όλα μαζί το περιλούομε με μι-
λανέζα και επάνω ρίχνομε τριμμένο
τυρί.

ΠΟΥΤΙΓΚΑ ΑΜΥΓΔΑΛΟΥ.—Πέρ-
νομε και φιλοκοπανίζομε 150 δρά-
μια καθαρισμένα άμύγδαλα σε μία
λεκάνη και τα τρίβομε λίγο με το
χέρι. Κατόπιν ρίχνομε έναν-έναν
τους κροκούς 3 αυγών και έξακο-
λουθομε να τα δουλεύομε, προ-
σθέτοντες 150 δράμια ζάχαρι λίγη
λίγη. Έπειτα κάνομε τα άσπράδια
των αυγών Μαρέγκα, ή όποια
γίνεται ως εξής: Βάζομε 100 δρά-
μια ζάχαρι σε 30 δράμ. νερό και τη
βράζομε να γίνει σιρόπι, έως ότου
ή ζάχαρι αλλάξη χρώμα και γίνει
καραμέλλα. Έν τώ μεταξύ χτυπάμε τα 3 άσπρά-
δια με σύρμα σε δοχείο χάλκινο και άκασιτέρωτο
(τα έμαγιέ κλπ. την χαλάνε). Πέρνομε την κατσα-
ρόλα που έκαναμε το σιρόπι και ρίχνομε άπ' αυτό
σιγά, πολύ σιγά, στη παρέγκα δουλεύοντάς την
μη το σύρμα γυριστά. Όταν τ' άναμείξομε καλά,
προσθέτομε 40 δράμια άχνη ζάχαρις εις την
όποιαν βάζομε και όλίγην βανίλιαν. Αφ' οδ άνα-
μιχθούν όλα καλά βάζομε αυτά εις το μίγμα με
τα άμύγδαλα. Πέρνομε τότε μία φόρμα τη βουτυ-
ράνομε και τη γεμίζομε με το μίγμα που φτιά-
ξαμε, την βάζομε στο φούρνο και όταν ψηθή την
ξεφορμάρομε εις ένα στρογγυλό πιάτο και την
περιχύνομε ή με μία άναλυτή μαρμελάδα (βερού-
κοκο, κυδώνι, φραγκοστάφυλλο) ή με μία πυκτή
σάλτσα σοκολάτας.

λέττα τριμμένη και 75 δράμια τυρί
παρμεζάνα, τ' άνακατεύομε και στο
τέλος βάζομε 2 αυγά άφ' οδ τα
χτυπίσομε πρίν στο πιάτο. Έν τώ
μεταξύ βράζομε λίγο τα κανιλόνια
(φαρδιά Ιταλικά μακαρόνια) τόσο
ώστε να κρατούν λίγο και να μη
λυώσουν. Τα περνομε από ένα τυρ-
πητό, έπειτα φτιάχνομε ένα χωνί
από χαρτί χοντρό και μ' αυτό γε-
μίζομε με κυμά τα κανιλόνια προ-
σέχοντες να μη σπάσουν. Τα τοπο-
θετομε ένα ένα στο ταψί που αλοι-
ψαμε με λίγο βούτυρο, τα σκεπά-
ζομε με ζεστό γάλα, ρίχνομε λίγο
βούτυρο άκόμη και τα βάζομε στη
φωτιά να σιγοβράσουν, έως ότου
άπορροφήσουν το γάλα. Όταν έτοι-
μασθούν τα κατεβάζομε, βάζομε
λίγο τυρί τριμμένο μέσα σε μία
πιατέλα και τα σερβίρομε.

ΚΤΑΠΟΔΙ ΣΠΑΝΑΚΙ.—Πέρνομε
το κταπόδι και το κτυπομε πρώτα
καλά και το τρίβομε πολύ. Αν εί-
ναι ξερό το πλένομε, το τρίβομε
όπου να φύγη ή άμμο και το βά-
ζομε από το βράδυ στο νερό, το
όποιον έπειτα το χρησιμοποιομε
στο μαγειρέματό του. Το κόβομε,
έπίσης κόβομε 3 κρεμμύδια φιλά,
τά γιανχίζομε μαζί έως ότου βράση
το χταπόδι και ρίχνομε 4 φλυτζά-
νια νερό, το σπανάκι κι' άνάλογο
λάδι, σκεπάζομε την κατσαρόλα
και άφήνομε να βράση.

ΨΑΡΙ Α Λ' ΟΡΙΕΝΤΑΛ.—Πέρ-
νομε μία όκα ψάρι μεγάλο (συνα-
γρίδα, σφυρίδα, λαυράκι τσιπούρα
κλπ. το καθαρίζομε (δρα 1ον φύλλο).

Έπειτα βάζομε σε μία κατσαρόλα
75 δράμια λάδι και 2 κρομμύδια
φιλοκομμένα.
Όταν ξανθίσουν προσθέτομε 100
δράμια κρασί
άσπρο άρετσίνωτο, 150 δράμ. τομάτες, μισή κουταλιά
ζάχαρι και μισό μάτσο μαϊντανό. Τ' άφήνομε
να σιγοβράσουν επί 4-5 λεπτά. Κατόπι βάζομε το
ψάρι όλόκληρο σ' ένα ταψί (μακρόστενο κατά προ-
τίμησι) το περιλούομε με τη σάλτσα που φτιά-
ξαμε και το κοκκίζομε με τριμμένη γαλέττα. Το
βάζομε σε μέτριο φούρνο έως ότου ψηθή, (μισή
περίπου ώρα) και έπειτα το σερβίρομε όλόκληρο
σε πιατέλα.

ΚΟΤΟΠΟΥΛΟ ΠΙΛΑΦΙ ΑΛΛΑ ΜΙΛΑΝΕΖΑ.—
Βράζομε το κοτόπουλο και άφήνομε άνάλογο
ζωμό για το πιλάφι και τη μιλανέζα. Μισή ώρα
πρίν τελείωση το βράσιμο της κότας βάζομε το
ρύζι μέσα σε μία όκα ζεστό νερό (όχι βραστό) στο

ΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΣΠΟΡ

Η Εύρωπη σέ έπειτα από λίγο θα μεταβληθί σ'ένα άπέραντο σάβανο. Ο χειμώνας θα ραντίση την κάθε γωνιά της οικουμένης με τις πουπουλένιες νιφάδες του. Κι' ο κόσμος θα ζητήσει τη χαρά, την ξενοιασιά της ζωής, πάνω σ' άπέραντο αυτό λευκό ταπέτο.

Τό χειμωιάτικο πανηγύρι θα έορτασθί μ' έξαιρετικό τρόπο σέ μερικά κράτη, που ή άσήμαντη αυτή «νυφούλα τοδ Βορρηά» γίνεται πηγή χαράς και πλουτισμού.

Ένας όλόκληρος κόσμος θα τρέξί χαρούμενος νά ύποδεχθί τό χιόνι, με λογής-λογής τρόπους. Τό χιόνι στην Εύρωπη συμβολίζει περισσότερο κι' από τόν ήλιο τη χαρά του ύπαιθρου.

Τά χειμωιάτικα σπόρ έχουν κάποια ξεχωριστή χαρά κι' έναν κρυφό ήλιγο που τά κάνει πιά συμπαθητικά.

Η Έλβετία κι' ή Ιταλία κατέχουν κά θε χρόνο τά σκήπτρα αυτών των χειμερινών σπόρ, που τά έχουν καλλιεργήσθ με αγάπη και φανατισμό. Τό Σέν—Μόριτζ, τό Νταβός, τό Σαμονί, τό Όρόπαν, τό Σάν Μαρτίνο, τό Ροκαρasso, γίνονται κάθε χρόνο τόποιο συγκεντρώσεων των σπορτίφ. Διάφορες συναντήσεις, αγώνες με έπαθλα και άπλές επιδείξεις λαμβάνουν χώραν κάθε χρόνο στα άριστοκρατικά αυτά κέντρα.

Ένα απότομο σταμάτημα στον φρενήρη δρόμο του άθλητοδ, ένα ριψοκίνδυνο γλύστρημα, ένα μεγάλο πήδημα προξενούν τόν ήλιγο και τόν θαυμασμό. Κι' οι προνομιούχοι φίλαθλοι αυτών των πόλεων, οι όποιοι μπορούν νά διαθέτουν μερικές ελεύθερες ώρες, τρέχουν νά θαυμάσουν τους ύπέροχους αυτούς άθλητάς, γιά νά τους μιμηθουν έπειτα ή νά μεταδώσουν στα παιδιά τους την αγάπη του ήλιγγου και των σπόρ.

Οι συναντήσεις ομάδων μίας πόλεως με την άλλη ή δύο άθλητών, άποτελούν ένα έξαιρετικό γεγονός και ή προπαρασκευή του γίνεται συστηματική και έντατική.

Αί τοπικά έπιτροπάι και οι ιδώνοντες των σωματείων προβλέπουν γιά όλα: που θα καταλύσουν οι άθληται, τόν άκριβή καθαρισμό των διαδρομών που είναι πολυσχιδής, τους διαφόρους έλέγχους κ.ά. Κι' οι φίλαθλοι κατά χιλιάδες κατακλύζουν τά χιονοσκεπή βουνά της Εύρωπης, γιά νά παρακολουθήσουν και ένθουσιάσουν με φανατισμό τους αγωνιζόμενους φίλους των.

Κι' όταν δέν ύπάρχει χιόνι; Τότε όλα τά πρόσωπα κατσοφιάζουν ώσπου νά εύδοκήσθ ή νύφη του Βορρηά νά τους έπισκεφθί. Τότε γίνεται σωστό πανηγύρι γιά την ύποδοχή της. Από τόν χαριτωμένο υπέμνη έως τόν σεβάσμιμο πάστωρα, ξεχύνονται όλοι στοδς δρόμους με τό έλκυθρό τους ή μ' ένα ζευγάρι σκι πρόσ ύποδοχήν της. Και ή άπλή αυτή άσκηση δέν άργεί νά τους μεταβάλη σέ φανατικούς σπόρτσμαν.

Τά σπόρ που έλκύουν τους περισσότερους φιλάθλους, είναι τό Πατινάζ και τό Χόκευ. Άλλ' αυτά τά σπόρ εκτε-

λούνται μόνο σέ κρυσταλλωμένο χιόνι, δηλαδή άπάνω σέ πάγο. Τό Πατινάζ είναι τό γνωστό σπόρ εϊς όλους μας με τά τροχοπέδιλα. Τό Χόκευ είναι ένα παιχνίδι όπως τό ποδόσφαιρο περίπου, άλλ' αντί ο άθλητής νά χρησιμοποιή τά πόδια του, μεταχειρίζεται ένα ιδιότροπο ρόπαλο, με τό όποιο σπρώχνει τη μικρή μπαλούλα. Αντί γιά ποδοσφαιρικά παπούτσια φορά πατινία, που τοδ έπιτρέπουν τό χαριτωμένο γλύστρημα με τους θεαματικούς έλιγμούς του άπάνω στον έκθαμβωτικό καθρέφτη τοδ παγωμένου χιονιοδ.

Τά σπόρ όμως που γίνονται άπάνω σ' άπέραντες χιονοπεδιάδες και προκαλούν τόν ήλιγο, είναι τό «Μπόμπολεϊ» μ' ένα βολάν.

Η «Λούζ» είναι ένα συνειθισμένο ξύλινο έλκυθρο άπάνω σέ πατινία. Και τό «Σκι» είναι δύο λάμες μελιάς πλάτους δέκα εκατοστών. Στο κέντρο σχηματίζουν κοίλωμα και πίσω είναι καμπυλωμένες. Ο σκιέρ γιά τό άνέβασμα και τό σταμάτημα χρησιμοποιεί ένα μπαστούνι με καρφι και μ' ένα χαλύβδινο στεφάνι. Με τό σκι γίνονται τά πεισισώτερα και θεαματικώτερα αγωνίσματα, όπου συμμετέχουν άνδρες και γυναίκες άμιλλόμενοι σέ χάρη και σέ δύναμη.

Έκείνα όμως που προκαλούν τόν ήλιγο, είναι τά πηδήματα. Ένας πρωταθλητής σκιέρ, με την μεγαλύτερα γι' αυτόν εύκολία, πηδά περισσότερα από 65 μέτρα.

Και έδω πέρα, άρχισε νά γίνεται κάποια συστηματική εργασία από διετίας, με έπικεφαλής τόν κ. Σπύλιον Άγαπητόν, γιά τη διάδοση τοδ σκι. Τά βουνά της Πελοποννήσου Παναχαϊκό, Φτερέϊκο, Χελμός, Ζούρια και Σαραντάπηχο είναι καταλληλότατα γιά χειμωιάτικα σπόρ. Και τά άποτελέσματα ύπέρξαν ικανοποιητικά κατά την έφετινήν έπίσκεψιν υπό των κ.κ. Ο. Σίμιτσεκ, Γ. Ντοριέ, Άβέρωφ και Κλ. Δενδρινού.

Η φτώχη μας Έλλάς, μ' όλο που δέν έχει την εύτυχία—ή τη δυστυχία—νά σκεπάζεται με χιόνι και πάγους, έχει κι' αυτή τους πρωταθλητάς της στα χειμερινά σπόρ και μάλιστα πρωταθλητάς με καλές επιδόσεις. Και οι μέχρι σήμερα Έλληνες και Έλληνίδες πρωταθληται σκιέρ, κατά τά τελεσθέντα πρωταθλήματα 1931—32 είναι οι έξης: Γ. Δημητριάδης, Ι. Παπαρρόδοι, Α. Ίωαννίδης, Δίς Α. Καλιαμπέτσου, Κα Κ. Μπαστιά και Δίς Χαρ. Γεροκωστοπούλου.

Δ. ΓΚ.—

Τά σπόρ όμως που γίνονται άπάνω σ' άπέραντες χιονοπεδιάδες και προκαλούν τόν ήλιγο, είναι τό «Μπόμπολεϊ» μ' ένα βολάν.

Η «Λούζ» είναι ένα συνειθισμένο ξύλινο έλκυθρο άπάνω σέ πατινία. Και τό «Σκι» είναι δύο λάμες μελιάς πλάτους δέκα εκατοστών. Στο κέντρο σχηματίζουν κοίλωμα και πίσω είναι καμπυλωμένες. Ο σκιέρ γιά τό άνέβασμα και τό σταμάτημα χρησιμοποιεί ένα μπαστούνι με καρφι και μ' ένα χαλύβδινο στεφάνι. Με τό σκι γίνονται τά πεισισώτερα και θεαματικώτερα αγωνίσματα, όπου συμμετέχουν άνδρες και γυναίκες άμιλλόμενοι σέ χάρη και σέ δύναμη.

Έκείνα όμως που προκαλούν τόν ήλιγο, είναι τά πηδήματα. Ένας πρωταθλητής σκιέρ, με την μεγαλύτερα γι' αυτόν εύκολία, πηδά περισσότερα από 65 μέτρα.

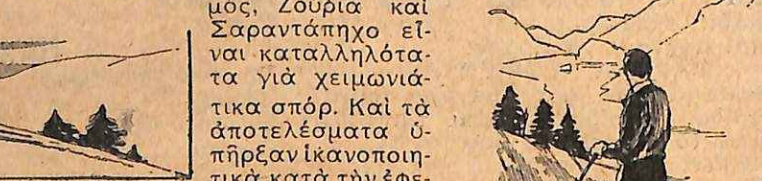
Και έδω πέρα, άρχισε νά γίνεται κάποια συστηματική εργασία από διετίας, με έπικεφαλής τόν κ. Σπύλιον Άγαπητόν, γιά τη διάδοση τοδ σκι. Τά βουνά της Πελοποννήσου Παναχαϊκό, Φτερέϊκο, Χελμός, Ζούρια και Σαραντάπηχο είναι καταλληλότατα γιά χειμωιάτικα σπόρ. Και τά άποτελέσματα ύπέρξαν ικανοποιητικά κατά την έφετινήν έπίσκεψιν υπό των κ.κ. Ο. Σίμιτσεκ, Γ. Ντοριέ, Άβέρωφ και Κλ. Δενδρινού.

Η φτώχη μας Έλλάς, μ' όλο που δέν έχει την εύτυχία—ή τη δυστυχία—νά σκεπάζεται με χιόνι και πάγους, έχει κι' αυτή τους πρωταθλητάς της στα χειμερινά σπόρ και μάλιστα πρωταθλητάς με καλές επιδόσεις. Και οι μέχρι σήμερα Έλληνες και Έλληνίδες πρωταθληται σκιέρ, κατά τά τελεσθέντα πρωταθλήματα 1931—32 είναι οι έξης: Γ. Δημητριάδης, Ι. Παπαρρόδοι, Α. Ίωαννίδης, Δίς Α. Καλιαμπέτσου, Κα Κ. Μπαστιά και Δίς Χαρ. Γεροκωστοπούλου.

Δ. ΓΚ.—

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Τά πρώτα θάμψη της αύγης την πρόφτασαν άγρυπνη, άνακαθισμένη στο κρεββατάκι της, βουτυγμένη στα δάκρυα. Όλη νύχτα έκλαιγε άπαρηγόρητη γιάτι σέ μία στιγμή θυμοδ τσάκισε στο πάτωμα τόν πορσελαλένιο καραγκιόζη, τό πρώτο μπιμπελό που της χάρισαν.

Έτσι γνώρισε ή Έφη την πρώτη μεγάλη λύπη της ζωής της στα δώδεκά της χρόνια.

Μά γιάτι τόν έσπασε τόν πορσελαλένιο καραγκιόζη; Άρχισε νά συλλογίζεται, νά θυμηθί τό γιάτι μ' άδεν τό κατώρθωσε. Μήπως γιάτι τά μάτια του την κυττούσαν θλιμμένα άπ' όποια μεριά κι' άν τόν κύτταζε; Μήπως γιάτι είχε τά χέρια του άπλωμένα ίκετευτικά; Ή μήπως γιάτι τό χαμόγελό του έμοιαζε πολύ με γκριμάτσα κλάμματος;

Σηκώθηκε. Λίγο φρέσκο νερό έσβυσε τά σημάδια των δακρύων. Όλα ξεχάστηκαν.

Όταν πήγε στη γιάγιά της από κουβέντα σέ κουβέντα έφτασε στο θέμα της. Η γιάγιά ήταν πολύξερη και πολύ καλή γρηούλα. Άφου τη χάιδεψε στα μαλλιά της ρώτησε:

— Γιάτι τόν έσπασες;
— Δέν ξέρω. Έκλαψα όμως όλη νύχτα.

Η γιάγιά την κύτταξε, πήγε κάτι νά πη, μ' άλλαξε θέμα.

Κι' όταν ή μικρούλα έφυγε, χαρώπη νά πάν νά παίξη, ή γιάγιά φώναξε τη γάτα της—μια μεγάλη γκριζα γάτα της Άγκύρας—έχωσε τά ρικνά δάχτυλά της μέσα στο μετάξινο τριχώμα της και έλεπε:

— Έκλαιγε όλη τη νύχτα γιάτι τσάκισε έναν πορσελανένιο καραγκιόζη. Θάρρη καιρός που θα βρίσκει παιχνίδι νά τσακίξη ανθρώπινες καρδιές και θα γελάει.

ΝΙΤΣΑ ΒΑΚΡΗ

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Σάν θα τελειώσθ κι' ή δική μας Ιστορία χωρίς νά λυπηθώ κι' ούτε νά κλάψω σάν νάταν έξηνθ θα τη δώ μ' άδιαφορία κι' ήρεμα τόν έπίλογο θα γράψω.

Κι' έπειτα στο «συρτάρι» θα την ρίξω μαζί με τά χαμένα όνειρά μου και θα ξεχάσω χρόνια νά τ' άνοιξω έστω και άν δέν ξανάβρω την χαρά μου.

Και μόνο σάν πολλοι περάσουν χρόνοι και γίνουν πιά δάσπρα τά μαλλιά μου μ' όλο που θα με δέρνουν «άλλοι» πόνοι ίσως μία μέρα θυμηθώ καιτά παλιά μου.

Και τότε τό «συρτάρι» ίσως τραβήξω την Ιστορία μας νά βρω τη ξεχασμένη κι' ίσως γιά λίγο την άνία μου θα πνίξω με την γλυκειά τη θύμησή σου άγαπημένη.

ΑΠ. ΚΑΡΕΛΛΑΣ

ΟΡΘΡΟΣ

Σάν όρθρος πάντα νάμοιαζε ή αγάπη μας γλυκόλαλη καμπάνα, που σημαίνει, με λάλες ψαλμωδιές, ροδοφύλλα Μια αγάπη όρθρινή, πάντ' άνθισμένη.

Σάν όρθρος πάντα νάμοιαζε ή αγάπη μας χωρίς ο Έσπερινός νά την προφτάσθ, σάν όρθρος, που καμπάνα ήχάει, και σβύνεται

σ' άπάτητες κορφές και πυκνά δάση... ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΗΔΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

„ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ„

Ροδόφυλλα δροσόλουστα π' άνοίξατε ήνα δειλί αφίνοντας μεθυστικά άρώματα στη γη, ροδόφυλλα που μοιάζατε άλλα κορφή

και που οι στερνοί της σύντροφοι γίνετε μιάν αύγη, Τί τάχα έχετε γίνει;

Ροδόφυλλα που ράνατε τ' άγγελικό κορμί και μόν' έσεις χαιδέψατε τά δυο λευκά της χείλη, ροδόφυλλα όλοπόρφυρα που μιάν αύγη

σας είδα νά σκεπάζετε την ύστερνή σας φίλη, τί τάχα έχετε γίνει!

Ροδόφυλλα τοδ κήπου μου σας μάζεψα ήνα, ένα και τρέμοντας σας σκόρπισα έπάνω στη νεκρή, Ροδόφυλλα, όλα γύρω μου, μού φαίνονται θλιμμένα

κι' άναζητώ τοδ δειλινού την ώρα την πικρή, νά πάρετε κι' έμένα!

ΤΑΚΗΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Σάν παραμύθι άτέλειωτο, ξαναπροβάλλουν οι καιροί, στοδ σούρουπου τό διάφανο φόντο, αυτή την ώρα, και τους στολίζουν λούλουδα, δάση και κάμποι χλοεροί

που άνθουν σέ κάποια άπόκοσμη, δροσολουσμένη χώρα.

Στά όνειροπόλα μάτια μου, κόσμοι φαντάζονται εωδιές σάν άνθισμένοι κάμποι

και μόνο κάποια ύπαρξη, ώ!—κι' άν προσμένω ως την αύγη—

δέν θ' άντικρύσω νά περνά, μεσ' άπ' τ' άχνά τά θάμψη.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΜΗΛΙΟΣ

ΑΠΟ ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Μόλις γύρισα άπ' τό μικρό δάσος που τόσες φορές αγαπημένη μου περιπατήσαμε μαζί...

Μ' ένα παράξενο πόνο, πήρα την κιθάρα μου, τη μόνη θύμησή της αγάπης μας, που πάνω στις χρυσές της χορδές, πλάθαμε τότε τά πιά γλυκά τά πιά όμορφα όνειρά μας...

Και τά χέρια μου άπαλά τη χάιδεψαν. Ένα τραγούδι μεζύ και κλάμα ξεχύθηκε τριγύρω μου.

Η «Λουσιέν», ή αγαπημένη μας «Λουσιέν», που μόνος συνέθεσες κείνο τό βράδυ, κάτ' από τη λεύκα, συνεπαρμένος άπ' τό κλαψάριο άκομπανιαμένο που έπαιζα.

Από τότες τό τραγουδάκι αυτό τό αγαπήσαμε κι' οι δυο μας σάν ένα πιστό φίλο της αγάπης μας. Κι' όποτε μ' έβλεπες νά παίρνω στα χέρια μου την κιθάρα, με παρακαλούσες:

Τη «Λουσιέν», τη «Λουσιέν...» αυτό μ' άρέσει περισσότερο από όλα τάλλα. Γιάτι μέσα του κλείνει την αγάπη μας όλα τά όνειρά μας, μού μιλάει γιά σένα μικρούλα μου...

Τό ίδιο παίζω κι' άπόψε, αγαπημένη μου, και τό παίζω μ' όλη την τέχνη μου, προσπαθώ νά τοδ χαρίσω όλο τό της καρδιάς μου... και στιγμές στιγμές άφουγκράζομαι... μήπως ξεχωρίσω σάν τότε τη γλυκιά σου φωνούλα, πίσω άπ' τις παθιαρικές νότες της κιθάρας.

Μά άδικά... ή κιθάρα μου άκομπανιάρει τό δικό μου τό λυγμό.

ΚΟΥΛΑ Δ. ΒΟΥΓΙΟΥΚΑ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Τό βράδυ τό Δεκεμβριανό μεσ' στα σοκάκια τριγυρνά μόνος, γιά Σας, Κυρία.

Τά παραθύρια τά κλειστά σάν μάτια με κυττούν σβυστά γεμάτα άδιαφορία.

Κι' όταν ή αύγη ξύπνιο με βρή και με τυλίξη με τά γκρι τά πέπλα της, αγάλι.

Θά πάρω κάποιο έξοχικό δρόμο, στενό, μοναχικό νά πάω όπου με βγάλη.

Τό βράδυ τό Δεκεμβριανό μπρός άπ' τη βίλλα Σας περνά Κυρία μου, Σεις όμως

μες τις πυτζμάες στα ζεστά άδιαφορείτε — και σωστά! — που θα με βγάλη ο δρόμος.

ΔΗΜ. Κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΙ ΤΕΡΑ'ΙΓ

Η ΟΥΝΟΗΚΗΤΟΥ ΑΪΜΑΤΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ : ΟΙ ΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΕΙΦΟΥΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—'Ενώ ο κόμης Γοντράνος δὲ Λασώ μετ' ἡν ἀγαπημένην του Λεόνην διέσχισαν τὴν ἀπότομην πλαγιὰς τῶν Ἀμβροζίων ὁρῶν ἔπεσαν στὰ χέρια τοῦ ἀρχι-
ληστοῦ Γιουζέππου ὁ ὁποῖος ἐδήλωσε εἰς τὸν κόμην ὅτι ἔπρεπε ἢ νὰ τοῦ δώσῃ ἑκατὸ
χιλιάδες σκούδα ἢ νὰ τοῦ ἀφήσῃ τὴν συνοδὸν του, ποὺ ἔμοιαζε καταπληκτικὰ με-
τὴν πρώτη ἀγῆνη του. Ὁ δὲ Λασώ ὑπέγραψε τὰς ἑκατὸ χιλιάδων ἀλλὰ δὲν ἐπέ-
στρεψαν στὸ Παρίσι, ἡ Λεόνη ἄρχισε νὰ δείχνῃ παρὰδοξο διαγωγὴν καὶ δὲν ἐγνώ-
σθη δὲ ὁ θεῖος του τὸν ἀποκήρυξε, ἔφυγε ἀφῆσας μὴ ἐπιστολὴν διὰ τῆς δούλης
τοῦ ἀπεκάλυπτε ὅτι ἀγαποῦσε τὸν Γιουζέππου, ποὺ συνεβίβασθη μετ' ὁν βασιλέα
τῶν δ'ο Σικελίων, ἔγινε πλούσιος καὶ θὰ τὴν ἐπαντρεύετο. Ζαλισμένος ἀπὸ τὴν τρο-
μὴν εἰδήσῃ ἐσωρίσθη καὶ χάμω. Ὁταν συνήλθε εἶδε ὅτι βρισκόταν σπῆτι του καὶ δὲν
ἐπῆγε καὶ κάθησε κοντὰ του ἕνας παρὰδοξος ἄνθρωπος ποὺ τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη
φορὰ τοῦπε πῶς ἐνδιαφέρεται γι' αὐτὸν καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ ἡ Λεόνη
θὰ πρεπε νὰ πᾶν τὴν Τετάρτην στὸ Μελόδραμα ὅπου θὰτὸν ἐπείμνε. Προαματικῶς
τὴν δοισμένην μέρα, ὠρῶν προσοπαίδια, πῆγε στὸ μελόδραμα. Ἐνας προσωποποιῶν
τὸν ἐπλησίασε. τὸν πῆγε σ' ἕνα μυστηριώδες σπῆτι ὅπου μετ' ἄλλους πέντε ἴδρυσαν
μὴ μυστικὴν ἐταιρίαν τὴν 'Εταιρίαν τοῦ Εἰφους' μετ' ἀπόλυτον ἀρχηγὸν τὸν ταγματάρχη
Λεόν. Ἡ ἐταιρία αὕτη εἶχε χαρακτῆρα ἀλληλοῦποστηρίξεως μέχρι θανάτου καὶ
ἀπετελέσθη ἀπὸ τὸν Γοντράνον ντὲ Λασώ, ἕνα λιποτάκτην ὑποσιτιστὴν τὸν Ἐκτορα
Δαμβλίνον, τὸν χαρτοπαίκτην δυκοδμήτα Ρεβελί, τὸν δικηγόρον Ἐυμανουὴλ ντὲ Φλάρ
—Μουτλόρν, τὸν βαρὼν ντὲ Μορντιέ καὶ τὸν φιλόδοξον καὶ γλεντζεῖσπότην δ' Ἀστού.
Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἰδρυτικῆς συνεδριάσεως ὁ ταγματάρχης Λεὼν παίρνει τὸν ντὲ Λασώ
νὰ πᾶν νὰ βοῶν τὴν Λεόνην.

Στὸ μετὰξὺ δὲ Γιουζέππου παντρεύτηκε τὴ Λεόνην καὶ κάνει τὸ ταξεῖδι τοῦ γά-
μου του περὶόντας μετ' ἑσάραες σωματοφύλακες γύρω ἀπὸ τ' ἀμάξιν του τὰ Ἀμβρο-
ζία δον. Ἐκεῖ τοῦ γίνεται μὴ ληστρικὴ ἐπίθεση. Ὁ Γιουζέππος ἀναγνωρίζει τοὺς
ἄλλους δικούς του ληστὰς καὶ τὸν ὑποσιτιστὴν του. Τοῦ μιλάει φιλικὰ καὶ νομίζει ὅτι
θὰ ξεφύγῃ δὲν ὁ ὑποσιτιστὴς του λέει ὅτι δὲν τὸν παρουσίαν στὸν ἀρχηγό.
Ἀρνηγὸς εἶναι ὁ Γοντράνος. Μετ' ὁ πιστὸς στὰ χέρια πλησιάζει καὶ λέει.
—'Ἡμῶνα πλούσιος καὶ ἀγαποῦσα αὕτη τὴ γυναῖκα.

Κι' ἐδειχνε ταῦτοχρό-
νως ἕνα φαγωμένον
βράχο ποὺ φαινόταν
ὅτι ἦταν κουρελιασμέ-
νος ἀπὸ ἕνα τιτάνιο
σπαραγμὸ ποῦνιβε με-
ταξὺ τῶν Ἀμβροζίων
ὁρῶν, βράχο ποὺ ὁ
φωτότανε τραχὺ καὶ ἀπειλητικὸς πρὸς τὰ σύννεφα κι' ἔφερνε
στὴς πλάτες του κάποιο κτίριο, ποὺ προκαλοῦσε στὸ θεατὴ τὴς
πιδ ἀπασιτώτερες ἀναμνήσεις τοῦ μεσαιῶνος. Τὸ κτίριον αὐτὸ
ἦταν ἡ Πουλινέλλα.

Μερικὰ φῶτα, ἀπὸ τὴς δυὸ πλευρὰς του, ἐφώτιζαν τὸν πύρ-
γο σὺν φῶσι. Πλανιότερη, τὸ φεγγάρι ἄστροφτε ἐπάνω στὸν
γαλάζιον οὐρανόν. Πουθενὰ καταφύγιον ληστῶν, φωλὰ ἀητῶν ἢ
γεραῶν δὲν ἦταν τοποθετημένη καλύτεια. Ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰ
του μοναχὰ δὲν ἦταν ὁλότση καπνοὺς βράχος ἀλλὰ σπινεῖχτο μ'
ἕνα δάσος ἀπὸ ἔλστα' στενὰ δὲ ἀμαξίτος καὶ ἀνηφορικὸς δρό-
μος μετ' ἀπότομης κλίσεως, ἔφερνε εἰς τὴν πόρταν τοῦ πύρ-
γου.

Ἡ Λεόνη παρατηροῦσε μετ' ἀνεστῆσιν τὴν ζοφερὴν
αὕτη κατοικίαν ὅπου ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ τὴ ζωὴν της φυλακι-
σμένη, καὶ ὁ Γοντράνος τῆς ἐξήγησε ὅτι αὐτὸς εἶχε βάλει καὶ
εἶχε κάψει τὸν πύργον μετ' ἐκείνῳ τὸν τρόπον ὥστε νὰ μὴ μείνῃ στεγα-
σμένο καὶ ἀκαφτο παρὰ μοναχὰ τὸ διαμέρισμα ὅπου θὰ τὴν
ἐφυλάκιζε.

Στὴν ἐξόπορτα τοῦ πύργου κατέβηκαν, καὶ ὁ Γοντράνος τῆς
εἶπε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, γιὰ νὰ τὴν παρουσιάσῃ στοὺς φίλους
του. Ὅπως ὅλες αἱ μοχθηρὰς φύσεις, ἡ Λεόνη ἦταν κράμα γεν-
ναϊότητος, ἀναιδεύσεως, καὶ ξαφνικῶν ἐρώμων. Αὕτη τὴν στιγμήν

ἔτρεμε καὶ φοβότα-
νε τὸν Γοντράνον.
Τὸν ἀκολούθησε.
Μπήκαν σὲ μιὰ αἴ-
θουσα, καὶ τὸ θέαμα
ποῦ παρουσιάσθη
ἐμπρὸς τῆς ἦταν
ἀλλόκοτον καὶ ἐκ-
πληκτικόν.

Ἡ αἴθουσα εἶχε
διατηρησὴ τὴν αὐ-
στηρὴν σφραγίδα τῆς
παλαιᾶς ἐποχῆς. Οἱ
τοιχοὶ ἦσαν κόκκι-
νοι. Εἰς τὴς γωνί-
ων τοίχων ἐπάνω
σὲ σιδερένια χέρια
ἦσαν μνημνεῖα δα-
διὰ ποῦρριχναν τὴν
λάμψιν τους ἀπάνω
σὲ ὀχρὰ μεθυσμέ-
νους ληστὰς ποὺ
τραγουδοῦσαν ὕμ-
νους κραυγὰς καὶ
τραγουδία ὁργύνον.

Πέρασαν ἕνα ἄλ-
λο δωμάτιον μι-
κρότερον. Ὁ Γον-
τράνος τῆς εἶπε ὅ-
τι θὰ φυλακίζεταν
ἐκεῖ ἐφ' ὅρου ζωῆς
καὶ τὴν ἀφῆκε καὶ
ἔφυγε.

Ἡ Λεόνη, ἂν
καὶ ἦτο ἀπὸ ἰδιο-
συγκρασίαν ἐνεργη-
τικὴ καὶ ἐπίμονη,
ἐκάμφθη ἐν τούτοις
ἀπὸ τὸ βάρος τῶν
τόσων συγκινήσε-
ων. Καὶ μετ' ὁ κε-
φάλι μέσα στὴς δυὸ
τῆς παλάμες, μετὰ
μύρια μισοκλεισμέ-
να, στεκότανε καὶ
ἐσκέπτετο τὴν κα-
τάστασιν της καὶ δὲν
ἐδοκίμασε νὰ ἐγγί-
ξῃ τὸ φαί ποὺ τῆς
ἔφεραν.

Ὁ Γοντράνος δὲ
Λασώ, ὁ ἄνθρωπος
αὐτὸς τὸν ὁποῖον
τόσον ἀναιδέως ἐξη-
πάτησε, τὸν ὁποῖον
ἀκόμη καὶ πρὸ ὀλίγων ὥρων περιφρονοῦσε, ἄρχισε τώρα νὰ
τῆς ἐμπνέῃ κάποιο ἀλλόκοτον αἶσθημα, ἕνα κράμα μίσους καὶ
συμπαιθείας μυστηριώδους. Κάποτε σεργιότανε στὰ πόδια της,
τώρα τὴν περιφρονοῦσε καὶ ἡ σκέψις αὕτη τὴν ἔκανε νὰ τὴν
πιάνῃ μανία. Ἡ ὑπερήφανη αὕτη ἐταπεινῶνετο, ὁ ἄνθρωπος
ποὺ τὸν ἐβασάνιζε τὴν ἐτυραννοῦσε.

—'Α, ἐπιθύρισε μετ' ἄσπασα. Δὲν θέλω νὰ τὸν ἀγαπήσω
προτιμῶ καλύτερα νὰ πεθάνω.

Ἐσηκώθη. Τὸ ἔμφυτον σὲ ὅλους αἶσθημα τῆς ἐλευθερίας,
τὴν ἔκανε νὰ ἐλπίσῃ ὅτι μποροῦσε νὰ δραπετεύσῃ καὶ ἐδοκίμασε
νὰ βρῇ τὸν τρόπον. Ἀλλ' ὁ ὑπὲρ τῆς Γιάκομος ποὺ ἐφύλαγεν ἀπ'
ἔξω, ἐμπῆκε καὶ τῆς ἔκαμε γνωστὸν ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τὸν εἶχε δια-
τάξει νὰ τῆς λιώσῃ τὸ κρανίον, ἂν ἐδοκίμαζε νὰ δραπετεύσῃ.

Ἀπελπισμένη, μανιωδῶς σὲ θυμὸ καὶ τὴ λύσσα της, πέ-
ρασε τὴ νύκτα ὁλόκληρη, χωρὶς νὰ κλείσῃ μάτι οὔτε μιὰ στιγμή.
Ἡ κοῦρασίη τῆς ἔφερε χαύνωση καὶ ἀδυναμία' τέλος ἐλιποθύ-
μησε. Ὁταν συνήλθε ἄκουσε φωνὴν στὸ διπλάνδον δωμάτιον. Οἱ
ληστὰς ἀνέφεραν εἰς τὸν ἀρχηγόν τους Γοντράνον ὅτι ἐκτεπῆ-
θησαν μετ' Ἀγγλους περιηγητὰς καὶ τοὺς ἐξόντωσαν, ὅτι δὲ ὁ
σύντροφός τους Γιάκομος ποῦφεραν ἐκεῖ ἦταν μετ' ὁ χέρι σπα-
σμένο.

Ἀκουσε ἔπειτα τὸν Γοντράνον νὰ λέγῃ ὅτι ἕνας ἄνθρωπος
χωρὶς χέρι ἦταν ἀχρηστὸς καὶ ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ. Καὶ μετὰ μιὰ

στιγμὴ ἄκουσε τὸν κρότον πιστολίου καὶ τὴν πνιγμένη φωνὴν κά-
ποιου ποὺ πέθαινε. Φρικώσα, παραφρονοῦσα ἀπὸ τρόμο, λι-
ποθύμισε πάλιν καὶ ἐσωρίσθη πλατεῖα στὸ δάπεδον.

Ὁταν συνήλθε καὶ ἀνοίξε τὰ μάτια της, ἤσυχια ἐπικρα-
τοῦσε στὸ διπλάνδον δωμάτιον. Καμμιὰ φωνή, κανένας κρότος. Ἡ
καρδιά της πονοῦσε, στὸ στήθος της αἰσθανότανε μιὰ δυνατὴ
πίεση. Ἀνεκάθησε στὴ θέσιν της καὶ ἄρχισε ν' ἀναπολῇ ὅλα ὅσα
συνέβησαν.

Ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν ἕως τὸ μῖσος καὶ ἀπὸ τὸ μῖσος ἕως τὸν
ἔρωτα εἶναι ἕνα βῆμα μονάχα. Ἡ Λεόνη ἐννοοῦσε ὅτι ἀγαποῦσε
τὸν τύραννόν της μετ' ἡν ἄγρια παραφορὰ ψυχῆς ὑπερβολικῆς
σ' ὅλα τὰ πάθη της. Ἡ ντροπὴ γιὰ τὴν ἐνικήθη, τῆς ἐφάνη ἀπα-
ραίτητὴ ἐξιλίωση' φαντάστηκε τὸν ἑαυτὴν τῆς ἐξου-
θενωμένον καὶ γονατιστὸν στὰ πόδια τοῦ ἀνθρῶ-
που ἐκείνου ποὺ μετεμορφώθη σὲ τίγρι καὶ ἡ κα-
τάφυκρη καρδιά της ἐρρίγησε ἀπὸ ἀγνωστὴ εὐχαρί-
στηση. Ἐὰν ὁ Γοντράνος ἔμπαινε νὰ τὴν σκοτώσῃ
θὰ δεχότανε τὸ θάνατον γονατιστὴ καὶ μ' ἕνα χαμό-
γελο. Ἀλλὰ δὲν ἐμπῆκε παρὰ ἐκείνους ποὺ τῆς ἔ-
φερε φαγητό.

Ἐξήγησε νὰ ἰδῇ τὸν Γοντράνον. Ἀλλ' ἐκείνους
δὲν ἐφάνετο' μάταια τὸν περιέμενε γιὰ νὰ τοῦ πῆσῃ
στὰ πόδια σὺν ἀγορασμένην δούλῃν μισοστὰ στὸν
ἀφῆντῃ της. Τὴ νύκτα ἄκουσε συγκεχυμένον θόρυβον
στὴ διπλάνῃ αἴθουσα, ἀλλὰ τὸ ἀνήσυχο καὶ προσε-
κτικὸ αὐτὴ της δὲν διέκρινε τὴ φωνὴν ἐκείνων ποὺ
τῆς προξενοῦσε εἰγος καὶ ἔκανε τὴν καρδιά της νὰ
χοροπηδᾷ. Τότε, βασανιζομένη ἀπὸ φρενήρη ἔξαψι
ἄρχισε νὰ τοῦ γράφῃ.

Τῆς φαινότανε ὅτι μιλοῦσε μαζί του, τοῦγραφε
ὅτι τοῦ παρεδίδετο χωρὶς ὁρους. Ἐδῶσε τὸ γράμμα
στὸν δεσμοφύλακα καὶ περιέμενε ἀπάντησιν μετ' ἀγω-
νίας. Τέλος, κυριευμένη ἀπὸ μιὰ μανιωδῆ παραφορὰ
ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ σεῖῃ μετ' ὁρῶν ἀχαλίνωτο
τὰ δαύτῃ φύλλα τῆς πόρτας. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο ἄ-
κουσε τοὺς ληστὰς ποὺ συζητοῦσαν καὶ παρεπο-
νοῦντο κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν, ὁ ὁποῖος ἐκράτησε
γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τὴν ὥραν Ἀγγλίδα
ποὺ ἐπίασαν σκλάβαν τους, ὅπως εἶχε
ἐπίσης κρατήσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν.

Ἡ Λεὼν ἄκουγε κατακίτρινη, ἀσθ-
μαίνουσα. Τὸ μικρόβιον τῆς ἐξελοτυίας
δάγκωνε τὴν καρδιά της. Ἡ φωνὴ ἀπε-
μακρύνθησαν καὶ δὲν ἄκουσε τίποτε πε-
ρισσότερον.
Ὅτι ὑπέφερε ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη
εἶναι ἀνώτερον κάθε περιγραφῆς. Ὁταν
ὁ δεσμοφύλακας ἦλθε, τοῦπεσε στὰ πόδια
καὶ τοῦ ζήτησε μαχαίρι νὰ σκοτωθῇ, γιὰ τὴν
δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ πᾶν τὸ βασανι-
στήριον τῆς νοσηρῆς τῆς ἀγάπης.

Ὁ δεσμοφύλαξ εἰδοποίησε τὸν Γον-
τράνον καὶ ἐκείνους ἐπῆγε νὰ τὴν ἐπι-
σκεφθῇ.

Ἐπεσε τότε στὰ πόδια του μετ' ὁ δάκρυα,
τὸν ἰκέτευε νὰ τὴν λυπηθῇ, μετ' ὁ λόγια
θερμὰ τοῦπε τὴν παράφορη ἀγάπῃ της καὶ
ὁ Γοντράνος ἐκάμφθη. Τὴν ἄλλη ἡμέρα
ἄφησαν τὴν Πουλινέλλα καὶ δυὸ ἡμέρες
ἀργότερα τοὺς εἶδαν νὰ κρατιῶνται ἀπὸ
τὰ χέρια στὸ κατάστρωμα ἐνὸς πλοίου ποὺ
πῆγαινε στὴ Γ. Ἀλλὰ τὴν ὥρα ποὺ
βγήκαν στὴν παραλία στὴ Μασσαλία, πα-
ρουσιάσθη μπροστὰ τους ἕνας ἄνθρωπος
ποῦκανε τὸν Γοντράνον νὰ αἰσθανθῇ εἰγος.
Ἦτο ὁ ταγματάρχης.

—'Ε, λοιπόν, εἰσθε εὐχαρστημένους
ἀπὸ τὴν κωμωδία μας; εἶπε σιγὰ στὸν
μαρκήσιον, ἐνῶ ἡ Λεόνη εἶχε παραμερίσει
λίγον νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πράγματά της. Οἱ
τρεῖς ἐταῖροι ποὺ σὰς ἀκολούθησαν, σὰς
ἐξυπνέτησαν θαυμασία.

—'Αληθινὰ, ταγματάρχα.

—'Αλλὰ δὲν εἶναι μοναχὰ αὐτό. Ὁ
ἱππότης δὲ Λασώ, ὁ θεῖός σας, δὲν σὰς ἀπεκλήρωσε.

Ὁ Γοντράνος ἐρρίγησε.

—'Εἶχε κάνει διαθήκη, τ' ἄφηνε ὅλα στὸ Γεώρ-
γιον δὲ Λασώ, τὸν πρῶτον σας ἐξάδελφον καὶ σὰς ἀπε-
κλήρωνε, Ἀλλ' ὁ Γεώργιος δὲ Λασώ πέθανε καὶ τὰ
πράγματα ἄλλαξαν.

— Πέθανε! ἀνέκραξε ὁ μαρκήσιος.

—'Εδῶ καὶ πέντε ἡμέρες.
— Τόσο νέος!
— Οἱ ἀνδρῶποι πεθαίνουν σὲ κάθε ἡλικίᾳ. Ἐβγαίνε
ἀπὸ κάποιο χορδὸν, μ' ἕναν ἄνθρωπον ποὺ χωρὶς ἄλλο, εἶναι γνω-
στός σας, τὸν λοχαγόν Ἐκτορα Δαμβλίνον καὶ τὴν ἄλλη μέρα
ἐξητήθη ἀπ' αὐτὸν εἰς μονομαχίαν. Ὁταν ὁ Γεώργιος πέθανε,
ὁ θεῖός σας ἔκανε ἄλλη διαθήκη. Εἰσαστε γενικὸς κληρονόμος
του καὶ ἐπομένως πλούσιος, καὶ ταῦτοχρόνως σὰς ἀγαποῦν, ἐνῶ
ἦσαστε κατεστραμμένος καὶ προδομένος.
Ὁ Γοντράνος ἦταν κίτρινος σὺν πεθαμένους.
— Θεέ μου! ἐπιθύρισε, τί πρόκειται λοιπὸν νὰ μοῦ ζητή-
σετε;

— Μικροπράγματα, λοχαγέ, ἐπὶ τοῦ παρόντος.
Ἀπλῶσε τὸ χέρι του ὁ ταγματάρχης πρὸς τὴν
διεϋθυνσιν τοῦ λιμένος καὶ ἔδειξε ἕνα ἀτμόπλοιο
ποῦμπαινε ἐκεῖνὴν τὴν στιγμήν.

— Νά, εἶπε, ἔρχεται ἀπὸ τὸ Ἀλγέρι ὁ «Μίνως».

— Καὶ λοιπὸν;

— Ἐπάνω σ' αὐτὸ βρίσκεται ὁ στρατηγός, τοῦ
ὁποίου ἦταν ὑποσιτιστὴς ὁ Ἐκτωρ Δαμβλίνος καὶ
ὁ ὁποῖος ἔρχεται στὴ Γαλλίαν ἐπίτηδες γιὰ νὰ τὸν
καταγγείλῃ. Ὁ στρατηγὸς ἔχει τοὺς λόγους του
νὰ κἀν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ὁ λοχαγὸς ἀγαπᾷ τὴν γυ-
ναῖκα τοῦ στρατηγοῦ καὶ γι' αὐτὸ ἐλιποτάκτησε
ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ. Καταλαβαίνετε;

— Ὅχι ἀκόμη! ἐπιθύρισε τρομαγμένος ὁ Γον-
τράνος.

— Εἰσαι ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ξιφομάχους!
εἶπεν ἀπαθῶς ὁ ταγματάρχης.

Ὁ μαρκήσιος αἰσθάνθηκε εἰγος φρίκης.

— Πῶς λέγεται ὁ στρατηγὸς αὐτός; ἐρώτησε.

— Μὰ τὴν πίστι μου, ἔχει κάποιο ὄνομα. Καὶ
ἂν πεθάνῃ, ὁ Ἐυμανουὴλ Σολαμβόλ, ἕνας ἀπὸ τοὺς
δικούς μας, θὰ μπορούσε κάλλιστα νὰ λέγεται μαρκή-
σιος δὲ Φλάρ Μονβιγνύ.

— Τὸ ὄνομά του; ἐπέμεινε ὁ Γοντράνος τοῦ
ὁποίου ἐσηκόνοντο ἡ τρίχες.

— Εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ δευτεροτόκου
κλάδου τοῦ οἴκου τῶν Φλάρ, τὸ μόνο
πραγματικὸ πρόσκομμα εἰς τὴν υἱοδέτησιν
τοῦ δικηγόρου Σαλαμβόλ, ὁ στρατηγὸς βα-
ρῶνος δὲ Φλάρ Ρουβινγύ!

— Ὁ καλλίτερος φίλος τοῦ πατέρα
μου! ἀνέκραξε ὁ Γοντράνος Ποτέ! ποτέ!

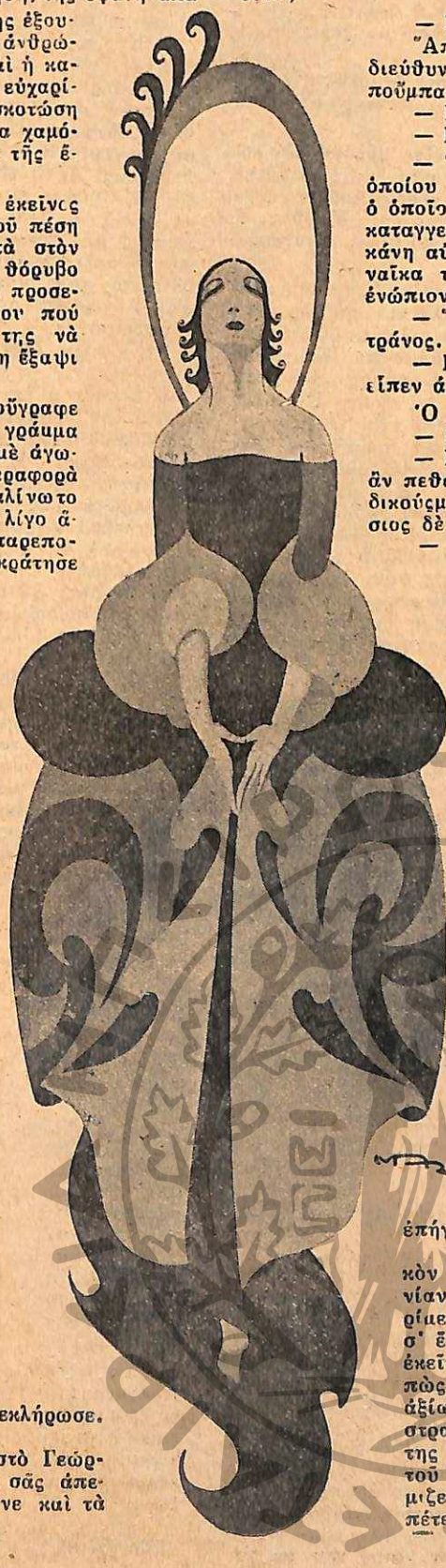
— Θαιμάσια! εἶπε ἀτάραχος ὁ ταγ-
ματάρχης. Σερετε καλά, διότι οἱ ἐταῖροι
τοῦ εἰφους δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ θέ-
λουν ἢ νὰ μὴ θέλουν. Θὰ σκοτώσετε τὸν
βαρῶνον, διότι ἐστὶ περὶ. Ἀλλοιῶς...
ὠρκοσθήκατε καὶ ὑπογράψατε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.
ΤΟ ΤΙΜΗΜΑ ΜΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ὁ στρατηγὸς δὲ Φλάρ Ρουβινγύ, ἄν-
θρωπος σαράντα πέντε περίπου ἐτῶν,
ἀλλ' ἀνθηρὸς τόσον, ὥστε νὰ φαίνεται
τριανταπέντε μόλις, εἶχε πανδρευθῇ
τὴν μίαν ἀπὸ τὴς δίδυμες κόρες τοῦ βαρῶ-
νου Σαστινάβ, τὴν μελαχροινὴν Μάρθα,
ποὺ μαζί μετ' ἡν ὁλόξανθη ἀδελφὴ της
Καμίλλην, ἀποτελοῦσαν τὸ ζευγάρι ἐκείνο
τῶν ἀγγέλων, γιὰ τὸ ὁποῖον μιλοῦσαν μετ'
θαυμασμὸν οἱ γείτονες τοῦ ἐξοχικοῦ τῶν
πύργων παρὰ τὸν Ὑόννην ποταμὸν, ὅπου

ἐπῆγαιναν καὶ περνοῦσαν τὸ καλοκαίρι τους.
Ἡ Μάρθα ἀγαποῦσε τὸν νεαρόν ἑξωματι-
κόν Ἐκτορα Δαμβλίνον. Τοῦ εἶχε ὀρκισθῇ αἰω-
νίαν ἀγάπην, τὸν εἶχε βεβαιώσῃ ὅτι θὰ τὸν ἐπε-
ρίμενε νὰ γίνῃ μεγάλος καὶ ἐνδοξος, διότι μόνον
σ' ἕνα τέτοιον θὰ τὴν ἔδινε ὁ πατέρας της, καὶ
ἐκείνους ἔφυγε γιὰ τὸ Ἀλγέρι. Ἀλλ' ἐπιστεῦθη
πῶς σκοτώθηκε καὶ ἡ Μάρθα ὑπέκυψε στὴν
ἀξίωση τοῦ πατέρα της καὶ πανδρεύθηκε τὸν
στρατηγόν. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν ποὺ ὁ ἄνδρας
της ἔλειπε στὸ Παρίσι, δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψιν
τοῦ Ἐκτορος, ποὺ δὲν εἶχε πεθάνει, ὅπως νό-
μιζε, ἀλλ' εἶχε συλληφθῇ αἰχμάλωτος καὶ ἔδρα-
πέτευσε.

Τρελλὸς ἀπὸ ἀγάπῃ ὁ Ἐκτωρ τῆς ἐξήτησε

ν' αφήσει το παιδάκι που έχει κάνει, και να τον ακολουθήσει να φύγουν μακριά. Έκείνη στην αρχή δέχτηκε, αλλά γρήγορα συνήλθε, μετανόησε γι' αυτό που είχε σκεφθεί, κ' έγγραψε στον Έκτορα πως δεν έπρεπε να ελπίζει. Δεν θα ξαναβλεπνούσαν ποτέ.

Υστερα από μια βδομάδα ο βαρώνος με την Μάρθα έφθασαν στο Παρίσι. Λίγες μέρες αργότερα ήταν έτοιμος να φύγει για το Αλγέρι και αποχαιρετούσε τη γυναίκα του, εις την όποιαν για πρώτη φορά ανέκοιναν δει είχε διορισθή ως ύπασπι-σής του ο λοχαγός Έκτωρ Λαμβλίνος.

Η Μάρθα έρρίγησε και χώρισε.

— Ο λοχαγός Λαμβλίνος, εξακολουθούσε ο στρατηγός χωρίς ν' αντιληφθή την ταράχη της, έκανε στο Αλγέρι, ξέρεi Αραβικά και θα με βοηθή πολύ.

Όταν ήρθε ο λοχαγός, τον παρυσίασε στη Μάρθα, ή όποια μπόρεσε να συγκρατήσει την συγκίνησή της. Και ύστερ' από λίγο έφυγαν και οι δυο για τη θέση τους.

Ένα μήνα αργότερα, ενώ ο στρατηγός είχε καλέσει τον λοχαγόν Έκτορα για να του αναθέσει την αρχηγίαν μίας ανιχνευτικής ήλης ήπλεων, έφθασε το εύρωστο ταχυδρομείον. Υπήρχε και ένα γράμμα δια τον Έκτορα, εκ μέρους της Μάρθας, ή όποια, με άλλοιωμένο το γραφικό της χαρακτήρα, τούγραφε τα εξής:

«Έκτωρ, αν δεν φροντίσεις το ταχύτερο να με βοηθήσεις, έχά-θηκα. Τρελλή από φόβο καταφεύγω σε σένα και σε ικετεύω: σώσε με. Ίδου τι συμβαίνει: Χθες μ' έπεσε κέφθη κάποιος άγνω-στος, ο όποιος κρατούσε το μοναδικό μου γράμμα που σουγραφα-ώς παντρεμένη, τότε που σου έλεγα να με λησμονήσεις για πάντα, και μου είπε ότι το είχες αφήσει σπίτι σου και ο δόν Βικτοάρ, ίσως διότι φοβόσουνα μην σκοτωθής. Και από εκεί το έπαιρη-μυθεύθηκε. Έκατάλαβα τι ζητούσε, και του προσέφερα ένα μεγάλο ποσόν, άλλ' αυτός το απέρριψε γελώντας και λέγοντας ότι ο άνδρας μου θαδινε πολύ περισσότερα. Μου ανέφερε ένα ποσόν που δεν τολμάω ούτε να το γράψω. Που νάβρω αυτά τα χρήματα; Ενόμισα ότι ήταν τρελλός. Ξέρω, μου είπε, ότι γυ-ρεύω πολλά, αλλά τί να γίνει; Σήμερα έχει δέκα ο μήνας. Θα λάβω την τιμήν να παρουσιασθώ μπροστά σας στις 25, ακριβώς μέσημέρι. Εάν έως αυτήν την ημέραν δεν μπορέσετε να μα-ζέψετε το ποσόν, ένας σύντροφός μου θα φύγει για το Αλγέρι, ζήψετε το ποσόν, ένας σύντροφός μου θα φύγει για το Αλγέρι, όπου θα κανονίση την υπόθεσι με τον στρατηγόν βαρώνον δε Ρουβινύ».

«Που να βρώ το ποσόν που χρειάζεται; Έχω είκοσι πέντε χιλιάδων διαμαντικά και δέκα χιλιάδες φράγκα. Να δανεισθώ αδύνατο, ο πατέρας μου λείπει, ο άνδρας μου δεν πρέπει να μάθη τίποτα. Σώσε με, Έκτωρ, σώσε με, μην άργήεις. Την ημέρα που ο άνθρωπος αυτός είπε, θα έκτελεση την άπειλή του...».

Ο λοχαγός Λαμβλίνος ήσθάνθη παραφροσύνη να του συγ-κλονίση τον εγκέφαλο. Η έπρεπε να λιποτακτίση ή ν' αφήσει την Μάρθα να καταστραφή, και έπροτίμησε να κάνει το πρώτο.

Όταν έξεκίνησαν δια την ανίχνευση, έμεινε τελευταίος. Ο έμ-πρός του ήπλεας κοιμότανε στη σέλα. Κατέβη τότε από το άλογό του και τ' άφησε ν' ακολουθήσει τα άλλα, αυτός δε έφυγε, πα-ρουσιάσθη σε μια ομάδα Αράβων, τους είπε ότι ήθελε να γυρίσει στη Γαλλία γιατί πέθαινε ο πατέρας του, τους έδωροδόκησε και έκείνοι τον έβοήθησαν να φθάση στο λιμάνι του Βουζί. Έμπήκε στο πρώτο ατμόπλοιο που περνούσε και τη νύχτα της 23 απο-βιβαζότανε στη Μασσαλία.

Αλλά πως θα έκανε σε είκοσι τέσσερες ώρες διακόσιες λεύγες, όσες είναι από τη Μασσαλία έως το Παρίσι; Έφυγε και ύστερα από πενήντα ώρες βρισκότανε κάτω από το σπίτι της Μάρθας. Ήταν δέκα το βράδυ της είκοστής πέμπτης. Η Μάρθα ήταν μόνη. Πεσμένη άτονη σ' ένα διβάνι, φαινότανε ότι δεν είχε συνάσθηση του έαυτού της και έφάνη πως δυσκολε-ύθηκε να τον γνωρίση.

— Μάρθα έσώθης! της έφώναξε ο λοχαγός. Νάμαι που ήρθα!

Εκείνη με άταραξία που τον εξέπληξε του άπήντησε.

— Όχι, είπε άργά. Κατεστράφηκα.

Και του διηγήθηκε ότι ο άγνωστος έκβιαστής είχε πάει να πάρη την άπάντησή της, είχε μείνη άσυγκίνητος στις παρακλή-σεις της κ' έφυγε να πάη στο Αλγέρι. Άλλοφρονών ο λοχαγός ώρμήσθη να τον βρή κ' έφυγε με το σκοπό να ξαναγυρίση στην Αλγίρη, για να μώνη διαρκώς κοντά στον στρατηγό και να μην αφήση τον έκβιαστή να τον πλησιάση.

Κατέβηκε στο δρόμο κ' άρχισε να τρέχη, αλλά ξαφνικά συν-εκρουσθη με ένα άγνωστο διαβάτη. Αντήλλαξαν λέξεις προσ-βλητικές και ο άγνωστος του έδήλωσεν ότι ήτο ο ταγματάρχης Λεδόν και θα του ζητούσε ικανοποίηση δια των όπλων, για τα προσβλητικά λόγια που του είχε.

Ο Έκτωρ άνατρίχιασε. Αν έκανε τον καιρό του με τη

μονομαχία, αν έπληγωνότανε ή σκοτωνότανε, ποιός θα έσωζε την Μάρθαν;

— Κύριε! άπήντησε. Κυττάτε με καλά εις το πρόσωπο. Φαίνομαι άναήδρος;

— Όχι.

— Έν τούτοις δεν μπορώ να μονομαχήσω μαζί σας και θα σας εξηγήσω τον λόγον, αν μου δώσετε την υπόσχεσή σας ότι θα κρατήσετε το πράγμα μυστικόν.

Ο ταγματάρχης ύπασχέθη και ο Έκτωρ του διηγήθη τι συνέβαινε.

— Κύριε, του εί-πεν ο Λεδόν που είχε ακούσει την διήγησίν του άπα-θώς, άδικα βιάζε-σθε να γυρίσετε στη θέσι σας. Αυτή τη στιγμή θαχετε κα-ταγγελθή ως λιπο-τάκτης, θα συλλη-φθήτε μόλις πατή-σετε το πόδι σας στο Αλγέρι και θα τουφεκισθήτε.

Ο Έκτωρ έρρί-γησε.

— Λοιπόν ή έπι-στολή θα φθάση, εξακολουθούσεν ο ταγματάρχης. Έν τούτοις εκάνετε κα-λά, πρώτον μεν να πέσετε επάνω μου, έπειτα δε να μου έμπιστευθήτε το μυστικό σας, γιατί μπορώ να σώσω και τους δυο σας: και σένα και κείνη.

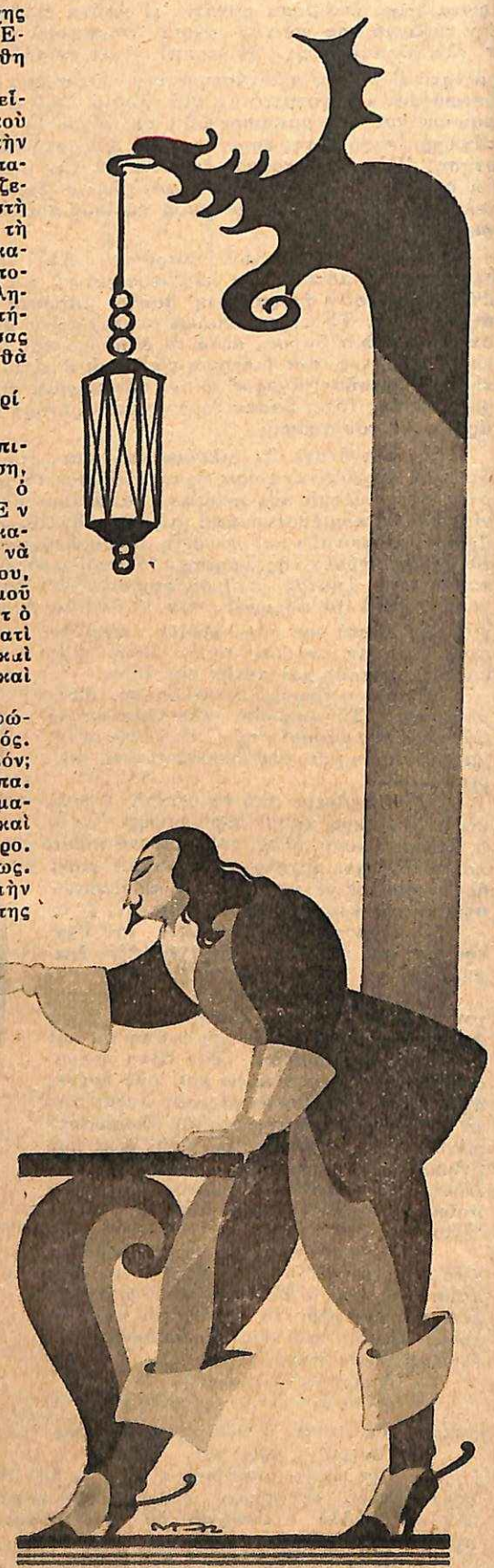
— Σεις! άνεφώ-ν η σε ο λοχαγός. Ποιός είσθε λοιπόν;

— Σας το είπα. όνομάζομαι ταγμα-τάρχης Λεδόν και τίποτε περισσότερο. Άδιάφορο όμως. Γυρίστε πάλι σιην κυρία και πέστε της ότι έσώ-θη η. Έ-πειτα και τα τα με-σάνυχτα έλά-τε στο χορό του Μ ε λ ο δ ρ α μ α τ ο ς. Νάσαστε με-τεμφισμένος και ν α χ ε τ ε κ ρ ε μ α σ μ έ ν η από τον ώμο σας μια πρά-σινη φούντα.

Εκεί θα μά-θετε πως θα μπορέσω να τηρήσω την υπόσχεσί μου.

Ε π η γ ε πράγματι και το ίδιο βράδυ έγινε ή συνε-δρίαση των αεταίρων του ξίφους.

(Συνέχεια)

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΣΥΝΤΟΜΕΣ ΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ο ΒΙΛΛΥ ΦΡΙΤΣ

Αν ο γεφμανικός λαός έκαλείτο ν' αναδείξη τον πιο αγαπημένο ήθοποιό του κόσμου, θα ψή-φιζε άδιστακτα τον Βίλλυ Φρίτς.

Ο Βίλλυ Φρίτς γεννήθηκε με κανονιοβολι-σμούς. Όχι γιατί προεβλέπετο το θριαμβευτικό στάδιό του, αλλά γιατί έτυχε να γεννηθή την ημέρα των γενεθλίων του Κάιζερ. Τα γράμμα-τα δεν του άρσαν καθόλου: τέλειωσε με χίλια βάσανα το γυμνάσιο και γράφτηκε, χάρις στην έπιμονή του πατέρα του, στο Πολυτεχνείο, όπου και έκδηλώθηκε το ταλέντο του στα πειράγμα-τα, που έκανε στους συμμαθητάς του. Αργό-τερα παρουσιάστηκε στον Ράιγχαρτ κ' έπαιξε κάποιο δραματικό ρόλο σε κάποιο δράμα. Από κείνη την ημέρα οι γονείς του τον ξεγράψανε. Είχε πάρει τον «κακό δρόμο». Ο «κακός δρό-μος» όμως, τον έφερε στη δόξα. Ο σκηνοθέτης Πόμμερ τον πήρε υπό την προστασία του. Έ-παιξε ρόλους σε βουβά φίλμ και γίνηκε άμέσως γνωστός. Ο τύπος τον υποδέχθηκε με ένθου-σιασμό. Αργότερα, με τον όμιλούντα, έπαιξε με την Χάρβεϋ και την Ντίτα Πάρλο και ή δόξα του έφτασε στο Ζενίθ.

Τις έλεύθερες ώρες, ο Βίλλυ Φρίτς τις περ-νάει σε έκδρομές και σπόρ. Είναι άνύπαντρος γιατί πιστεύει, πως ένας ήθοποιός που έχει τόση δουλειά, δεν πρέπει να παντρευτή, γιατί «η Τέχνη είναι το πιο ζηλιάρικο θηλυκό του κόσμου και δεν άνέχεται με κανένα τρόπο καμιά άλλη γυναίκα πλάι της».

Η ΤΣΙΝΑ ΠΑΓΚ
Η καινούργια στάρ της έται-ρίας Φόξ Φιλμ.

ΣΥΝΤΟΜΕΣ ΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η ΚΑΙΤΗ ΦΟΝ ΝΑΓΚΥ

Η περίφημη Καίτη φόν Νάγκυ ήταν δακτυ-λογράφος σε μια Τράπεζα και σπούδαζε συγχρό-νως και ζωγραφική, μα αγαπούσε το θέατρο και ήθελε να γίνει ήθοποιός. Ο πατέρας της δεν ήθελε ούτε να τή ακούση, αλλά ή μητέρα της την βοήθησε, έπεισε τον γκρινιάρη το γέρο, κ' έτσι ένα πρωί ή χαριτωμένη Νάγκυ, έδωσε εξετάσεις στην έπιτροπή ενός θεάτρου της Βου-δαπέστης και επέτυχε να προσληφθή στο θέατρο. Επαρχιωτοπούλα καθώς ήταν, δεν τα πολυκα-τάφερε στην αρχή. Αργότερα όμως, πήρε δευτέ-ρους ρόλους και μετεπήδησε στον κινηματο-γράφο, όπου έδημιούργησε τεράστια σουξέ. Ό-ταν ήρθε ο όμιλών βρήκε την Καίτη φόν Νάγκυ έτοιμη, πρωταγωνίστρια πια και με τέσσερες γλώσσες: Γερμανικά, Γαλλικά, Ίταλικά και Αγ-γλικά.

Η Καίτη φόν Νάγκυ δεν είναι μόνο ή αγα-πημένη του Γερμανικού κοινού. Το Παρίσι την λατρεύει. Κάθε φίλμ της, που παίζεται σε γαλ-λικό κινηματοθέατρο, κάνει χρυσές δουλειές.

Η Καίτη φόν Νάγκυ έχει μια πλουσιωτάτη βιβλιοθήκη και όχι μόνο για λούσο βιβλία. Δια-βάζει ακατάπαυστα φιλολογία, φιλοσοφία και έπιστήμες, τις ώρες που της μένουν έλεύθερες από το κουραστικότατο επάγγελμά της και θεω-ρείται ή πιο μορφωμένη στάρ του Γερμανικού κινηματογράφου. Η μόρφωσή της είναι τόση, που πολλές φορές ο σκηνοθέτης την συμβουλεύ-εται σε διάφορα ιστορικά ή έπιστημονικά φίλμ.

ΜΙΚΡΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

Εύρίσκεται εις το τέλος της και θα προβληθή κατά τας έορτάς εις ένα από τα κινηματοθέατρα της κινηματογραφοπλή-κτου πρωτευούσης μας, μια νέα Έλληνική ταινία, που γυρίστηκε στις Αθήνας, όμι-λούσα μούβιτον πλέον, με έρασιτέχνες και έπαγγελματίας Έλληνες ήθοποιούς: τους κ. κ. Βλαχόπουλον, Θωμάκον, Εύ-θυμίου κλπ. Στην ταινία αυτή που ό τί-λος της τηρείται μυστικός, θα παίξη και μια ώραιотάτη και χαριτωμένη καθώς μας βεβαιώ-νουν Γερμα-νός. Η ταινία είναι πλουσι-ωτάτη γιατί τα έξωτερικά της γυρίστη-καν πάνω σε υποβρύχια, θαωρητικά κλπ.

Σε κάποια νέα ταινία που γυρίζεται στο Βερολίνο ο Βίλλυ Φρίτς εμφανίζεται

άγνωριστος με μουστάκι, πράγμα που θα λυπήσει πολύ τις Ατθίδες μας. Δεν αναφέ-ρω το όνομα της ταινίας μήπως μπουκο-ταριστή όταν παιχθή εδώ από το ώραιον φύλον μας.

Ο Τσάρλυ Τσάπλιν, ό περίφημος Σαρ-λώ, πρόκειται να γυρίση αυτές τις ημέρες μια ταινία που θα είναι ή αναπαράσταση της ζωής του. Το σενάριο αυτής της βι-ογραφίας του έγραψε ο ειδικός ιστοριο-γράφος των συγχρόνων μεγάλων άνδρων, Έμιλ Λούντβιχ και το ρετουσάρησε ό Σαρλώ.

— Επ'ι τέλους κ' ένα Ίταλικό Φιλμ. «Το τραγούδι προς τον Ήλιον» με τον δι-άσημον τενόρον της Σκάλας του Μιλάνου Πάουρι Βόλπι. Η εν λόγω ταινία γυρίζε-ται Ιταλικά και γερμανικά.

Εις το Παλάτι της Ρουμανίας όπου ό γνωστός ρεζισέρ Χόρια Ίγιοροσεάνου έγύριζε πρό ήμερών ένα φίλμ, ό διάσημος ντρεσαρισμένος σκύλος «Άλμα» που έπαιζε σημαντικό ρόλο εις την ταινίαν δηλητηρι-ασθηκε από κάποιον άστυ φύλακα ως... άδέ σ π ο τ ο μαντρόσκυλο!

Π ρ έ π ε ι να σημειωθή ότι ο Άλμα ή-ταν το έξυ-πνότερο κινη-ματογραφικ ό σκυλί και έ-πληρωνόταν ν — δηλαδή έ-πληρωνόταν ο άφεντικός του — πανά-κριβα.

ΤΙΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Τὰ συγχαρητήρια γράμματα εξακολουθούν και η κυκλοφορία του «ΠΑΝΘΕΟΥ» έσπασε κάθε προηγούμενο ρεκόρ κατά χιλιάδες φύλλα. Και μεις κρατάμε την υπόσχεσή μας : Κάθε φύλλο είναι καλλύτερο από το προηγούμενο. Ένα μόνο σάς λέω : Τα πανηγυρικά : Χριστουγεννιάτικο και Πρωτοχρονιάτικο, θάναυθα. Και τώρα ας απαντήσουμε : Καθένας πού θά διαβάξη την απάντησή μου, πρέπει να βίξη μπρός από την πρώτη φύση μου, τη λέξη «ευχαριστώ» με κεφαλαία γράμματα : Σ. Μ ή λ ι ο ν.—Έλαβα και τα δυό σας γράμματα. Εγκρίνω τ' «Αν παραμύθιο», Δημοσιεύεται. Έργαστείτε, μελετήστε, αποφασίστε σοβαρά. Χρειάζεται υπομονή και κουράγιο. Αυτά σάς τὰ γράφω, γιατί στα χειρόγραφα σας διακρίνω κάτι ξεχωριστό. Γ. Π.—Λυπάμαι, πού οι στιχοί σας δεν είναι σαν κάτι άλλους πούχω διαβάσει. Γιατί ; Περιμένω καλύτερους γιάννα μπορέσω να τους δημοσιεύσω. Ι. Γ ι α ν.—Αν έχετε πεποίθηση στην κρίση σας στείλτε, αν όχι... τι να κάνω ; Ε. Γ ε ω ρ.—Η γλώσσα άκοντιστή Λίγο ρωμανικό. Μην άπελτίζεστε όμως. Με το καιρό και τη μελέτη θά γράψετε ασφαλώς πράγματα δημοσιεύσιμα. Εύ α γ. Κ. Π α τ.—Θέλει χτένισμα : Χτένιστε το και ξαναστείλτε το. Αποφεύγετε τις πολύλογες περιγραφές : μαστοριά είναι το πυκνό, δεμένο γράψιμο. Γ. Σ α λ.—Χρειάζεται ακόμα πολύ δουλειά. Οι άσυνταξίες δεν είναι αστόλ. Η γλώσσα μας έχει τη δική της αισθητική και τις απαιτήσεις της. Κ ο υ λ α Δ Β ο υ γ ι ο υ κ α.—Δημοσιεύω το «Άπο ένα γράμμα». Αποφεύγετε σιό-μέλλον τὰ πεζοτράγουδα. Τ. Α δ α μ ο π.—Έξαιρετικά, σάς κάνω με κατ'ήρι. Η περιγραφή σας ζωντανότατη. Εύχαριστώ. Γ. Γ κ α μ.—Οι στιχοί σας έχουν κάποιαν έκζητηση. Ξαναγράψτε το πιδό απλά και στείλτε το. Τ ά κ η ν.—Ο ρ ε ι ν ό ν.—Δημοσιεύονται τὰ «Ροδόφυλλα». Ν. Σ ύ λ β ι ο ν.—Τό ψευδώνυμό σας άνήκει σέ άναγνωρισμένο λόγιο. Απαλλάξτε τους στιχούς σας από τους ιδιωτισμούς και ξαναστείλτε τους. Ι. Π ε τ ρ.—Δυστυχώς ούτε η κεντρική ιδέα, ούτε η τεχνική του τραγουδιού σας, επιτρέπει την δημοσίευση. Χειρόγραφα δεν επιστρέφονται. Γ ι α ν.—Α η δ ο ν ό π ο υ λ ο ν.—Δημοσιεύω τόν «Ορδρό». Σ τ ε λ. Φ ρ α γ κ.—Πολύ μεγάλο. Η γλώσσα σας δεν είναι στρωτή και τὰ νοήματα δίνονται με πολύ άφέλεια. Μην απογοητευθήτε όμως μ' αυτά πού σάς γράφω. Αποφεύγετε τους πλατυσμούς και διορθώστε τη γλώσσα σας. Έως μιά μέρα κάτι κάνετε. Α π. Κ α ρ ε λ λ α ν.—Δημοσιεύω τὸ «Χωρίς τίτλο». Τ α κ. Μ π ι σ μ.—Ποιητική ιδέα, κακά έκφρασμένη. Μικρές φράσεις, τὸ ρήμα στη θέση του και η άποφυγή άντιποιητικών εξηγήσεων, θά έδιναν

Κάθε άναγνώστης μας έχει δικαίωμα να μς στείλ η έργα του—όσο τὸ δυνατόν συντομότερα—με πέντε δραχμές άμεταχείριστα γραμματόσημα γιὰ την έγκριση. Αν τὸ έργο έγκριθῇ—ή κρίση θά ναι λίγο αὐστηρή βέβαια—θα δημοσιεύεται σὴ σελίδα : «ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ». Κάθε μήνα θά γίνεται έπιλογή τοῦ καλύτερου νοηματιοῦ καὶ ο συγγραφέας του θά καλῆται νὰ μς δώσ η μίαν δλοκληρη σελίδα του, πού θά δημοσιεύεται τμητικώς μέσα σὴν ἄλλη ὅλη τοῦ περιοδικοῦ.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

Κ. ΔΑΜ. Κόρινθον.—Προσέξτε πρὸ πάντων τὸ ζήτημα τῆς διαίτης σας. Αποφεύγετε τὰ κρέατα καὶ ἰδιῶς τὰ χονδρά. Αποφύγετε ἐπίσης τὰ ἄλμυρά, τὴν σάλτση καὶ τὰ οἶνοπνευμα τῶ δ η ποτά. Κάμετε ἐπὶ κάμποσο διάστημα μίαν γαλλοκρατικήν διαίταν. Φροντίξτε νὰ ἔχετε τὸ ἔντερον ἐλεύθερον. Ἐν ἀνάγκῃ μετ' ἑνα ἑλαφρὸ καθαρτικὸ. Πάρτε ἐπὶ 20 ἡμέρας 3 κοχλ. γλυκ. ἡμερησίως (πρὸς μεσημέρι καὶ βράδυ) ἀπ' τὸ ἀκόλουθο φάρμακο : Jodure de Potasse 0,10 cent. Arsén de Joudes 0,10 cent. Eau distillée 300 gr. Μετὰ χορῆσιν 20 ἡμερῶν, κάμετε διακοπὴν 10 ἡμερῶν, μετ' ὃ ἐπαναρχίσετε. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τῆς 10ῃς διακοπῆς, μεταχειρίσθητε 2 σκόνες ἡμερησίως ἀπὸ τὰς κάτωθι : Bicarbon de Soude 1 gr. Benjoutes de Lithine 0,20 cent. Soude de Belladone 0,01 cent. pour 1 paquet No 20. Μίαν μετ' ἑκαστον γεύμα μεσημβρίας καὶ ἑσπέρας. Γ. Ν. Ἐνταῦθα.—Νομίζω πὸς δὲν πρόκειται περὶ καρδιακῆς παθήσεως, ἀλλὰ μάλλον περὶ νεφροσθενείας. Πάρτε ἀπ' τὸ κάτω-

καλύτερο ἀποτέλεσμα. Σὰς συμβουλεύω ἅμα γράφετε κάτι νὰ τὸ φυλάτε κάμποσο καιρὸ στὸ συρτάρι σας κ' ὕστερα νὰ τὸ ξαναδιαβάξετε καὶ νὰ τὸ διορθώσετε. Ἐτσι βλέπετε κανεὶς εὐκολότερα τὰ λάθη του. Θ. Μ ε τ.—Πῆρα τὰ τραγούδια σας. Ἡ φωτογραφία σας δείχνει πὸς εἰσθε πολὺ νέος. Μπράβο σας. Ἡ συλλογὴ σας ἔχει πολλὰς ἀρετὰς. Τὸ τραγούδι, πρὸς μού στείλατε, δὲν τὸ δημοσιεύω γιὰ νὰ μὴ δώσω στοὺς ἀναγνώστες μας κακὴν ἰδέαν γιὰ τὸ ταλέντο σας. Π α ν. Χ ρ.—Μ' ὅλη τὴν καλὴν σας προθεσιν, δὲν δώσατε τὴν ἀνάλογον ἀτμόσφαιρα. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ δημοσιεύσω. Σ ι β. Α ρ.—Θυμίζει τὴν «Ασσιανή» τοῦ Πυλαμά. Στείλτε τίποτ' ἄλλο. Α θ. Ν ι κ ο λ α κ.—Πολὺ μεγαλο, χωρὶς κίνησιν οὔτε λύσιν. Μπορεῖ νὰ ναι γεγονός, ἀλλὰ ἐπρεπε νὰ τὸ κοσμήσετε. Ἡ Τέχνη δὲν εἶναι φωτογραφία τῶν γεγονότων. Ν. Δ ο μ ν.—Μυθιστορήματα δὲν δημοσιεύουμε. Εὐχαριστοῦμε. Ι. Ἰ ω α ν.—Τέτοιον εἶδος πρᾶματα δὲν δημοσιεύουμε. Πάντως εὐχαριστοῦμε. Π. Α υ γ.—Βλέπετε πὸς ἄρχισε ἡ σελίδα. Δυστυχῶς αὐτὸ πού λέτε νὰ δημοσιεύωμε «ἀβέρτα» ὅτι μὰς στέλνουν, δὲν γίνεται. Στείλτε μὲς κάτι καλὸ καὶ σύντομο καὶ θά δημοσιευθῇ. Ἐμεῖς δὲ μοιᾶζομε με τοὺς ἄλλους : ἡ φιλονεϊστική μας δράσιν εἶναι γνωστή. Σ τ α υ ρ. Π ο υ λ.—Τὸ διήγημά σας με λίγο χτένισμα θά ἦταν δημοσιεύσιμο ἂν δὲν ἦταν τόσο μεγάλο. Β. Γ ο γ.—Με λίγη προσοχὴ στὴ λογικὴ σύνδεσιν θά ἐπιτύχετε πολὺ καλύτερο ἀποτέλεσμα. Τὸ περιμένω. Ε ρ. Κ α β.—Σφίξτε τὴν ἐννοιαν καὶ διορθώστε τὸ στιχὸ πού χωλαίνει πού καὶ πού. Ἐλάτε με τὸ χειρόγραφο κανένα μεσημέρι κατὰ τὴν μίαν ἢ κανένα βραδάκι στίς 7 1/2 νὰ σὰς ὑποδείξω τι πρέπει νὰ κάνετε. Κ. Κ ο λ.—Διορθώστε τὸ τρίτο τετραστιχὸ καὶ ξαναστείλτε το. Ν ι τ σ α Β α κ ρ ῆ—Δημοσιεύεται. Μ. Μ ι ν ὠ τ ο υ.—Ἐδόθη ἐντολή. Γιὰ τ' ἄλλο περάστε ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου 7-8 νὰ τὰ πούμε. Π α ν. Σ ο φ.—Πάρστε ἀπὸ τὸ γραφεῖο 7 8 νὰ συμπληρώσωμε. D. R o u s.—Ἡ κ. Δ. θά σὰς ἀπαντήσῃ στὸ ἐρχόμενο. Δ. Π α ν ο υ ρ.—Γ ι ᾶ ν καὶ Β α σ. Μ ε ρ.—Τ ξ ι ᾶ ν—Δὲν ἐλήφθη ἀκόμα ἀπόφασιν γιὰ ἀνταποκρίτας. Ἀναγράφω μὲς σὲ κανένα μῆνα. Α. Σ υ ρ. Πάτρας.—Θὰ προσπαθίσωμε. Α. Σ τ ρ.—Εὐχαριστοῦμε. Ἐν α' Ἀ ν α γ ν ὠ σ τ η—Ἀργότερα βλέπομε. Ν τ ι ν ο ν Σ γ ο υ ρ.—Εὐχαριστῶ. Ξέρω τὴν καλὴν σου καρδιά. Φ ι λ ῆ ρ η μ ο ν.—Ἀπὸ τὰ πέντε χειρόγραφα κανένα δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο.

δι φάρμακον 2 κουταλιὰς τῆς σουπας ἡμερησίως. Μίαν τὸ πρωὶ καὶ μίαν τὸ βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου : Bromure de Potassium » de sodium » d'ammonium eau 10 gr. Teint Valeriane etherée 20 g. Eau distillée 300g. Κ. Π. Πάτρας.—Δώστε εἰς τὸν μικρὸν σας κοχλ. σουπας ἀπὸ τὸ κάτωθι : Sirop Hémostyl 1 flacon. Πρὸ τοῦ φαγητοῦ μεσημέρι καὶ βράδυ ἐπὶ 10 ἡμέρας. Τὰς ἀκόλουθους 20 ἡμέρας, τοῦ δίδετε ἑνα σκόνικα μεσημέρι καὶ βράδυ μετὰ τὸ φαγητὸν μέσα σὲ λίγο νερὸ με ζάχαρι, ἀπὸ τὰ κάτωθι : Protoxal de Fer 0,03 cent. Poudre de rhubarbe 0,15 cent. pour 1 paquet No 40. Δ. ΑΛ. Πειραιᾶ.—Ἀσφαλῶς ὅχι. Θὰ ἦτο ὅμως φρονιμώτερον νὰ σὰς ἰδῷ ὁ ἴδιος πρὶν σὰς πῶ τι πρέπει νὰ κάμετε. Ἐν πάσει περιπτώσει, νομίζω, πὸς δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσθε τόσο. ΗΡΑΚΛΗΝ Π. Ἐνταῦθα.—Κάμετε λίγο μασάζ κατὰ βράδυ. Πιθανὸς καὶ μετ' ὅσον αὐτὸ νὰ ὑποχωρήσῃ ἡ πάθησις. Περᾶστε ἀπὸ τὸ ἱατρεῖον μου, Πανεπιστημίου 35, νὰ σὰς ἰδῷ. ΑΝΤ. Χ. ΑΣΙΜΗΣ

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Κάθε άναγνώστης έχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσ η ν τ ε λ ὤ ς δ ω ρ ε ᾶ ν, ὅποιονδήποτε συμβουλή γιὰ καλλυντικά ἢ γιὰ γυναικεία μικροζητήματα. Θὰ λάβ η απάντησ η στὸ ἐρώτημά της ἂν μὲν πρόκειται γιὰ καλλυντικά, ἀπὸ εἰδικὴν δερματολόγην γατρός, ἂν δὲ πρόκειται γιὰ ψυχολογικὰ ἢ κοινωνικὰ ζητήματα ἀπὸ εἰδικὴν ψευεργαμένη συντηγάτιδά μας. Οἱ ἀπαντήσεις αὐτὲς θά δημοσιεύονται πάντοτε στίς σελίδες τῶν Κυριῶν γιὰ τὸ ἐνδιαφέρουν ὅχι μόνο ἐκεῖνες πού ἐρώτησαν ἀλλὰ ὅλες.

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΣΠΙΤΙ ΚΑΙ ΓΙΑ

Ἐάν εἶοδε ἀπὸ ζωντανὸ ὑλικό, θά διαβάσετε αὐτὸ τὸ γράμμα.

ΚΥΤΤΑΞΑΤΕ - ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ - ΑΚΟΥΣΑΤΕ

Τί ἡμπορεῖτε νὰ ἀποκτήσετε μόνον πρὸς 20 δραχμὰς καὶ νὰ μὴ μετανοήσετε ποτὲ γι' αὐτό. Μὴ γυρίσετε λοιπὸν τὴν πλάτη σας σὲ ἕνα τόσο καλὸ πρᾶγμα.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΟΣ ΕΥΕΡ-

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ;

- 1) Πὸς μπορεῖτε νὰ ἀκούσετε κάθε λέξι πού θά λεχθῇ εἰς τὸ δωμάτιον, ἐπάνω, κάτω, ἢ πλάι ἀπὸ τὸ δικό σας ; (Πληροφορία πού σὲ ὀρισμένη στιγμὴ εἶναι ἀληθινὰ ἀνεκτίμητος.)
- 2) Πὸς ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ ΤΙΣ ΜΕΤΑΞΩΤΕΣ ΚΑΛΤΣΕΣ ΣΑΣ ΝΑ ΒΑΣΤΑΝ ΤΡΙΕΙΣ ΦΟΡΕΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗ ΦΕΥΓΟΥΝ ΟΙ ΠΟΝΤΟΙ. (Κάτι πού θά σὰς ὠφελῇσιν χωρὶς ἄλλο πολλὰς δραχμὰς κάθε χρόνον.)
- 3) Πὸς θά κατασκευάζετε μόνον σας ἐντομοκτόνον ὑγρὸν πρὸς 20 δραχμὰς τὸ κιλό καὶ νὰ εἶναι τέλειον ; Πολὺ ἀπλοῦν, ἔαν ξεύρατε πὸς βέβαια (Στὴν ἀγορὰ πωλεῖται πρὸς 100 δραχμὰς. Κερδίζετε 80. Κάτι εἶναι κ' αὐτό.)
- 4) Πὸς ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΚΟΨΕΤΕ ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ, χωρὶς κόπον θελήσεως ἢ ἑσωτερικὰ φάρμακα ; Δὲν θά ξανακαπνίσετε πιά ! ! ! (Κοψτε το ! Μόνον μετ' ἑνὶ πλύσῃ τοῦ στόματος ! Προφυλάττετε τὴν ὑγείαν σας καὶ ἐξοικονομεῖτε Χιλιάδας Δραχμὰς κάθε χρόνον. Δι' αὐτὸ τὸ μυστικὸ καὶ μόνον ἐπληρώσαμε 50 δολάρια. Σείξ θά τὸ ἔχετε σχεδὸν ΔΩΡΕΑΝ.)
- 5) Πὸς θά κατασκευάζετε σιὸ σπιτί σας ἐμπόρευμα πού κοστίζει 1 δραχμὴ καὶ πωλεῖται 5. Δὲν χρειάζονται Κεφάλαια καὶ ὑπάρχουν δύο τρόποι. (Ἀκόπως θά κερδίζετε τὸ ἐνοίκιον ἢ τὰ λούσα σας. Δὲν ζημιώνετε θαρρῶς ;)
- 6) Πὸς νὰ καθαρίζετε καὶ νὰ γυαλίζετε τὰ ἐπιπλά σας στὸ σπιτί καὶ νὰ γίνωνται καινούργια μετ' ἐπιτοκνίου ἔξοδο ; (Ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ. Οἰκονομία ! Κάθε νοικοκυρὰ πρέπει νὰ τὸ ἐχῇ.)
- 7) Πὸς νὰ ξεμεθάῃ κανεὶς στὴ στιγμὴ καὶ μετ' ἀπόλυτον εὐκολίαν ; (Γιὰ ὀρισμένους περιστάσεις, μεγάλη σωτηρία. Ἀχρεῖαστο νὰ εἶναι, μάθετέ το.)
- 8) Πὸς νὰ ἔχετε πάντοτε τὰ δόντια σας λευκά σὰν χιόνι μετ' ἑνὶ Δραχμῇ τὸ χρόνο ἔξοδο ; (Χρειάζεται σὲ ὅλους. Οὔτε βούρσες, οὔτε σκόνες, οὔτε σαπωνάρια.)
- 9) Πὸς νὰ κάμετε μόνον σας ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΗΝ ΜΕΛΑΝΗΝ—δηλαδὴ νὰ γράφετε σὲ χαρτί καὶ τὸ χαρτί νὰ μὲν πάλιν ἄσπρο, ὅπως πρῶτα, ἀλλὰ τὸ πρόσωπο πού εἶναι συννενοημένον μαζί σας νὰ μὴ ποτὲ νὰ φανερώσῃ καὶ νὰ ἐμφανίσῃ τὰ γράμματα ὅποταν θέλῃ ; (Γιὰ μυστικὰς ἐμπορικὰς ἐπιστολάς ἢ καὶ ἐρωτικὰς ἀνεκτίμητον.)
- 10) Πὸς νὰ κάμετε τὴν ὄντολασιὸν τοῦ μαλλιῶ σας νὰ βαστάῃ ἕνα μῆνα ; (Μυστικὸν πού πωλήθηκε σ' ἕνα κουρεῖα ἀντὶ 10.000 δραχμῶν. Μάθετέ το, μὴν τὸ ἀφῆνετε.)
- 11) Πού μπορεῖτε νὰ αγοράσετε Adding Machines) Πορτατίφ, Μηχανὰς Προσθέσεως, Ἀφαιρέσεως, Πολλαπλασιασμοῦ καὶ Διαίρεσεως μόνον πρὸς 3 Δολάρια ; (Κάθε κατὰστημα χρειάζεται μίαν. Ἐπωφεληθῆτε, εἶνε Δωρεάν.)
- 12) Πὸς νὰ γλυτώσετε ἀπὸ τὴν ἀϋπνία, χωρὶς φάρμακα καὶ μετ' 3 διαφόρους καὶ ἀβλαβεστάτους τρόπους ; Θὰ ξυπνᾶτε μιά καὶ καλὴ τὸ πρωὶ ! (Μεγάλῃ ἐπιτυχία γιὰ ὅσους ἔχασαν τὸν ὕπνον τους. Καὶ μετ' ὅσον σήμερὰ νύκτωρ, εἶναι πολλοὶ τέτοιοι.)
- 13) Πὸς ἐξαφανίζονται αἱ ρυτίδες τοῦ προσώπου ; Θαυμάσιον καλλυντικόν. (Μὴν κάμετε παλινλόκους καὶ πολυεξόδους θεραπείας. Ἀλείφετε τὸ πρόσωπόν σας μετ' ἀρωματισμένον ὑγρὸν κατὰ βράδυ πρὶν κοιμηθῆτε. Αὐτὸ εἶναι ὅλο !)
- 14) Πὸς θά ἀποκτήσετε σιὸ σπιτί σας βρομέτρο, χωρὶς ἔξοδα ; Θὰ τὸ κάμετε μόνον σας σὲ πέντε λεπτά. Διασκεδαστικόν. (Θὰ ἀπορήσουν οἱ φίλοι σας. Τὸ πιδό φθηνὸ ἔξω κοστίζει 500 δραχμὰς.)
- 15) Πὸς νὰ ἀδυνατίζετε ἢ νὰ παχύνετε χωρὶς κίνδυνον ; (Ἀβλαβὴς, πολὺτιμος συμβουλή, ἀποκτήσατέ τὴν μετ' ἑνὶ θυσιᾷ.)
- ΤΟ ΞΕΡΩ ΠΟΥ ΚΕΡΑΙΣΑ ΗΛΗ ΤΟ ΕΙΚΟΣΑΔΡΑΧΜΟΝ ΣΑΣ ΑΛΛΑ ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ ΑΚΟΜΗ, ΕΧΕΙ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΑ
- 16) Πὸς ξελεκιάζετε τὰ ἐνδυματά σας, χωρὶς νὰ πληρώνετε

ΚΑΘΕ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Ἐάν εἶοδε ἀπὸ ἔμψυχο ὑλικό, θά ἀπαντήσετε σ' αὐτὸ τὸ γράμμα

ΠΡΟΪΟΦΑΝΗΣ, ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Θὰ κερδίζετε χρήματα, θά ὑπερέχετε κατὰ πολὺ τῶν ἄλλων καὶ θά γελάτε ὅταν σὰς λέγουν ὅτι ὑπάρχει κρίσις. Γιὰ σὰς δὲν θά ὑπάρχῃ ποτὲ πιά.

ΓΕΤΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΑΡΙΘ. 102

ἔξω καθαριστικά ; (Εἶνε τόσο ἐύκολον. Σώζετε ὁλόκληρες φορεσιὰς. Ἀξίζει τὸν κόπον.)

17) Πὸς μπορεῖτε νὰ ἀνανεώσετε τὴν ἐξηντημένην ΤΑΙΝΙΕΣ τῆς Γραφομηχανῆς σας καὶ νὰ τριπλασιάσετε τὴν διάρκειαν τῆς χρήσεως τῶν ; (Μεγάλῃ ἐλάττωσις τῶν ἐξόδων τοῦ γραφείου σας. Ἰκανοποιητικόν.)

18) Πὸς μπορεῖ νὰ γίνῃ οἰονδήποτε ἐπιστολόχαρτο ἢ χαρτὶ ἄκαυστον ; Δηλαδὴ νὰ τὸ βάξετε στὴν φλόγα καὶ νὰ μὴ καίεται. (Μυστικόν ! Σὲ συναναστροφὴ ἢ παρέα θά μείνῃ κατὰπληκτος.)

19) Πὸς νὰ βαστάῃ ἡ τσάνισι τοῦ παντελονίου σας ἕνα μῆνα ; (Πολύτιμον διὰ μητέρας, συζύγους καὶ ἀδελφὰς. Θὰ γλυτώσουν ἀπὸ ἕνα δυσάρεστον ἐβδομαδιαῖον καθήκον.)

20) Πὸς νὰ βγάξετε τὸ κάψιμο ἀπὸ τὰ ὑφάσματα ὅταν κιτρινίσουν ἀπὸ τὸ σίδηρον ; (Ἀξίζει λίγες γιὰ τοὺς ραφτάδες. Ἐνμποροῖν, ἂς μὴν τὸ μάθουν.)

Οἰαδήποτε ἀπὸ αὐτὰς τὰς πληροφορίας ἀξίζει τοῦλάχιστον ἀπὸ 500 δραχμὰς καὶ ἄνω. Πολλὰς, περισσότερον. Θὰ τις ἀποκτήσετε ὅλες μαζί καὶ τις 20 μόνον μετ' 20 Δραχμὰς. Τὴς δίδομεν τόσο φθηνά, διότι εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θά ἀποκτήσωμεν τόσοις Πελάταις ὅσα σπῖτια ὑπάρχουν στὸν τόπον μας, ἀλλὰ

ΜΗ ΣΤΕΙΛΕΤΕ ΔΙΟΛΟΥ ΧΡΗΜΑΤΑ

Ὀλόκληρον τὸ βιβλιᾶριον μετ' ὅς 20 ἀναφερθεῖσας εὐκαιρίας. Μυστικὰ καὶ Πληροφορίας ἀξίας Χιλιάδων Δραχμῶν, μπορεῖ νὰ σὰς ἀποσταλῇ στὸ σπιτί σας ἔαν ταχυδρομήσετε τὸ κάτωθι δελτίον. Θὰ πληρώσετε κατόπιν εἰς τὸν φέροντα, γιὰ νὰ εἰσθε ἥσυχος. Ἐάν προτιμᾶτε παρουσιάσθητε οἱ ἴδιοι στὰ γραφεῖά μας καὶ παραλάβετε τὰς. Μάθετε τὰς ἐσεις, πρὶν τὰς μᾶθῃ ὁ γείτονας σας καὶ κλειδωσάτε τὰς εἰς τὸ συρτάρι σας. Εἶνε πολὺτιμος γιὰ τὴν φθηνότητά τους. Μὴν δυσπιστήσετε. ΕΙΣΤΕ Ο ΜΟΝΟΣ ΚΡΙΤΗΣ καὶ

ΣΑΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΜΕΝ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΣΑΣ

ἔαν δὲν εἶνε ὅπως σὰς τὰς παριστάνομεν καὶ ἔαν τὸ 20δραχμὸν σας δὲν ἀπέκτησε τὴν μεγαλυτέραν ἀγοραστικὴν του ἀξίαν καὶ δὲν ἔκαμε τὴν καλυτέραν χρῆσιν πού ἔκαμε μέχρι σήμερον οἰονδήποτε 20δραχμὸν στὸν κόσμον ὅλον. Σὰς τὸ ἐγγυώμεθα ! Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλέον προσέξτε ! Εἰς τὸ δελτίον ὑπάρχει περιπτώσει πού θά σὰς ἐπιτρέπῃ νὰ ἀποκτήσετε τὸ πολυτίμον Βιβλιᾶριόν μας ἀπολύτως δωρεάν. Δὲν θά σὰς κοστίσῃ τίποτε. Ταχυδρομήσατε λοιπὸν τὸ δελτίον ΣΑΣ ὅχι αὐριο—τὸ αὐριον δὲν ἐρρεται ποτὲ—ἀλλὰ σήμερὰ, τώρα μάλιστα. Σκεφθῆτε ὅπως ἀγαπᾶτε, ἀλλὰ μὴν περιμένετε, ταχυδρομήσατε τὸ ΤΩΡΑ πρὸς τὰ

ΓΡΑΦΕΙΑ SPECIALIST ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 57—3ον πάτωμα—ΑΘΗΝΑΙ

Συμπληρώσατε καὶ ἀποστείλατε ἀμέσως τὸ παρὸν δελτίον

Κύριε SPECIALIST Κολοκοτρώνη 57 (3ον) Ἀθῆναι

Ἡ προσφορά σας εἶνε σχεδὸν ΔΩΡΕΑΝ. Παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλετε τὸ Βιβλιᾶριον μετ' ὅς 20 Μυστικὰ σας ἀμέσως. Ἀνυπομονῶ καὶ συμπανῶ νὰ πληρώσω εἰς τὸν φέροντα 20 δραχμὰς. Ἐκτός τούτου, νὰ με πληροφορήσετε πὸς μπορῶ νὰ κερδίσω πίσω αὐτὰς τὰς 20 δραχμὰς μου καὶ οὕτω νὰ μὴ μείνουν ὅλα σὺτὰ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΔΩΡΕΑΝ. Ὑπόσχομαι νὰ τὰ κρατήσω μυστικά διὰ τὸν ἑαυτόν μου καὶ νὰ μὴ τὰ ἀνακοινώσω εἰς ἄλλους. Ἰδοὺ καθαρογραμμένη ἡ Δ) θυνσίς μου :

ΟΝΟΜΑ _____ **ΑΡΙΘ.** _____ **ΠΟΛΙΣ** _____

ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ : Οἱ ζητοῦντες τὸ Βιβλιᾶριον ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν δύνανται νὰ ἐμβάσουν προκαταβολικῶς τὴν ἀξίαν του μετ' οἰονδήποτε βολικόν καὶ ἀσφαλὲς τρόπον (Ταχυδρομ. ἐπιταγὴ ἢ Γραμματόσημα). Διὰ τὸ ἔξωττον 5 Γαλλ. φράγκα. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ ἐμβάσματα συστημέναι εἰς τὴν ἐξῆς Δ) θυνσιν : ΑΝΤ. ΒΑΛΣΑΜΗΝ Κολοκοτρώνη 57 Ἀθῆναι.

ΩΡΙΣΜΕΝΟΣ ΚΑΤΙ ΘΑ ΕΞΕΛΑΣΑΤΕ - ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ ΞΑΝΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΡΧΗ

ΣΤΑΡΡ

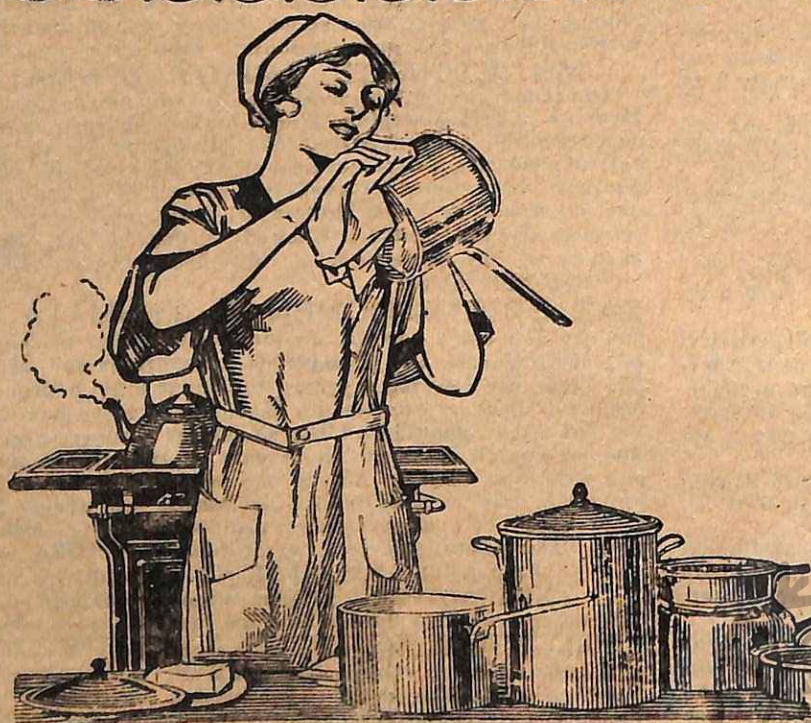
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ

ΔΟΣΕΙΣ

ΣΤΟΑ ΔΡΣΔΚΕΙΟΥ 12

Π Ρ Ο Ι Ο Ν
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ
Χ Η Μ Ι Κ Ω Ν
Π Ρ Ο Ϊ Ο Ν Τ Ω Ν
Σ Α Π Ω Ν Ο Π Ο Ι Ί Α Σ

ΔΡΟΣ Σ. Ι. ΚΟΚΚΙΝΟΥ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΕΙ

Ζητείτε από
τόν παντοπώλην σας
ύγρον στιλβώσεως
μετάλλων
όχι σέ κουτιά αλλά
Ε Ι Σ Χ Υ Μ Α

Διαρκής παρακαταθήκη
Γενικοί αντιπρόσωποι
Δ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ & Δ. ΚΑΡΑΒΙΔΑΣ
'Αθήναι Κοραή 5

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΕΧΝΗ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 7
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ ΑΡ. 1

1839

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

LIMITED

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ